

Bhagavad Gîtâ

**Laulu jumaluudesta
eli
Oppi jumalallisesta olemuksesta**

Saksankielelle kääntänyt

Franz Hartmann

Saksankielinen painos ilmestynyt 1898

Saksankielestä suomentanut

Martti Humu

Suomennoksen 1. painos 1905

[Suomennoksen sanojen kirjoitusasua nykyaikaistettu 2013]

SISÄLLYSLUETTELO

Saksankielelle kääntäjän tohtori Franz Hartmannin alkulause. 3

Bhagavad Gîtâ eli Herran Laulu — Johdanto 17

Ensimmäinen osa

I Arjunan alakuloisuus 18

II Tietämisen jooga 26

III Toiminnan jooga. 42

IV Viisauden jooga. 50

V Toiminnasta kieltäytymisen jooga. 60

VI Itsensä voittamisen jooga. 67

Toinen osa

VII Arvostelevan tiedon jooga. 79

VIII Katoamattoman, korkeimman ikuisen jooga. 88

IX Suurimman (kuninkaallisen) salaisuuden jooga 97

X Ykseyden jooga. 105

XI Universaalien muodon näkemisen jooga 114

XII Hartauden jooga 126

Kolmas osa

XIII Ominaisuuden (aineen) ja ominaisuuden tuntijan (hengen)
toisistaan erottamisen jooga 131

XIV Kolmesta ominaisuudesta eroamisen jooga. 140

XV Korkeimman Hengen saavuttamisen jooga. 147

XVI Jumalallisten ja demonisten henkien
toisistaan erottamisen jooga 153

XVII Uskon kolmeen laatuun jakamisen jooga 160

XVIII Kieltäytymisen kautta vapautumisen jooga. 166

Teosofisen Seuran sinetti 182

Suomentajan loppulause 189

FRANZ HARTMANNIN ALKULAUSE

”Älköön yksikään olko toisen,
vaan jokainen olkoon Korkeimman kaltainen.
Kuinka sellainen saavutetaan?
Jokainen olkoon Itsessä täydellinen.”

Tuskinpa löytyy toista kirjaa maailmassa, joka kaikilta, jotka sen tuntevat, lienee saanut niin korkeaa tunnustusta kuin Bhagavad Gîtâ, Laulu jumaluudesta. Siinä selvitetään oppia siitä, kuinka ihminen tulee täydelliseksi jumalallisessa olemuksessa. Eipä ole vielä kukaan, joka on oppinut tuntemaan kristinopin todellisen hengen, ollut tunnustamatta tämän kirjan arvoa, jota tuskin mikään muu kirja on voittanut; muiden muassa sanoo Wilhelm von Humboldt¹, että hän kiittää jumalaa, joka oli antanut hänen elää tarpeeksi kauan, niin että hän sai tutustua tähän teokseen.

Mitä useammin kukin tätä kirjaa lukee, sitä enemmän hän tuntee itsensä kohottauneeksi totuuden valon piireihin; mitä syvemmältä kukin tutkii tämän opin henkeä, sitä enemmän hän lähestyy kaiken jumalallisen olemuksen perustan tuntemista, aina sellaiseen syvyyteen, joka pintapuoliselle, ulkonaiselle luonnontutkimukselle, joka ainoastaan saattaa liikkua ilmennyksien piirissä, jää tutkimattomaksi salaisuudeksi. Bhagavad Gîtân valossa ilmenee maailma meille aivan toisenlaisena, paljon majesteettisempänä ja mahtavampana kuin silloin, kun sitä tutkimme pelkästään aineelliselta tai tieteelliseltä kannalta. Silloin me näemme elimettömän maailman-

¹ Wilhelm von Humboldt, saks. valtiomies ja filosofi, synt. v. 1767 Potsdamissa, kuoli 1837.

kaikkeuden, universumin, sijasta maailman, joka on täynnä valoa ja elämää. Sen valossa emme enää katso luontoa elävien ja elottomien kappaleiden kokoonpanoksi, vaan tunnustamme sen ykseydeksi – kaikki käsittäväksi, yhdistäväksi näkymättömien voimien organismiksi; se on: silloin opimme tuntemaan elävän jumalallisen hengen, joka kaikissa kappaleissa pyrkii pääsemään kaikkitäyttävään ilmentymiseen. Silloin me tunnustamme, että ihminen on maalliseen ruumiiseen kahlehdittu yliluonnollinen olento; hän on se olento, jonka ruumiinrakenne, kehityskulun aikana, on päässyt siihen täydellisyyteen, joka oli tarpeellinen tekemään hänestä taivaallisen olennon hengelle sopivan asunnon; että ihminen lopullisesti kykenisi tunnustamaan itse jumaluuden oman oikean todellisen olentonsa perustaksi ja ikuiseksi olemuksensa syyksi.

Mutta kun tämä tietoisuus ihmisessä herää, hänen elämänsä saavuttaa aivan toisen, ennen käsittämättömän päämäärän. Hän tuntee, että ei ulkonaisten kappaleiden omistaminen, eikä aistien ja hänen tieteellisen uteliaisuutensa tyydyttäminen, vaan paljon enemmän jumalallisen olemuksen tunteminen ja sen kautta saavutettu itsetietoisuus hänen kuolemattomuudestaan on hänen olemuksensa todellinen päämaali. Jos hänen sisäinen hengensilmänsä aukenee ymmärtämään niitä oppeja, joita Bhagavad Gitâ sisältää, hän huomaa, että, niin kuin hänen maallinen olentonsa on riippuvainen maallisista olosuhteista, niin hänen henkinen olentonsa saattaa olla kanssakäymisessä henkimaailman asukkaiden kanssa. Hän huomaa, että hän itse asiassa nyt jo asuu taivaassa, koska ”taivas” tai tuo ”yliaistillinen maailma” ulkonaisen luonnon kaikkien sen luotujen kanssa on henkisen olemuksen perusta ja jos sielua ei olisi olemassa, ei myöskään sen minkäänlaista ilmennystä näky-

vissä muodoissa voisi löytyä. Sisäisen heräämisen avulla ihminen kohottautuu teorioiden tason yläpuolelle ja hän oppii oman kokemuksensa kautta. Hänessä itsetietoiseksi herännyt jumalallinen henki tuntee oman henkisen olentonsa ja samalla myös yliluonnollisen henkimaailman, joka onkin hänen oikea kotinsa.

Mutta tuota hengen havahtumista kukaan ei saavuta ilman suuria taisteluja. Totta on, että jumalallisen totuuden valo itsestään tunkeutuu ihmissieluun; siinä suhteessa ei ihminen voi valolle apuaan antaa; mutta tuota heräämistä vastaan asettuvat suuret himojen ja intohimojen vastustusjoukot. Väärien käsitteiden ja nurinkuristen katsantokantojen muodossa ne ilmestyvät hänen tielleen. Bhagavad Gîtâ opettaa, keitä nämä viholliset ovat ja miten ne on voitettava. Siinä selvitetään taistelu katoavaisen ja katoamattoman osamme välillä, ja osoitetaan tie, joka vie ihmisessä olevan jumalallisen osan voittoon ja tukahduttaa hänessä vallitsevan eläimellisen puolen.

Arjuna (ihminen) on taistelukentällä (tekojen ja toimintojen kenttä on mainen elämä) kahden vihollisjoukon keskellä. Toinen näistä kuvaa korkeampia (pandavat) ja toinen alempia (kurut) sielunvoimia. Siinä seisoo Kuntinpoika (sielu) omien sukulaistensa ja Dhritarashtran² poikien (aineellinen elämä) välillä, ja häntä uhkaavat ylpeys, itsekkyyks, himot, itseänsä muita parempana pitäminen, halut, intohimot, viha, kiukku jne., mutta hänenkin puolellaan seisovat voimalliset, mahtavat sotijat: eturivissä hän itse, hänen tahonsa hyvään, alistuvaisuus (ydishtira), hänen totuudenrakkautensa, korkeampi tietoisuutensa (jumalaan luottamus), vakaumuksen

² Dhritarashtra = gurujen vanha isä ja kuningas on ihmisen ruumis, jonka on asunnokseen ottanut kuolematon monadiolio. Se on sokea, sillä ruumis sisäiset-tä sielun kyvyttä on pelkkä aine. Sen mahti on näennäinen.

voima (usko), armahtavaisuus, majesteettillisuus, velvollisuuden tunto, pysyväisyys, suoruus, oikeudentunto, itsehillintä ym. Arjuna tunnustaa, että viholliset jotka hänen tulee voittaa, ovat hänen oma itsensä ja ”hänen lähimpiä sukulaisiaan, ystäviään ja opettajiaan” (sillä intohimotkin opettavat ihmistä) ja ne ovat siis osia hänestä itsestään. Silloin lannistuu hänen taistelurohkeutensa ja hän antaa jousensa (tahtonsa) vaipua.

Nyt ilmestyy Krishna (ihmisessä asuva ja häntä ”varjostava” jumalallinen ihminen). Tämä opettaa Arjunan tuntemaan ihmisen todellisen luonnon ja hänen suhteensa jumalaan. Hän selvittää Arjunalle, että se mitä persoonallinen ihminen pitää omana itsenään, on ainoastaan pettävä kuva; että kaikki hänen petoksestaan johtuvat olosuhteet sekä himot ja intohimot ovat ainoastaan ohimeneviä ilmennyksiä ja että ihminen siten saavuttaa lunastuksen; että hän voittaa ne ja liittyy jumalaan, tuohon hänen olentonsa kuolemattomaan olemukseen. Bhagavad Gîtâ opettaa täten kaikkein korkeinta tiedettä, ihmisen yhtymistä jumalaan (jooga) ja neuvoa häntä tuntemaan kuolemattomuuden tien.

Niin kuin kaikki pyhät ja todella uskonnolliset asiat, jos niitä katsotaan yleiseltä, eläimelliseltä ja järjen rajoittamalta eli siis pintapuoliselta kannalta, tulevat sysätyiksi alhaisuuden, ymmärtämättömyyden ja itsepetoksen valtakuntaan, siis väärin käsitetyiksi, niin on tapahtunut Bhagavad Gîtâllekin monta kertaa, silloin kun se on joutunut kielentutkijoiden ja kirjanoppineiden käsiin. Pintapuolisesti ja ulkonaisesti tulkittuna se esittää tapahtuman eli kuvauksen eräästä taistelusta, josta kerrotaan Mahabhâratassa, joka on eräs Vedakirjojen³ osa.

³ Vedat = hindulaisten teologiset kirjat.

Vedoissa olevan opin iän määrää niissä löytyvä tähtitieteellinen ilmoitus vähintään 25 000 vuotta vanhaksi ja bramiinit (oppineet) ovat yhtä erimielisiä siitä, milloin taistelu kurujen ja pandavien välillä olisi tapahtunut, niin kuin keskiajan jumaluusoppineet olivat erimielisiä siitä, milloin Adam olisi syönyt ”omenasta”, missä ”paratiisinyrttitarha” oli jne. Tätä ymmärtääksemme voimme huolta tuon meille äärettömän samantekevän ja kiinnostamattoman tutkistelun heittää kielientutkijoiden, teologien ja historiantutkijoiden ratkaistavaksi. Meidän tehtävämme ei ole tutkia tyhjiä sanoja ja muotoja, vaan ainoastaan ottaa selvää Vedojen sisältämästä hengestä, ts. meidän on otettava selvä siitä, mikä on totuuden henki, ja seurauksellisesti myös siitä, mikä on todellisen kristillisyyden henki. Näiden oppien korkeus ja majesteetillisuus alkaa nyt jo Euroopassakin tulla yleisesti tunnustetuksi. Nämä Vedat panivat tuon riitaisan ja katkeroituneen A. Schopenhauerinkin jonkinlaiseen henkisyyteen; sillä kun hän niitä oli osittain tutkinut erään persialais-latinalaisen käännöksen mukaan, jota kutsutaan ”Oupnekhatiksi”, so. ”säilytettäväksi salaisuudeksi”, ja oli oppinut niitä tuntemaan, hän kirjoitti näin:

”Kuinka mahtanee tämä Vedakirjojen henki innostuttaa sen ihmisen mieltä, joka käyttämällä näitä persialais-latinalaisia kirjoja ahkerasti on päässyt niin pitkälle, että hän saattaa esteettömästi ymmärtää tätä verratonta kirjaa. Sen jokainen rivi on täynnä vakavaa, määrätietoista ja kauttaaltaan yhteenliittyvää merkitystä. Jokaisesta rivistä astuu vastaamme syvä, alkuperäinen, majesteetillinen ajatus, samaan aikaan kuin korkea ja pyhä vakavuus leijaillee kokonaisuuden yli. Tässä huokuu Intian ilma ja alkuperäinen, luonnonomainen olemus; sekä se, kuinka täällä henki tulee puh-

distetuksi kaikista varhain ympätyistä, juutalaisesta taikauskosta syntyneistä, noista hengelle vieraista, ylvästelevistä filosofioista. Se on opettavaisinta ja korkeinta lukemista, jota (lukuun ottamatta alkutekstiä) on mahdollista saada maailmassa. Tämä henki on ollut elämäni lohdutuksena, ja tulee sitä olemaan kuolemassanikin.”⁴

Se seikka, että pitkä vuoropuhelu Krishnan ja Arjunan välillä tapahtuu taistelun alussa sotakentällä, joka kuitenkin todellisuudessa ei ole mikään hyvin valittu paikka filosofiselle ja syvälliselle keskustelulle, sekä se että ”pääkaupunki Hastinapura” merkitsee taivaan valtakuntaa, olisi kyllä, kuten saattaisi uskoa, pitänyt johdattaa tiettyjä oppineita eli Bhagavad Gîtân tulkitsijoita siihen ajatukseen, että tässä, samoin kun raamatussa ja muissakin mystisissä eli salaperäisissä samanluontoisissa kirjoissa, puhutaan henkisistä asioista, eikä yksistään historiallisista tapahtumista. Tosin ne onkin esitetty kertomuksien muodossa, niin että niissä piilevä totuus olisi pitänyt järjelle selvittää. Ei siinä ole puhe asioista, jotka ehkä kulloinkin olisivat tapahtuneet ja nyt jo kuuluisivat menneisyyteen, vaan alituisesti vaikuttavasta hengen lain toiminnasta luonnossa. Niin kuin ei mikään puu kasva yhdessä silmänräpäyksessä, vaan yhä edelleen kehittyä, niin kertaantuu eli tapahtuu myös tämän sodan meno kurujen ja pandavien välillä alituisesti itse kussakin yksityisessä ihmisessä, joka pyrkii henkiseen kehitykseen, kuten koko ihmiskunnan elämässä kokonaisuutena. Tämän päämäärän saavuttaminen onkin juuri kaiken kehityksen tulos.

Samoin on lakkaamatta tapahtuva tuo suuri lunastuksen toiminta, jonka tietysti pitää olla sisäinen, koska sen päätarkoitus on sisäisen ihmisen lunastaminen. Nyt kuten miljoonia vuosia tätä en-

⁴ ”Parerga” 11. Sivu 427.

nen, jolloin ihmisen muoto oli kylliksi kehittynyt vastaanottamaan jumalallisen valon ajatusta, virtaa henkinen valo häneen. Ja niin usein kuin tämä tulee ihmisessä itsetietoisuudeksi, syntyy hänessä lunastaja, hänen oman jumalallisen olemuksensa tunteminen. Tämän ovat myös monet kristityt ja mystikot tietäneet ja tunteneet; kristinopin opetus henkisestä uudelleensyntymästä ei ole mitään muuta kuin oppi siitä, kuinka jumalan tunteminen jälleen herää jumaltietoisuudeksi ihmisessä, niin kuin se vertauskuvallisesti on esitetty Uudessa testamentissa. Jokainen itse on Arjuna; jokaisella on oma sotavaununsa ts. hänen salaperäisillä voimilla varustettu luontonsa; siellä on myös hänen henkinen johdattajansa (Krishna) ottanut asuntonsa ja se antaa maalliselle ihmiselle neuvojaan. Kun siis ihminen itsetietoisesti liittyy lunastajaansa, jolla on hänessä asuntonsa, ovat Arjuna ja Krishna, Adam ja Kristus yhtyneet. ”Sotavaunut” tulevat silloin meissä asuvan jumalan hengen temppeleiksi, sillä Arjuna on mainen, ajatteleva ihminen ja Krishna jumalihminen, ”uusi taivaasta syntynyt ihminen”⁵, joka asustaa maallisessa ihmisessä, mutta on myös hänen yläpuolellaan; ja ainoastaan ihmisen tullessa jumalihmiseksi, joka on todellinen ja oikea ihminen, saattaa maallinen ihminen päästä korkean ihanteensa toteuttamiseen ja vapautua petoksista sekä synneistä.

Tämä taistelu jumalallisen ja tuon eläimellisesti älyllisen ihmislunnon välillä on kaikissa suurissa uskonnoissa esitetty vertauskuvissa. Kristikunnassa se on esitetty esim. sotana arkkienkeli Mikaelin (korkeamman Minän) ja lohikäärmeen (maallisen ”minän” edustajan) välillä. Tämän ”lohikäärmeen” kita on ahneus, sen hengitys on intohimot, sen siivet ovat itsensä jumaloiminen ja suu-

⁵ Epist. Efes. 4:6.

ruudenhulluus. Jokaisen yksilön muodossa taistelee valo pimeyttä vastaan; jokaisessa muodossa pyrkii jumalan henki ilmentymiseen luonnossa; mutta vasta ihmisessä se löytää apulaisen, joka häntä voi auttaa tietoisesti ja älyllisesti pimeyden ja häiriökuvien eli petoksien voittamisessa.

Avain Bhagavad Gîtân, kuten raamatun ja muiden jumalallista viisautta koskevien kirjoitusten, käsittämiseen, on kahdenlaisen ihmisluonnon tunteminen ja se erottamiskyky, jonka avulla voimme käsittää sen, mikä on kuolematon ihmisessä ja mikä hänessä on kuolevaista ja katoavaista. Bhagavad Gîtâ opettaa meille, kuinka tämä korkea tunteminen ja erottaminen on saavutettavissa. Ainoastaan pelkkä teoreettinen tieto siitä, että ihminen on kahdenluontoinen olento, tai jokin tämän opin sokea totena pitäminen ei meitä yhtään auta, sillä teoreettinen tieto ja sokea uskominen eivät voi antaa meille sitä vakaumusta, jonka henkemme voi saavuttaa yksistään kokemuksien kautta. Ja pelkkä tämän opin ulkonainen, teoreettinenkin tieto on epäilemättä suuriarvoinen, koska se johdattaa ihmistä omassa itsessään hakemaan hänessä asustavia ja piileviä korkeampia voimia. Tien tutkiminen joltakin kartalta saavuttaa todellisen päämääränsä vasta silloin kun karttaa tarvittaessa käytetään, ja tien opimme vasta sitten oikein tuntemaan kun matkustamme sitä pitkin; jonkin ruokalistan tutkiminen ei meitä tee kyläisiksi, jos emme saa nauttiaksemme niitä ruokalajeja, jotka tuossa listassa on mainittu. Myös Bhagavad Gîtân tutkiminen saavuttaa tarkoitetun päämääränsä vasta silloin kun me seuraamme siinä esitettyjä oppeja ja täytämme niitä jokapäiväisessä elämässämme. Eihän meillä ulkonaisistakaan asioista, joita emme ole koskaan ottaneet huomioon, voi olla muuta kuin pelkkiä teoreettisia ja aino-

astaan meidän oman käsityksemme mukaisia tietoja, ja nekin tiedot ovat epätäydellisiä, vaillinaisia, kunnes oma kokemus vahvistaa ne. Samoin on henkistenkin asioiden laita. Todellinen tunteminen ei ole siinä, että tiedämme mitä Bhagavad Gîtään ja raamattuun on painettu, vaan se on sen hengen heräämistä, jonka kautta oikea totuus ihmiselle ilmenee ja tulee ikään kuin hänen oman olemuksensa osaksi, ja silloin vasta ihminen oppii tuntemaan totuuden. Jokaisessa ihmisessä löytyy kipinä tästä jumalallisesta tietoisuudesta, se on se ”kuolemattomuuden siemen”⁶ meissä, jonka jumalallisen rakkauden sytyttämä liekki tulee siksi valoksi, jossa kaikki luulottelu, olevinaan oleminen ja ylpeys katoaa sekä ikuinen todellisuus ilmenee kaikessa herruudessaan. Jokaisen pitää itse olla Arjuna ja taistelija itsekkyyttänsä, itserakkauttaan, omien etujensa valvomista, halujaan, himojaan ja erehdyksiään vastaan, ennen kuin hän tietää, mitä tuo sota merkitsee. Jokaisen pitää itsessään tuntea Krishnan läsnäolo ennen kuin hän voi sen käsittää ja koettaa pyrkiä lähestymään tuota korkeampaa *Itseä*. Tämä pyrkimys antaa hänelle aavistuksen siitä, mitä jumalan ja ihmisen ykseys on.

Mitä se minua hyödyttää jos raamatusta luen jonkun sanoneen: ”Minä olen tie, totuus ja elämä;” tai jos tiedän, että Bhagavad Gîtässa sanotaan: ”Kaikissa kappaleissa minä olen korkein. Kaikissa kappaleissa, jotka valaisevat, minä olen valo. Minä olen kaiken alkuperusta. Minä olen alku, keskus ja loppu.”⁷ Jos en tiedä ja tunne, että tämä *Minä*, joka kaikissa, siis minussa itsessänikin, on valo, totuus ja korkein, alkuni ja loppuni ja mitä nuo sanat merkitsevät, vaan otaksun että tuo korkein on jokin minulle vieras, kauka-

⁶ Bhagavad Gîtä X:7.

⁷ Bhagavad Gîtä XIII:17.

na oleva ja saavuttamaton, mitä se kaikki minua hyödyttää? Kuitenkaan en koskaan löydä tuota jumalallista Minääni, niin kauan kuin etsin sitä ainoastaan ulkopuoeltani enkä tunne sitä omassa sisäisimmässäni; sillä jumalaa emme löydä kaukoputken tai mikroskoopinkaan välityksellä; vaan se, joka on löytänyt todellisen jumalallisen minänsä, tuon kaikkien olentojen *Minän*, tunnustaa ja tuntee kaikkialla läsnäolevan ykseyden. ”Joka tuntee jumalan itsessään ja kaikessa, se on oikea tuntija.”⁸ Tätä oikean tietämisen tietä neuvoo ja opettaa Bhagavad Gîtâ meitä tuntemaan. Se on totuuden tie, joka johdattaa meidät pois meitä kaikkialla ympäröivistä petoksien muureista, ja vie meidät kuolemattoman olemuksen katoamattomaan todellisuuteen. Se johdattaa jokaista päämaaliin, sillä edellytyksellä kuitenkin, että me itse teossa täytämme tuota oppia, emmekä ainoastaan luo mielikuvituksessamme siitä tuulentupia.

Totuus on ainoa todellisuus. Kaikki muu on katoavainen varjo. Totuus on iäti pysyvä; siitä syystä ei sekään, mikä meissä on todella olevainen voi kokonaan kadota, mutta se meissä, joka on epätodellinen ja rajoitettu, on katoavaisuuden eli pysymättömyyden alainen. Myös se, mikä meissä on ikuista ja kuolematonta, saavuttaa vasta silloin meidän mielessämme todellisen arvonsa, kun me sen elävästi tunnemme. Sillä sekin aine, jonka kivi tai puukappale sisältää ja josta ne ovat muodostuneet, on kuolematon; ei mitään siitä katoa eli joudu hukkaan maailmankaikkeudessa. Kuitenkin sellainen kuolemattomuus, josta esineellä itsellä ei ole tietoisuutta, on saman arvoinen kuin sellaisen rikkouden omistaminen, josta ei meillä olisi minkäänlaista aavistusta. ”Mutta”, sanonevat useat, ”johan raamattukin osoittaa meille vapahduksen tien. Mihin tar-

⁸ Bhagavad Gîtâ XIII:27.

peeseen ovat siis meille intialaisten viisaiden 'kirjoitukset?' – Se joka käsittää raamatun sisäisen hengen, ei enää tarvitse raamattua enempää kuin Bhagavad Gîtâkaan, mutta sille, joka ei sitä ymmärrä, juuri Bhagavad Gîtâ on välikappaleena tuon sisäisen hengen tuntemisen oppimisessa. Me emme ylenkatso raamattua, vaan annamme sille sitäkin suuremman arvon, koska se – niin pian ja siinä suhteessa kuin se on asianmukaisesti oikein alkukielestä käännetty – suurimmaksi osaksi sisältää samoja asioita kuin intialaisten Vedakirjat esittävät, ja raamatussa on ikään kuin niiden toisinto, mutta raamatusta puuttuu tuo tieteelliselle perustalle nojautuva niiden tosiasioiden tulkinta, joka Vedoissa on löydettävissä. Raamattu oli alunperin kirjoitettu vihityille, siis sellaisille, jotka olivat heränneet näkemään ja tuntemaan jumalallisen hengen läsnäolon kaikkialla sekä tiesivät ja olivat vakuuttuneet siitä, että se asusti heissä itsessään. Siitä syystä he eivät kaivanneet mitään muita näkyviä todisteita tuon olemuksen tuntemista varten. Mutta kun raamattu joutui yleiseksi omaisuudeksi ja avain sen pyhiin salaisuuksiin vihkimättömien, epäpyhien joukossa hävisi, silloin heidät valtasi tietämättömyys ja siitä johtui se sokaistuminen, jonka seurauksena kuollut kirjain tuli hengen tuntemisen sijaan, ja tämän johdosta syntyivät päinvastaiset, väärät raamatun tulkinnat, jotka – niin kuin tiedetään – ovat vieneet ihmiskunnan mitä suurimpiin eksytyksiin. Sen tähden vielä tänäänkin näemme, että – huolimatta kaikesta niin kutsutusta uskonnollisesta opetuksesta – ”uskonnolta” puuttuu kuitenkin sen älyllinen tulkinta. Tämän seurauksena on usein se, että uskonto muuttuu haaveiluksi ja taikauskoksi. Silloin filosofia ja erityisesti ”lääketiede” kaipaavat sitä kaiken todellisen tietämisen välttämättömintä perustaa, joka puhkeaa ikuisen totuu-

den tuntemisen kautta itsetietoisuudeksi ja joka on saavutettavissa ainoastaan kaiken itsekkyyden yläpuolella olevan majesteetillisen, kaikkia ympäröivän rakkauden voiman avulla. Ilman tätä kohot-
taumista tiede ei voi päästä rajoitetusta ja likinäköisestä asemas-
taan, eikä se jaksa kehittyä sellaiseen henkiseen suuruuteen, joka
on sille välttämätön, jotta se pääsisi tuohon korkeampaan maail-
mankatsomukseen, joka tunnustaa maailmankaikkeuden yhdeksi
kokonaisuudeksi, kaikkien kappaleiden olemuksen ykseyden ja
tuon kaikkien luotujen sisäisen toisistaan riippuvuuden.

Valaistunut mystikko Tuomas Kempiläinen sanoo: ”Onnelli-
nen on se, jota itse viisus opettaa, ei katoavaisten sanojen avulla,
vaan sen oman olemuksensa mukaisesti.” Sellaisia on ainoastaan
muutamia, mutta paljon on niitä, jotka kykenevät vastaanottamaan
puhtaan todellisen tuntemisen, ja ainoastaan sen tähden eivät voi
saavuttaa totuuden tietoa, että petosten maailma on sullonut hei-
dän silmänsä täyteen sitä hiekkaa, jota he itse eivät voi silmistään
poistaa. Bhagavad Gîtâ on kirjoitettu sielulle. Onnellinen on se,
joka on uskon voimalla antautunut kokonaan sen oppimiseen ja
jonka sielun juuri on vahvasti juurtunut totuuden tuntoon ja riip-
puu siinä kiinni niin, ettei hän enää tarvitse mitään tieteellistä tu-
kea. Mutta monet kaipaavat tällaista tukea, aivan kuin nuori puu
tarvitsee tukipuuta, etteivät myrskytuulet sitä kaataisi ja juurineen
maasta repisi. Monenlaiset ovat ne viholliset, jotka estävät ihmis-
sielun heräämistä. Hyvä on sen, joka ne ja niiden alkuperän tuntee.
On helppo saarnata: ”Tukahduta himosi, rakasta jumalaa, hallitse
alempaa luonnettasi.” Tämän neuvon täyttäminen on vaikeaa sel-
laiselle, joka ei tunne himojensa luonnetta, eikä tiedä mistä syystä
hänen ei sovi eikä pidä himojaan tyydyttää, joka ei tiedä, missä hän

voisi löytää jumalan, sellaisen, joka ei tunne sitä ”itsen” olentoa, joka hänen pitäisi itsessään tukahduttaa. Voidakseen itseään ja luontoaan oikein hillitä on jokaisen hyvä ja tarpeellista oppia niitä ensin tuntemaan. Jos kerran tuon ”itsen” todellisuudessa olet tullut tuntemaan hairahduksena, niin olet sen jo silloin voittanut. Jotta joku voisi rakastaa jumalaa, pitää hänen ensin oppia tuntemaan tuo jumala; sillä kuka voi todella rakastaa sellaista, jonka läsnäolosta hänellä ei ole minkäänlaista tunnetta, eikä hän siitä mitään tiedä. Oman luontonsa hillitsemiseksi ja sen korkeamman voiman palvelukseen taivuttamiseksi on asian luonteen mukaista ensin oppia tuntemaan nuo lait sekä tietää, minkä aseman ihminen voi omistaa ja mikä hänelle maailmankaikkeudessa kuuluu. Tämä pyhä tiede sisältyy Vedioihin, ja tämän etuoikeuden sisältävät ennen muita ”pyhiä kirjoja” Vedat. Muissa kirjoissa tämä oppi on ainoastaan osittainen, vertauksien ja vertauskuvien takana piilevä, mutta Vedoissa voimme löytää itse hengen olemuksen. Ennen kaikkea tahdotto siis Bhagavad Gîtâ teroittaa itse kunkin mieleen oikean käsityksen ihmisen ja luonnon sisäisestä yhteydestä ja että tätä tuntemista ei kukaan voi saavuttaa ulkonaisten huomioonottamisten tiellä, ja tämä on itsestään selvää.

Sisäisiä totuuksia ei voi oppia tuntemaan ulkonaisten aistien kautta, sellaisten huomioonottamisten lopputulosten luonne jää aina kaksivaiheiseksi. Totuus sitä vastoin ei tarvitse muuta todistetta kuin ainoastaan oman tuntemisensa, ja niin kauan kuin emme itse ole tulleet tuohon tuntemiseen, on meille mitä tärkeintä totuuden tunteneiden viisaiden opetuksien tutkiminen – vieläpä sitäkin enemmän kun he osoittavat meille sen tien, jolla me voimme päästä tuohon tuntemiseen, joka on ihmisolennon elämän päämäärä.

Tämän kirjan kääntämisen tarkoitus on se, että Saksassa asuva yleisö alkaisi kiinnittää huomiotaan Bhagavad Gîtân ja Vedojen opetuksiin, etenkin kun nämä tärkeät teokset ovat tähän saakka olleet ainoastaan oppineiden, kielentutkijoiden ja ”orientalistien” käytettävänä. Nämä oppineet kyllä lukevat kirjan sanat, mutta hyvin vähän he käsittävät sen opin henkeä, joka niissä piilee. Tämän perusteella ei tämä kirja ole mikään pedanttinen pikkumaisen turhantarkka käännettyjen sanojen täsmällisyys, vaan kääntäjä on kiinnittänyt paljon suurempaa huomiota siihen tärkeään seikkaan, että Bhagavad Gîtân henki tulisi esiin mahdollisimman ymmärrettävässä kielellisessä asussa – kääntäjä on vähemmän pitänyt silmällä kirjanoppineiden ja kielentutkijoiden suosion saavuttamista. Mutta vastakauksi sitä ennakkoluuloa vastaan, joka sanoo että nämä ”pakanalliset opit” vastustavat kristillisyyttä, olemme kristittyjen mystikkojen lauseista valinneet niitä vastaavia sitaatteja sekä lisänneet kirjaan selvittäviä muistutuksia, jotka sitä paitsi voivat olla tarpeelliset tekstin ja ajatuksen ymmärtämiseksi ja käsittämiseksi.

Siitä, että tämä saksankielinen käänös on epätäydellinen eikä ole vapaa virheistä, ei kukaan ole paremmin vakuuttunut kuin tämän kirjoittaja – mutta kuinka hän on onnistunut tämän korkean työnsä täyttämässä, siitä päätösvalta jää niille, jotka tässä asiassa kykenevät tuomiota julistamaan ja lausuntoa antamaan.

Braunschweigissä 1897

*Franz Hartmann*⁹

⁹ Suurin osa alaviitteistä ja huomautuksista on F. Hartmannin ja muutama suomentajan M. Humun lisäyksiä. Kuten suomentajan loppulauseessa mainitaan, aina ei käy ilmi, kumpi on milloinkin asialla. — *Taittäjän huom.*

Bhagavad Gîtâ

eli

Herran Laulu

Johdanto

Tässä keskustelussa esitellään hyvän ja pahan taistelu, joka syntyy niin hyvin yksilöllisen ihmisen kuin koko maailmankaikkeuden kaksinaisen, ristiriitaisen luonteen johdosta. Arjunaa – ihmistä – ympäröi maisen olemuksensa aikana koko lauma petoksia, hairahduksia ja luulottelemisia; hänen täytyy ne voittaa tullakseen oikeaan tietoon omasta todellisesta, jumalallisesta olemuksestaan. Koska nämä erehdykset ovat kuitenkin tulleet hänelle rakkaiksi ja hän on niihin läheisesti kiintynyt, tuntuu hänestä vaikealta taistella niitä vastaan.

Ensimmäinen keskustelu

1. *Dhritarashira* puhui:

Sano minulle, oi Sanjaya, (vaunujen ohjaaja), mitä tekivät minun ja Pandun joukot, silloin kuin he Kurun pellolla taisteluun valmiina seisoivat?

Tarina, joka on tässä kuvatun taistelun perustana, kuvaa Kurun (Kauravan) ja Pandavan jälkeläisten välillä syntynyttä sotaa Hastinapurin kuningaskunnasta, sen jälkeen kuin Yudishtira oli pelissä kadottanut valtakuntansa, persoonalliset omaisuutensa kuin myös vaimonsa Draupadin. – Kumpikin sotajoukko tapasi toisensa pyhällä alangolla (luvatussa maassa) – Dharmakshetran¹ (uskon ja lain) entisaikaisten viisaiden (rishien) maalla.

Tämä tarina vastaa raamatun syntiinlankeemuksen kertomusta, jossa ihminen on kadottanut alkuperäisen puhtautensa ja tietoisuuden jumalallisesta sielustaan; tämän tuntemisen pitää hänen uudelleen taistelun avulla voittaa, jos hän aikoo jälleen valloittaa taivaallisen paratiisin, viisauden maan.

2. *Sanjaya* sanoi:

Kun prinssi Duryodhana näki Pandun sotajoukon taistelujärjestykseen asetettuna, hän astui opettajansa Dronan eteen ja lausui seuraavat sanat:

3. Katso, oi mestari, tuota mahtavaa Pandun sotajoukkoa, jonka on taisteluun järjestänyt sinun viisas oppilaasi, Drupadan poika.

4. Sankareita he ovat, mahtavia jousella ampujia, taistelussa Bhiman² ja Arjunan³ veroiset; Jujudhana, Virata ja Drupada⁴ suuressa sotavaunussaan⁵.

¹ Dharmakshetra = itsetietoisuus.

² Bhima = päättäväisyys.

³ Arjuna = ihminen.

⁴ Kaikenkaltaiset himot.

⁵ Sotavaunut = ihmisen maallinen maja, ruumis.

5. Dhrishtaketu, Chekitâna ja tuo urhoollinen Kashin kuningas, Purujit ja Kuntibhoja, Shaivyan, tuon väkevän härän⁶, kanssa;

6. Yudhâmanyu, voimallinen, ja Uttamaujâ, rohkea, Saubhadra ja kaikki Draupadeyain pojat⁷ suurissa sotavaunuissaan.

Tässä ja seuraavissa säkeissä mainitut urhot kuvaavat yksilöllisiä voimia, taipumuksia, himoja, taiteita ja tieteitä. Sotavaunut, ihmisruumiit, joiden kautta nuo voimat ilmenevät.

7. Mutta tiedä myös, oi sinä paras kaksi kertaa syntyneistä⁸, kaikkien meidän armeijamme johtajien nimet. Minä tahdon ilmoittaa sinulle muutamien minun sotajoukkoni päälliköiden nimet:

8. Sinä, herra, ja Bhishma, Karna ja Kripa, voittaja sodassa, Ashvatthâmâ, Vikarna ja Saumadatti;

9. sekä monta muuta sankaria, jotka minun asiani puolesta ovat valmiit uhraamaan henkensä; he ovat monenlaisilla sota-aseilla varustetut ja taisteluja kokeneet.

10. Tämä meidän sotajoukkomme, jota Bhishma johdattaa, valitettavasti ei näytä kylliksi vankalta; jota vastoin tuo heidän joukkonsa, jota Bhima⁹ komentaa, näyttää olevan kelvollinen.

11. Anna siis kaikkien, päälliköidenkin, asettua määrätuille paikoilleen, ja jokaisen pitää varjella Bhishmaa.

⁶ Shaivya = härkä kuvaa voimaa ja notkeutta; vertauskuvallisesti: kunniaa.

⁷ *Draupadeyain pojat* = Abhimanyu = Subhadrân ja Arjunon poika, ja Drupadan pojat ja pojanpojat.

⁸ Kaksi kertaa syntynyt (Dvidsha), bramiinien arvonimi, oikeastaan uudestisyntynyt, henkisesti herännyt, vihitty.

⁹ Bhima = mahtava, päättäväinen itsekkyyys.

12. Silloin Kurujen vanha, kunnioitettava sotapäällikkö Bhishma¹⁰ iloisella mielellä puhalsi sotatorveensa, Arjunaa rohkaistakseen, ja se kaikui kuin leijonan karjunta.

13. Ja hetipaikalla kuului lukematon sotatorvien, symbaalien, rumpujen ja härkäräjäkappien ääni, ja siitä syntyi mahtava melu.

14. Silloin antoivat myös Mâdhava (Shri Krishna) ja Pandunpoika (Arjuna), jotka seisoivat komeissa, valkeiden hevosten vetämissä sotavaunuissaan, omien jumalallisten sotatorviensa äänen raikua.

Valkoinen on puhtauden vertauskuva; hevonen kuvaa tottelevaisuutta, kestävyyttä ja voimaa.

15. Hrishikesha (Krishna) puhalsi Panchajanya- ja Devadatta¹¹ puhalsi Dhananjaya-torvea. Vrikodara, pelättävä toimissaan, puhalsi mahtavaa Paundra-torveaan.

16. Kuningas Yudhishtira, Kuntinpoika, puhalsi Anantavijaya (ikuinen voitto) -nimiseen torveensa; Nakula Sughosha-torveensa (sulosointuinen) ja Sahadeva Manipushpaka-torveensa (jalokivillä koristettu).

17. Kashya, suuri jousella ampuja, ja Shikhandi, ovela vaunusta taistelija; Drishtadyumna ja Virâta ja Sâtyaki, tuo voittamaton;

18. Drupada omien draupadojensa kanssa; mahtavasti aseilla varustetut Saubhadran pojat; he kaikki puhalsivat torviinsa.

19. Tuo mahtava kaiku valtasi Dhritarashtra-poikien sydämet ja kuului kautta maan ja taivaan.

¹⁰ Bhishma = hyvä tahto.

¹¹ Devadatta = jumalan lahja.

20. Kun nyt Pandun poika, jonka vaakunankilvessä on apinan-kuva, näki Dhritarashtran poikien seisovan taisteluasennossa ja keihäiden alkavan sinkoilla, otti hän myös jousensa ja lausui Hrishikeshalle nämä sanat: ”Oi maan Herra!”

Pandun poika, Arjuna (ihminen), on sen vuoksi, että hän on hylännyt korkeamman henkisen olemuksensa, kaikitenkin lähestynyt apinoita ja antaa niiden elämänmuodon joko enemmän tai vähemmän näkyä ulkonaisessa olossaan ja toiminnassaan. Ihmisen ruumis kuuluu eläinkuntaan; henkisen ihmisen alku lähtee jumalallisen viisauden valosta.

Teologit voivat kiistellä siitä, edustavatko Hrishikesha (Shri Krishna) ja Kristus yhtä ja samaa Logosta. Bhagavad Gîtân ymmärtämisen kannalta tästä kiistely ei ole oleellista.

21. *Arjuna* sanoi:

Pysäytä minun vaununi, oi Achyuta, (kuolematon) kumman-kin sotajoukon keskivälille,

22. että minä voisin katsella niitä, jotka tässä sodanhaluisina seisovat ja joiden kanssa minun pitää nyt alkavassa sodassa taistella.

23. Minä tahdon nähdä ne, jotka ovat tänne kokoontuneet taistelemaan, miellyttääkseen tuota pahansisuisia Dhritarashtran poikaa.

24. *Sanjaya* sanoi:

Sitten kun Gudakesha (unen herra, Arjuna) oli tämän Hrishikeshalle (Krishnalle) sanonut, pysäytti Krishna vaunut kumman-kin sotajoukon keskivälille,

25. Bhishman, Dronan ja kaikkien maailman hallitsijoiden nähtävälle, ja sanoi: ”Katso, oi Partha¹², tähän kokoontuneita kuruja!”

¹² Partha = ihminen.

26. Silloin Partha, Prithan poika, näki siinä seisovan setiä, isosiä, opettajia, enoja, serkkuja ja ystäviä;

27. sukulaisiaan kummassakin sotajoukossa; ja nähdessään kaikkien näiden sukulaistensa seisovan häntä vastustamassa, säälintunne täytti hänet ja suurimman murheen valtaamana

28. *Arjuna* sanoi:

Kun minä, oi Krishna, vastustajieni joukossa näen taistelunhiemisina seisovan omia sukulaisiani,

29. niin minun jäseneni herpaantuvat ja vereni tunkeutuu sydämeen! Koko minun ruumiini vapisee, hiukseni nousevat pystyyn,

30. jousi Gandiva putoaa minun kädestäni ja kuumeentapainen tuli kiertää suonissani. Minä en jaksa pysyä pystyssä ja minun ajatukseni harhautuvat.

31. Myös näen onnettomuutta tietäviä ennusmerkkejä, oi Keshava. Enkä huomaa siitä mitään hyvää koituvan, että minun sukulaiseni tulevat taistelussa surmatuiksi.

32. Sillä en minä voittoa vaadi, oi Krishna, en mahtavuutta, enkä hallitusvaltaa. Mitä, oi Govinda, hyödyttää meitä hallitusvalta, mitä nautinto tai itse elämäkään?

33. Ne, joiden vuoksi me pyrimme hallitusvaltaan, nautintoihin ja huvituksiin, seisovat tuolla valmiina sotaan, heittäen rikkauden ja elämän luotansa.

Vihollistenkin voimat ovat meidän ystäviämme ja opettajiamme, sillä niiden avulla saamme kokemuksia. Ne ovat portaat, joita myöten ihmisen on mahdollista kohottaa itse tietoisuuteen.

34. Opettajat, isät, pojat, vieläpä isoisätkin, enot, serkut, appisät, pojanpojat, lankomiehet ja muut sukulaiset.

35. Heitä en halua surmata, oi Madhusûdana¹³, vaikka he kyllä minut tappaisivat; en, vaikka saisin kolmen maailman kuningaskunnan haltuuni – vielä vähemmin maisen kuningasvallan vuoksi!

36. Jos me surmaisimme Dhritarashtran pojat, mikä ilo meille siitä olisi, oi Janârdana¹⁴? Syntihän olisi surmata noita miehiä, vaikka he itse ovatkin ryöväreitä.

37. Ei sovi meidän tappaa omia verenheimolaisiamme, Dhritarashtran poikia. Jos me heidät tappaisimme, kuinka sitten enää voisimme olla onnellisia, oi Mâdhava?

38. Vaikka nuo, ahneuden pimittäminä, eivät huomaa mitään pahaa heimonsa hävittämisessä ja vihamielisessä ystäviensä kukistamisessa –

39. eikö meidän, oi Janârdana, kuitenkin pitäisi tehdä sellainen päätös, että olisimme tekemättä moista tekoa, meidän, jotka perheiden hävittämistä syntinä pidämme?

40. Jos yksikin heimo hävitetään, sortuvat ikivanhat perhetraditiot; ja kun perintö, dharm¹⁵, katoaa, pahenee koko perhe.

41. Missä epäpyhyys vallitsee, oi Krishna, siellä perheen vaimotkin turmeltuvat; ja missä vaimot pilaantuvat, oi Varshneya¹⁶, siellä syntyy kastisekoitus, eikä sieltä löydy puhtaan ja riettaan eroa¹⁷.

¹³ Madhusûdana = jättiäisten kuolettaja. (Madhun tappajat = demonit eli alemmat voimat.)

¹⁴ Janârdana = alemman minän voittaja. Shri Krishna on kaikenkaltaisen pahuuden voittaja.

¹⁵ Dharma, monimerkityksellinen sana; ensiksi: olion oleellinen, todellinen luonto, josta syntyy ulkonainen; siitä seurauksena johtuvat: olennon täytettävät lait, uskonnolliset menot, tavat; eräässä merkityksessä dharm on vanhurskaus.

¹⁶ Varshneya = kuuluva Vrishin perheeseen, armahtavuus.

¹⁷ Ihminen rupeaa pitämään vääryyttä oikeutena ja oikeutta vääryytenä.

'Vaimo' kuvaa ihmisen tahtoa, elävää, eloa synnyttävää voimaa. ”Te olette maan suola; jos siis suola tulee maattomaksi, millä silloin suolataan?” (Matt. V:13.)

42. Sellainen epäjärjestys vie niin hyvin heimon hävittäjän kuin koko heimonkin kadotukseen; sillä kun esi-isiltä on ryöstetty uhri, niin he taivaasta alas sinkoutuvat.

Joka ainoan ihmisen 'esi-isä' on hänen henkinen yksilöllisyytensä; hänen kuolematon sielunsa, joka jokaisessa jälleensyntymässä esiintyy uutena persoonallisuutena. Jos sielun henkinen tietoisuus ei saa ravintoa maisen elämän aikana, pääsee ihmisessä aineellisuus voitolle, ja ”esi-isä syöksee taivaastaan alas”; ts. ihminen vajoaa yhä syvemmälle aineellisuuteen.

Sana 'sielu' tarkoittaa ihmisen olentoa, luonnetta, jonka kautta hän eroaa muista olennoista. Sielu ja ruumis yhdessä muodostavat ihmisen.

”Yksinkertaiselle, määrittelemättömälle sielun olennolle ei löydy nimeä. Sitä nimitetään sieluksi, niin kuin jotakin kutsutaan esim. rakentajaksi. On selvää, että sitä ei silloin nimetä olentonsa mukaisesti. – Se on sielun todellinen olento, jolle ei voida mitään nimeä antaa; se on sen oma yksinkertainen peruste, kaikkien voimien korkein yhteys.” (Eckhart)

43. Tällaisen kastisekoituksen kautta häviävät heimon hävittäjien oikeudet, ikuiset kastitavat ja perhesäännöt.

44. Niiden ihmisten, jotka perheiden tapoja hävittävät, määräpaikka on kadotus (jumaluudesta erillään olo), oi Janârdana. – Niin olemme kuulleet.

45. Voi, me olemme tekemäisillämme suurta vääryyttä, koska hallitsemisen himossa tahdomme murhata omia sukulaisiamme!

46. Minusta olisi parempi, jos Dhritarashtran pojat, aseilla varustettuina tappaisivat minut sodassa aseettomana ja puolustautumattomana.

47. *Sanjaya* sanoi:

Kun Arjuna taistelukentällä näin oli puhunut, istuutui hän so-tavaunuunsa, pudotti jousensa ja keihäänsä ja murhe valtasi hänet.

Näin loppuu *Bhagavad Gītān* kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tuntemista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisen vuoropuhelun ensimmäinen keskustelu, jonka nimi on

Arjunan alakuloisuus.

Toinen keskustelu

Sânkhya¹-jooga Tietämisen tie

Tässä opetetaan, kuinka ihminen, tutkimalla viisauden opetuksia, saa oikean maailmankatsomuksen, ts. hän tulee tuntemaan kaikkien näkyvän maailman muotojen tyhjyyden ja katoavaisuuden – ja toisaalta ikuisen olennon pysyvyyden. Tämän tiedon avulla hän löytää henkisen vapauden ja kuolemattomuuden tien.

1. *Sanjaya* sanoi:

Hänelle, jonka mielen oli murhe täyttänyt ja säälintunne vallannut, hänelle, jonka katseen himmensivät kyöneleet, lausui Madhusûdana² seuraavat sanat:

2. *Siunattu herra* sanoi:

Mistä, oi Arjuna, johtuu sinun heikkoutesi näin vaarallisessa taistelussa – tämä halpamainen pelkuruus, joka sulkee sinulta taivaan ja tuottaa sinulle häpeää?

Pelkäävä ja epäilevä ihminen sulkee itsensä autuaallisesta taivaasta, jonka totuuden tieto on hänen sielunsa omituinen tunne.

”Usko syttyy järjessä; tahdon kautta se tulee hedelmälliseksi; tahto taas lisääntyy uskon kautta.” (Eckhart)

¹ tietäminen

² ’Ylivoimainen – jättiläisten kuolettaja’ = Krishna. Kun ihminen voittaa luonteensa pahuuden, se ei tapahdu luonnollisen, vaan hänessä asuvan jumalallisen voiman avulla.

”Hän itse on valmis auttamaan niitä, jotka taistelevat ja toivovat hänen armoaan; Hän itse antaa meille tilaisuuden taisteluun, sen tähden että me voittaisimme.” (Tuomas Kempiläinen)

3. Oi Partha, älä heittäydy kykenemättömäksi, ei se sovi sinulle. Viskaa pois tuo halveksittava arkuus! Nouse ylös, Parantapa (viholisten kukistaja)!

4. *Arjuna* sanoi:

Kuinka minä voin, oi Madhusûdana, taistella Bishmaa ja Dronaa vastaan, jotka kummatkin ovat kunnianarvoisia, oi sinä viholisten kukistaja?

Niiden persoonallisten asioiden, joista ihmisen sisäisesti tulee luopua saatuttaakseen henkisen vapauden, ei ehdottomasti tarvitse olla pahoja. – Ne ovat vain siinä tapauksessa *alhaiset*, kun ne johtuvat ihmisen maallisesta eikä jumalallisesta luonnosta. Isänmaanrakkaus, aviopuolisojen rakkaus, vanhempien rakkaus, taitavuus ammatissa ovat luvallisia; mutta ne eivät kuulu ikuisen ja katoamattomaan, koska nuo rakkauden kohteet itsekään eivät ole ikuisia ja katoamattomia. (Ks. Matt. 10:38, Luuk 5:11.)

5. Parempi olisi tässä maailmassa syödä kerjäläisen leipää, kuin murhata näitä kunnioitettavampia guruja³. Jos tappaisin näitä guruja, jotka meille hyvää toivovat, tulisin maistaneeksi veren tahraamaa pitoruokaa.

6. Minä en tiedä, kumpi on parempi: se, että he voittaisivat meidät, vai se että me voittaisimme heidät. Jos me tappaisimme nuo Dhritarashtran pojat, jotka tässä sota-asennossa seisovat, emme mekään enää tahtoisi elää kauemmin.

Sille, joka ainoastaan tuntee luonnollisen (eläimellisen) elämän, tämä ei ole enää minkään arvoista, koska hän ei enää voi nauttia sen tuottaman onnen iloa.

7. Sydämeni on täynnä heikkoutta ja pelkoa; minun mieleni on epävarma tehtävästäni; pyydän sinua, sano minulle, mikä on parempi. Minä olen sinun oppilaasi; laskeudun eteesi: opeta minua.

³ Guru = opettaja.

8. En voi käsittää, kuinka poistuisi se murhe, joka saa minun aistini vapisemaan, vaikka minä saavuttaisin maailman yksinvaltiuden ja itse jumalienkin mahdin.

9. *Sanjaya* sanoi:

Kun Gudakesha, vihollisten kukistaja, näin oli Hrishikeshalle puhunut, sanoi hän Govindalle: ”Minä en tahdo taistella”, ja vaikeini.

10. Silloin hymyili Hrishikesh, oi Bharata, ja lausui tuolle kummankin sotalauman keskellä olevalle alakuloiselle seuraavat sanat:

*Siunattu Herra (jumalallinen sana)*⁴ puhuu:

11. Sinä surkuttelet sellaisia, jotka eivät kaipaa sääliäsi, vaikka sinä puhut viisaita sanoja. Viisaat eivät sure eläviä, eivätkä kuolleita.

”Jos sinä voit saavuttaa hiljaisuuden, sinä tulet huomaamaan sanomattomia jumalan sanoja.” (J. Böhme, *Puheluja*.)

”Totuus puhuu sisäisesti, ilman kuuluvia sanoja.” (Tuomas Kempiläinen)

12. Ei ole koskaan ollut sellaista aikaa, jolloin ei minua, eikä sinua, eikä näitä ihmisten hallitsijoita olisi ollut olemassa; eikä yksikään meistä kaikista milloinkaan lakkaa olemasta tämän jälkeen.

Se jumalallinen ihmisessä, josta hänen todellinen minänsä johtuu, on iankaikkinen ja muuttumaton; se ei synny eikä kuole.

”Sielun olennossa me voimme nähdä ja tuntea jumalan; ja mitä enemmän ihminen jo tässä elämässä tutustuu sielun olentoon, sitä lähempänä hän on jumalan tuntemista. Sinussa itsessäsi elää ja lepää totuus. Ei kukaan, joka sitä etsii ulkonaisista kohteista, sitä löydä. Jumalan löydät varmimmin omasta itsestäsi.” (Eckhart)

⁴ Krishna, joka tässä puhuu, on toisinaan käännetty sanoilla ’majesteettillinen, toisinaan taas ’jumalallinen’. Koska tämä on Logoksen edustaja, niin voinee muiden muassa ’jumalallinen sana’ tai ’jumalan sana’ olla yhtä sopiva. ”Herran on sanallaan luonut taivaat, henkäyksellään tähtien joukot.” Psalm. 33:6

13. Niin kuin ruumiissa asuja kokee ruumiillisen lapsuuden, nuoruuden ja vanhuuden, samoin hän muuttaa uuteen ruumiiseen. Ei viisas sitä sure.

Sielu ominaisuuksiensa puolesta jakautuu kolmeen osaan: eläimelliseen, inhimilliseen ja jumalalliseen luonteeseen (kama-rupa, manas ja buddhi). Inhimillis-jumalallisessa luonnossa lepää ihmisen henkinen yksilöllisyys. Muuttumaton on Logos: se on se valo, joka valaisee ihmistä.

”Ei hän itse ollut tuo valo, mutta valon todistaja hän oli.” (Joh. 1:8.)

14. Hengen ja aineen yhtymiset, oi Kuntinpoika⁵, jotka vaikuttavat kylmän ja lämpimän, surun ja ilon tunteet, tulevat ja menevät.⁶ Ne kuuluvat ajalliseen. Kestä kaikki kärsivällisyydellä, oi Bhârata.

Niin usein kuin ihmisen henkinen ruumis inkarnoituu, se tulee jälleen aineellisen yhteyteen.

15. Sillä se ihminen, joka ei näitä sure, oi voimallinen, ja joka pysyy samanlaisena ilossa ja surussa, on valmistunut kuolematto-
muudelle.

Ainoastaan se osa ihmisestä, jonka totuus on täyttänyt, saattaa totuuden tuntea, koska hänessä totuus tulee oleelliseksi ja tuntee oman itsensä.

16. Epätodellisella ei ole olemusta: todellinen ei koskaan lakkaa olemasta: totuuden ovat kummankin suhteen havainneet ne, jotka ovat nähneet olioiden tosiolemuksen.

17. Tiedä, että Se, joka tunkee läpi kaiken, ei koskaan voi tulla olemattomaksi. Ei mikään syy voi ikuisen olemuksen lakkaamista vaikuttaa.

”Jumala on yksi. Yksi on kaiken ilmenneen alkukuva. Jumalan ykseydellä ei ole perustaa, sillä se on oma perustansa.” (Eckhart)

⁵ Kuntinpoika = sielu.

⁶ Jälleensyntyminen eli reinkarnaatio.

18. Nämä, tuon Ainoan, tuon ikuisen, loppumattoman ja mitaamattoman ruumiillistuneet ruumiit ovat kuolevaisia. Sen tähden taistele, oi Bhârata.

Ne ovat hengen aseita, ruumiillistuneita varjoja, joissa valo pyrkii ilmeneeseen.

19. Se, joka tätä ruumiissa asujaa pitää tappajana ja joka uskoo, että se voitaisiin tappaa, on tietämätön. Se ei tapa eikä voi tapetuksi tulla.

”Jumala on absoluuttinen (ehdoton) Itse. Jumalan ominaisuus on olemus. Jumala ei tunnusta muuta kuin ainoastaan olemuksen; hän ei rakasta muuta, eikä ajattele muuta kuin omaa olemustaan. Voidaan sanoa, että hän on järki, joka ajattelee itseänsä, elävä, olemus, substantiivinen järki, joka ymmärtää oman itsensä, omassa itsessään elää ja on identtinen oman itsensä kanssa. Jos me käsitämme jumalan olemuksena, niin ymmärrämme hänet esikartanossaan. Hänen temppekinsä on järki.” (Eckhart)

20. Se ei ole koskaan syntynyt eikä koskaan kuole. Se ei ole ollut eikä koskaan lakkaa olemasta. Syntymätön, loppumaton, ääretön, eikä se koskaan kuole, vaikka ruumis tapetaan.

Se on itse iankaikkinen elämä, josta ulkonainen elämä luonnossa on ainoastaan alemman järjestyksen ilmennys, jälleennäky, heijastus.

21. Kuinka voisi, oi Partha, sellainen, joka tuntee hänet hajoomattomaksi, ikuiseksi, syntymättömäksi ja kuolemattomaksi, tappaa tai tulla tapetuksi?

22. Niin kuin ihminen, joka riisuu vanhat vaatteensa ja pukee päälleen uuden puvun, niin astuu ruumiissa asuja, vaihtaen kulleet ruumiinsa toisiin, uudelleen muodostettuihin.

Me tiedämme, että kaikki alkuaineet, joista ihmisen organismi on koostunut, sen riutuessa liittyvät muihin yhdisteisiin, ja koska jokainen ulkonaisesti esiintyvä ruumis on olennon ilmaus, jota kutsutaan sieluksi, niin käy sielunva-

ellus koko luonnon läpi. Mutta myös ihmisen henki, joka on heittänyt ruumiin, ilmenee jonkin lepoajan kuluttua jälleen uusissa muodoissa, uutena persoonallisuutena. Tämä sielun reinkarnoituminen tapahtuu tietämättä ja oman luonteensa lakien mukaisesti, niin kauan kuin sielulla ei ole omaa (henkistä) tietoisuutta. Kun se on tämän saavuttanut, niin reinkarnaatio tapahtuu sen vapaan tahdon mukaisesti.

23. Aseet eivät häntä haavoita eikä tuli polta; vesi ei häntä kas-tele, eikä ilma kuivaa.

24. Hän on läpäisemätön, palamaton; häntä ei voi sulattaa eikä lakastuttaa; hän on kuolematon, kaikkiallinen, alinomainen, liik- kumaton ja iankaikkinen.

”Ihmisellä on kylläkin ymmärrys eli enkelimäinen ja eläimellinen järki. Enkelimäinen on ikuinen; se on jumalasta ja pysyy jumalassa. Eläimellinen on myös jumalasta ja asuu meissä; mutta se ei ole ikuinen, sillä ruumis kuolee ja järki sen kanssa: kuoleman jälkeen ei jää mitään eläimellistä. Kuolema on ai-noastaan kaiken eläimellisen, mutta ei ikuisen, loppu.” (Theophrast Paracelsus, *Terveyden perusteet*, I. Trakt. 2.)

25. Häntä kutsutaan näkymättömäksi, käsittämättömäksi ja muuttumattomaksi. Sen tähden et sinä sure, kun opit hänet sellai-sena tuntemaan.

Sitä pidetään näkymättömänä, mutta henkisesti herännyt, valistunut ihmi-nen huomaa ja tuntee sen omassa sisäisessä itsessään.

26. Tai jos ajattelet häntä alinomaa syntyvänä ja kuolevana – ei sittenkään, oi sinä vankka-aseinen, sinulla ole syytä murehtia.

27. Sillä syntyneelle on kuolema varma ja varma on syntymä kuolleelle. Sen tähden älä sitä sure, mitä ei kukaan voi estää.

Kuolema on muuttuvaisen muuttuminen; muuttumaton, joka on jälleenpa-lannut omaan itseensä, ilmenee uudelleen muuntuneessa muodossa.

28. Kaikki olevaiset ovat alkutilassaan näkymättömät, ilmestymättömät, ja keskitilassaan ne ilmestyvät, oi Bharata, ja kuolemassa ne jälleen tulevat näkymättömiksi. Mitä siinä on valittamista.

”Kaikki kappaleet ovat jumalassa niin kuin ne ikuisesti ovat olleet jumalassa ja jälleen pitää heidän saapua jumalaan. Kaikki kappaleet eivät ole mitään, nimitäin omassa itsessään ne eivät ole mitään, ja niiden ilmennyksessä jumaluudesta, samoin kuin niiden palaamisessa jumaluuteen on niiden erikoisoleminen päätynyt. Jumala on kaikki kappaleet, sillä kaikkien kappaleiden voimat ovat hänessä, vieläkin ihanammassa muodossa kuin siinä, minkä hän on eläimille antanut. Jumala on 'ei mikään', ts. häntä ei voida mitenkään määritellä. Jumala on kaikki kaikissa; joka kappaleessa on jumala kaikki ja samalla jumala ei ole mitään kappaleissa ja omassa itsessään. Juuri sen tähden koska jumala on kaikki, hän ei ole mitään, ja tässä mielessä ovat kaikki kappaleet jumala.” (Eckhart)

29. Monet pitävät tätä ruumiissa asujaa ihmeenä, toiset puhuvat siitä ikään kuin ihmeestä; ja kolmannet kuulevat siitä puhuttavan ikään kuin ihmeestä; mutta ei yksikään, joka kuulee, ymmärrä.

Ei kukaan, joka ei itse ole sitä saavuttanut, voi ikuista olemusta käsittää; sillä vasta silloin hän voi tämän ikuisen olemuksen olotilan tuntea.

30. Tämä joka ainoan ruumiissa asuja on aina hävittämätön, oi Bharata. Sen tähden ei sinun tulisi surra mitään olentoa.

Kaikki sisältyy ikuisen olemukseen, ei muotona vaan olentona; mutta ainoastaan harvat ihmiset tuntevat oman ikuisen olemuksensa.

31. Ei sinun myöskään tulisi vapista, pitäen silmällä omaa velvollisuuttasi; sillä sotilaille⁷ ei löydy mitään parempaa kuin oikeutettu taistelu.

”Ei löydy mitään todellista vapautta eikä mitään oikeaa iloa, ilman jumalan pelkoa ja puhdasta omaatuntoa.” (Tuomas Kempiläinen)

⁷ Kshatriya = auttava persoona, sotilas, uros, kasti.

32. Autuaat ovat ne sotilaat, oi Partha, jotka pääsevät sellaiseen taisteluun, joka tarjoutuu heille etsimättä kuin selkoselällään oleva taivaanportti.

33. Mutta jos sinä et tahdo käydä tätä oikeutettua sotaa, niin hylkää velvollisuutesi ja kunniasi sekä teet syntiä.

34. Silloin ihmiset rupeavat puhumaan sinun iankaikkisesta häpeästäsi, ja sille, jota on suuressa arvossa pidetty, on kunniamuus pahempi kuin kuolema.

35. Nuo mahtavat sotavaunuissaan rupeavat silloin uskomaan, että sinä pelkuruudesta olet jättänyt taistelukentän, ja ne, jotka ennen sinua arvostivat, rupeavat sinua halveksimaan.

36. Vihollisesi alkavat puhua sinusta paljon pahaa ja epäillä rohkeuttasi. Ja onko mitään tuskallisempaa?

Todellinen rauha saavutetaan himojen vastustamisen, vaan ei niiden palvelemisen avulla.

37. Jos sinut tapetaan, saavutat taivaan; jos sinä voitat, on maa sinun. Sen tähden nouse ylös, oi Kuntinpoika. Päätä sotia!

Kun ihminen tässä elämässä on kilvoitellut päästäkseen oman itsensä herraksi, mutta se ei ole hänelle täydellisesti onnistunut, hänen vaivannäkönsä ei kuitenkaan ole ollut turha. Sillä se tulee tietoisuutena täytetystä velvollisuudesta svargaan (taivaaseen), ja nuo elämässä kootut kokemukset ovat niin kuin hyvin tallennettu rahasumma, jolla hän, ikään kuin varustettuna suuremmalla voimalla, jälleen maahan tullessaan, uudistuvassa taistelussa lopultakin pääsee oman 'maansa' herraksi.

38. Pidä kaikki ilot ja surut, voitot ja tappiot samanarvoisina. Vyötydy taisteluun, niin et tule tehneeksi syntiä.

Tee hyvää toivomatta siitä palkintoa, ei rangaistuksen pelosta, vaan rakkautesta jumalaan.

”Se joka jumalaa rakastaa koko sielustaan, ei pelkää kuolema, rangaistusta, tuomiota eikä helvettiä, sillä täydellinen rakkaus on varmin jumalan luokse viejä.” (Tuomas Kempiläinen)

39. Tämä on Sänkhyakoulun⁸ opin mukaista. Kuule nyt, mitä jooga⁹ opettaa. Kun sinä, oi Partha, käsität sen opit, silloin pääset vapaaksi teon kahleista.

Jooga on yhdistäminen. Se ei ole mikään pelkkä filosofia tai oppi ihmisen yhtymisestä jumalaan, vaan se on tämän yhtymisen täyttäminen; se toiminta, jonka kautta tuo yhtyminen tapahtuu, huolimatta kaikista teorioista.

40. Tässä mietiskelyssä ei ole mikään ponnistus turha eikä siinä mitään mene hukkaan. Pieninkin määrä tätä tietoa varjelee suuresta pelosta.

”Herran pelko on viisauden alku; sen loppu on rakkaus, sen keino viisas mieli” (Joh. Scheffler (Angelus Silesius) *Der cherubinische Wandersmann*, 1724). ’Herran pelko’ on pysyminen jumalallisessa valossa, ei pelosta, mutta rakkaudesta valoon.

41. Päätäväinen järki (ymmärrys, buddhi), oi sinä kurujen ilo, tähtää vain yhteen kohtaan, mutta päättämättömän ajatukset ovat monioksiset ja loppumattomat.

”Kelle ikuinen sana puhuu, se vapautuu monenlaisista arveluista.” (Tuomas Kempiläinen, *Kristuksen seuraamisesta*)

42. Tyhvät lavertelevat kauniskielisiä puheita; he pitävät kiinni Vedan¹⁰ kirjaimesta ja sanovat: ”Ei ole mitään muuta kuin tämä.”

Siinä että joku tietää, että tämä tai tuo löytyy tässä tai tuossa kirjassa ja siitä haaveilee, ei ole vielä mitään omintakeista totuuden tuntemista.

⁸ Yksi hindulaisten kuudesta filosofisesta kehitysjärjestelmästä.

⁹ Toinen samoista järjestelmistä; puhuu meditaation (mietiskelyn) toiminnasta.

¹⁰ Vedat = hindulaisten pyhät kirjat.

43. Täynnä itsekkäitä pyyteitä, taivas päämääränään¹¹, he opettavat, että syntyminen on teon (hyvä) hedelmä, ja määräävät monenlaisia uskonnollisia tapoja nautinnon ja mahtavuuden saavuttamiseksi.

Siinä juuri on tuo vastenmielinen uskonnollisessa haaveilussa, kun hurskas tavoittelee taivasta omalle kalliille itselleen. Todellinen vapaus on kuitenkin vapautuminen itsekkyyden synnyttämästä mielestä; sen löydämme jumalan tuntemisessa.

44. Niille, jotka pyrkivät nautintoon ja mahtavuuteen ja joiden mieli on kiintynyt sellaiseen opetukseen, ei ole suotu tätä päättäväistä järkeä (buddhi), joka on alati mietiskelyyn vaipunut.

Säkeet 42, 43 ja 44 voi toisella tavalla kääntää seuraavasti:

”Se kukkaiskieli, jota ymmärtämättömät käyttävät, oi Partha, siten että he riippuvat kiinni Vedan sanoissa ja sanovat: ’ei löydy mitään muuta’ ja ovat täynnä himoja ja toivoa taivasta kohti, se puhe, joka ainoastaan tarvitsee jälleensyntymisen ikään kuin toiminnan lopullisena hedelmänä, joka on täynnä varoituksia erilaisista uskonnollisista harjoituksista, toivossa löytää huvitusta, herruutta ja valtaa – niiden ajatus, jotka eksyvät sellaisesta puheesta, jotka riippuvat kiinni huvituksissa ja vallassa, eivätkä innostuksesta, jonka synnyttää päättäväinen tahto, niiden ajatus ei ole syventynyt kontemplaatioon.” Tämä käännös on yhtäpitävämpi alkuperäisen kanssa, jossa kaikki kolme säettä kuuluvat yhteen lauseeseen.

45. Vedakirjat puhuvat luonnon kolmesta ominaisuudesta. Ole vapaa näistä kolmesta ominaisuudesta, oi Arjuna. Ole erilläsi luonnon vastakkaisuuksien ristiriidasta, aina järkähtämätön puhtauudessa, välinpitämätön maallisista tavaroista, täynnä Itseä!

¹¹ Ne, joiden oma itsensä on himo (kāma), ja jotka oman itsensä kautta tahtovat voittaa taivaan sekä siis pyrkivät mahtavuuteen ja kuuluisuuteen.

Kolme gunasta¹² ovat luonteen kolme ominaisuutta. (Ks. XIV lukua.) Se joka jaksaa tukahduttaa maallisen luontonsa, vapautuu näistä luonteensa ominaisuuksista.

46. Kaikki Vedakirjat ovat yhtä hyödylliset valistuneelle bramii-
nille, kuin on *säiliö* veden täyttämässä paikassa.

47. Huolehdi ainoastaan teosta, äläkä milloinkaan ajattele teon
hedelmää. Älä työsi hedelmän anna olla sinun tekosi ja toimintasi
vaikuttimena, mutta älä riipu kiinni velttoudessakaan.

”Alistuva tahto luottaa jumalaan ja toivoo häneltä kaikkea hyvää; mutta oma
tahto hallitsee itse itseänsä; silloin se on jumalasta luopunut.” (Jakob Böhme,
Alistuvaisuus)

48. Tee se, oi Dhananjaya, mikä on tehtäväsi pysyen jumalan
yhteydessä, mutta irtaudu ulkonaisten kohteiden etsimisestä. Pysy
samanmielisenä onnessa ja onnettomuudessa. Samanmielisyyttä
nimitetään joogaksi.

”Hullu on se, joka panee toivonsa ihmisiin tai eläimiin.” (Tuomas Kempi-
läinen)

49. Sillä teko on alempana oikean arvostelun joogaa, oi Dhanan-
jaya. Etsi siis turvapaikkasi puhtaasta, pimittämättömästä järjestä
(jumalasta). Säällittäviä ovat ne, jotka toimivat palkinnon odotuk-
sesta.

Ei mikään teko ilman jumalan tahtoa voi saavuttaa jumalan valtakuntaa;
kaikki on vain hyödyttömyyttä, katoavaista toimintaa ihmisen suuressa vaivannä-
össä; sillä ei mikään kelpaa jumalalle kuin ainoastaan se, mitä hän itse ’oman
tahtonsa’ avulla tekee.

¹² Gunas = ominaisuudet eli energian muodot. Ne ovat sattva = rytmi, sopu-
sointu, henkisyys; rajas = toiminta, himo eli intohimo; tamas = tietämättömyys,
pimeys, toimettomuus.

50. Joka kokonaan on antautunut jumalallisen järjen johdatukseen, heittää sekä hyvät että pahat teot. Harjoittele siis itseäsi joogassa. Jooga on taito toiminnassa.

”Ei kukaan voi antaa syntiä anteeksi kuin ainoastaan Kristus ihmisessä; missä Kristus elää ihmisessä, siinä on anteeksiantamus. Jos ei Kristus elä sielussa, siinä ei ole mitään armoa eikä syntien anteeksiantamusta, sillä Kristus itse on tämä anteeksiantamus.” (Jakob Böhme, *Armonvalinta XIII*)

51. Sillä viisaat ja jumalalle alistuvaiset eivät vaadi saada nauttia toimintojensa hedelmistä. Vapautettuina maallisten syntymien kahleista he menevät sinne, missä ei enää mitään kärsimyksiä löydy.

52. Silloin kun henkesi on läpikäynyt maallisen pettymyksen ja harhan polut, silloin et enää rupea huolehtimaan siitä, mikä näyttää todelliselta ja mikä on pettävää, tai siitä, mikä tulevaisuudessa pettää ja tulee harhanäköiseltä näyttämään.

53. Kun sinun henkesi, sen johdosta mitä muilta olit kuullut tai lukenut, oli joutunut pois totuuden tieltä, mutta oman tuntemisensa avulla on saavuttanut täyden vakaumuksen totuudesta ja horjumattomana pysyy tietoisessa tuntemisessä, silloin käsität joogan.

Silloin jumala tuntee itsensä sinussa ja sinä tunnet itsesi jumalassa.

54. *Arjuna* sanoi:

”Mistä, oi Keshava, tunnetaan ne, jotka vahvoina ja pysyvästi horjumattomina ovat kontemplaatioissa. Kuinka puhuu se, jonka ajatus on vakaa? Kuinka hän käyttäytyy?”

55. *Siunattu Sana* puhui:

Kun ihminen on päässyt kaikista himoistaan, kun hän on sopuinnussa oman näkymättömänsä kanssa, silloin hänestä sanotaan, että hän seisoo vahvana viisaudessa.

”Sinun tulee tietää, että sielusi on keskus, jumalan asumus ja valtakunta ja että taivaan kuningas voisi sielusi valtaistuimella levätä. Velvollisuutesi on pitää sielusi puhtaana, vapaana, rauhallisena ja saastuttamattomana; ei siihen saa pelko vaikuttaa; sen tulee olla vapaa himokkaista ajatuksista ja pysyä rauhallisena.” (Michael de Molinos)

56. Siitä, jonka mieltä ei mikään kärsimys järkytä ja jonka henki on niin jalostunut, ettei se maallisen tavaran omistamisessa löydä iloa; sitä jonka himo, pelko ja viha ovat jättäneet, sanotaan Muni¹³ (vahva itsetietoisuudessa).

”Neljäkymmentä vuotta olen lukenut ja rukoillut, en kuitenkaan ole mitään hyödyllisempää ja tarpeellisempaa tuon suuren salaisuuden tuntemiseksi löytänyt, kuin ainoastaan sen, että henkesi, niin kuin pieni lapsi tai kurja kerjäläinen on ollut jumalan läheisyydessä.” (Michael de Molinos)

57. Joka on vapaa kaikista persoonallisista pyyteistä, joka onnettomuudesta ei sure, eikä onnellisuudesta iloitse, sillä on totuuden tieto.

Päästäkseen vapaaksi näistä asioista, hänen pitää omasta itsekkästä itsensä, jolle nämä asiat kuuluvat, päästä vapaaksi; tämä tapahtuu, silloin kun hän armon voimalla siitä kohoaa tai oikeammin: se hänet ylentää, kun hän kuolettaa itsekkyytensä.

58. Kun hän, niin kuin kuoreensa vetäytynyt kilpikonna, kääntää kaikki aistinsa (ja ajatuksensa) pois ulkonaisista kappaleista, silloin hänen viisautensa on pysyvä.

59. Aistilliset kohteet eivät herätä minkäänlaista viehätystä sellaisissa, jotka niitä eivät enää tavoittele. Maku puuttuu siltä, joka maistamisen on kokonaan kadottanut.

¹³ Muni = erakko, pyhä.

60. Toisinaan, oi Kuntinpoika, vetävät nuo myrskyn nostattamat tunteet itse viisaankin sydämen mukanaan väkivalloin.

”Kiusaukset, olivatpa ne kuinka vaikeita ja vaivalloisia tahansa, ovat ihmiselle suureksi hyödyksi, koska ne häntä nöyryyttävät, valaisevat ja opettavat.” (Tuomas Kempiläinen)

61. Mutta se, joka on tukahduttanut kaikki himonsa, saattaa levätä minun jumalallisuudessani, minuun syventyneenä; sillä se, jonka aistimuksia hallitsee jumalallinen voima, on mieleltään tasapainossa.

”Ainoastaan pakenemalla emme voita, mutta kärsivällisyyden ja todellisen nöyryyden kautta me tulemme vahvemmiksi kuin kaikki viholliset.” (Tuomas Kempiläinen)

62. Jos joku ahnehtii näkyväisiä kappaleita, hänen sydämensä täyttyy niistä; tästä syntyy himo, ja himosta intohimot.

63. Intohimosta johtuu järjen sekaannus; tästä johtuu jo tunnettujen henkisten totuuksien unohtaminen; tästä unohtamisesta johtuu ymmärtämättömyys, ja se, jolla ei ole järkeä, pahenee.

”Ensin johtuu mieleen joku yksinkertainen ajatus, sitten mahtava luulottelu, sen jälkeen himo ja paha halu sekä lopuksi myöntyminen.” (Tuomas Kempiläinen)

64. Vaan se, joka aistillisia kappaleita käsittää vapautettuna aistillisista pyrinnoista ja kiintymyksestä ja jaksaa niitä itse hallita, saavuttaa rauhan, sillä hänen sielunsa on täytetty rauhalla (Itsellä, rauhan lähteellä).

”Tuli puhdistaa raudan ja koettelemus oikean tuntemisen.” (Tuomas Kempiläinen)

65. Hänessä asuva rauhallisuus tekee hänet vapaaksi kaikista murheista, sillä sen sydän, jossa rauha hallitsee, saavuttaa pian kestävyyden.

66. Ei kuitenkaan todellinen tunteminen eikä oikea mietiskeleminen (yhdistyminen hengen kanssa) tule sen osaksi, joka ei ole nöyryydessä. Sille, jonka mielessä ei vallitse järjestys, ei löydy mitään rauhaa. Ja kuinka saattaisi sellainen olla onnellinen, jolla ei ole rauhaa?

”Se joka ainoastaan ulkonaisesti (näennäisesti) voittaa koettelemukset, eikä niitä juurineen revi pois, saa hyvin vähän aikaan; kiusaukset vain tulevat pikemmin takaisin ja hän tulee niiden voimaa sitä enemmän tuntemaan.” (Tuomas Kempiläinen)

67. Sellaisen ymmärrys, joka on alistunut vaeltaville aistimuksille, tulee kiertämään kuin laiva merellä.

”Niin kuin ilman peräsintä olevaa laivaa kuljettavat aallot sinne tänne, niin tulee velto ihminen, joka ei pysy päätökselleen uskollisena, moninaisesti kiusatuksi.” (Tuomas Kempiläinen)

68. Sen tähden, oi mahtava, ainoastaan se, jonka aistit ovat aistillisista kohteista kokonaan erotetut, on saavuttanut todellisen tuntemisen.

69. Mikä muille olennoille on yö, se on sille, joka elää oman henkisen tuntemisensa valossa, valvova päivä, ja mitä muut ihmiset pitävät valvomisena, se on hänestä nukkumista.

70. Kun kaikki himot hänessä esiintyvät, niin kuin virrat valtamereissä, joka on alinomaan täysi ja kuitenkin pysyy omien rajojensa sisällä, hän saavuttaa rauhan. Mutta ei sellainen, joka pysyy omissa himoissaan.

71. Kun hän on jättänyt kaikki himonsa, hän vaeltaa riippumattomana eteenpäin; hän on vapautunut itsekkyydestä ja turhan kunnian pyynnöstä. Hän saa rauhan.

72. Tämä on ainoa, iankaikkinen olotila, oi Prithanpoika. Se joka sen on saavuttanut, ei enää tule murheelliseksi. Se joka tämän pitää loppuun asti, menee kuolinhetkellään nirvânaan eli jumaluuteen.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunteista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuoropuhelussa toinen keskustelu, jonka nimi on

Tietämisen jooga.

Kolmas keskustelu

Karma-jooga Toiminnan tie

Kaikki mitä ihminen omasta, persoonallisesta halustaan tekee, sille ikuinen ei pane mitään arvoa. Vapahdus ja jumalassa jälleensyntyminen saavutetaan siten, että, huolimatta omasta itsestään, ihminen toimii ikään kuin aseena jumalan kädessä; kukin tekee sitä, mitä hän katsoo velvollisuudekseen.

1. *Arjuna sanoi:*

Jos tieto sinusta on suuremmasta arvosta kuin toiminta, oi Janârdana, miksi pakotat minut tähän julmaan sotaan?

'Janârdana' so. se, jossa jumalallinen tietämisen valo loistaa. ”Minä olen maailman valkeus.” (Joh.)

2. Sinä saatat minut noiden kahdenlaisten puheiden avulla ymmärtämättömyyteen. Sano minulle selvästi, mikä näistä kahdesta tiestä on (oikea) autuuden tie?

3. *Siunattu Sana* puhui:

Niin kuin jo sinulle olen sanonut, oi synnitön, löytyy tässä maailmassa kahdenlainen autuuteen vievä tie: nimittäin Sânkhyan (tietämisen), ja joogan (tekemisen eli pyhityksen) tie.

4. Se joka ei mitään aloita, ei voi tulla ikuisen rauhallisuuden tilaan. Hän ei voi mitään tekemättä saavuttaa täydellisyyttä.

5. Sillä ei kukaan voi edes vähää aikaa olla täydellisesti toimetomana, koska jokaisen luonto pakottaa häntä tekemään jotakin; vieläpä silloinkin, kun hän ei sitä tahdo.

6. Se joka ulkonaisesti on toimeton, pidättäen jäseniään toimiaan täyttämästä, ja samalla kuitenkin sisäisesti riippuu kiinni ulkonaisissa kappaleissa, on typerys ja ulkokullattu, ja häntä sanotaan tekopyhäksi.

7. Joka taas on alistanut aistinsa jumalan tahdolle, palavasta rakkaudesta korkeimpaan, oi Arjuna, häntä pitää korkeasti arvostaa, vaikka hän käsittelisikin ulkonaisia kohteita, mutta ei kuitenkaan anna niiden itseään vallata.

”Meidän näkömme ja tietomme on jumalassa; hän ilmoittaa jokaiselle tässä maailmassa niin paljon kuin kukin tahtoo ja haluaa ja niin paljon kuin hän tietää itse kullekin olevan hyödyksi. Me emme ole meidän oma todellinen minämme; me emme tiedä mitään jumalasta. Hän, Itse jumala, on meidän tietämisemme ja näkemisemme.” (Jakob Böhme, *Ihmisjärjestys*; II:7.)

8. Tee se, mikä on velvollisuutesi, sillä toiminta on parempi kuin toimettomuus. Oman ruumiisikin ylläpitäminen vaatii keinoja, joita et voi saavuttaa, jos kulutat aikasi toimettomuudessa.

9. Me olemme maallisten toimintojen johdosta kiinnitetyt tähän maailmaan; mutta ei sellaisten töiden takia, jotka itsensä uhraavassa rakkaudessa käytetään hyvän täyttämiseksi. Toimi siis, oi Kuntinpoika, niin kuin sinun pitää toimia, vapaana kiintymyksestä; älä riipu maallisissa.

”Minä en sano, että ihminen ei saisi mitään oppia ja tutkia luonnollisia tieteitä; mutta oma järki ei saa olla aloittajana.” (Jakob Böhme, *Alistuvaisuus*)

10. Kun kaikkien luotujen herra oli ihmiset luonut ja antanut heille kyvyn uhrata itsensä, hän sanoi: ”uhraamisrohkeuden johdosta te tulette lisääntymään; himoista luopumisen avulla te tulette saavuttamaan toiveittenne toteutumisen”.

11. Antakaa jumalalliselle hengellenne ravintoa, sillä aikaa kun hän teille antaa samaa; antakaa hänen teitä ravita. Kun siis tällä tavalla yksi ravitsee toista, te tulette saavuttamaan korkeimman hyvän.

”Uhraudu ja antaudu kokonaan jumalalle, niin ottaa hän uhrisi vastaan.” (Tuomas Kempiläinen)

12. Jos te uhraamisrakkaudellanne ravitsette jumalia, he antavat teille toivotun henkisen ravinnon. Sellainen, joka ainoastaan vastaanottaa, eikä mitään pane siihen lähteeseen, josta hän ammentaa, on varas.

”Oikea usko ihmisessä ilmenee siinä, että hän kuolee itsekkyydelle ja omille himoilleen, kaiken himonsa ja edesottamuksensa toimittaa jumalan tahdon mukaan, eikä luota tekoihinsa, vaan kaikissa edesottamuksissaan pitää itseään jumalan palvelijana ja renkinä ja ajattelee, että kaikki, minkä hän tekee, sen hän tekee jumalalle.” (J. Böhme, *Alistuvaisuus*)

13. Hyvät ihmiset, jotka ainoastaan itsellensä jättävät sen, mikä jää jäljelle, sitten kun he kaiken ovat jumalalle tarjonneet, ovat vapaat kaikista synneistä; mutta pahat ihmiset tahtovat ainoastaan itselleen hankkia ja elävät synnissä.

Bhagavad Gitân oppi ei ole mikään pelkkä siveysoppi so. siinä ei puhuta siitä, millainen ihminen on siveellinen tai avulias, vaan se koettaa selvittää sitä eroavuutta, mikä on jumalihmisen ja tavallisen ihmisen välillä: se neuvoo kaiken luulottelun hylkäämään ja yhdistymään jumalaan, ikuisen.

”Niin kuin ei mikään sinua tulisi miellyttämään, vaikka sinä kaikki omistaisit, mutta et minua, niin ei mikään, mitä minulle annat, olisi minulle mieliksi, jos et minulle anna itseäsi.” (Tuomas Kempiläinen)

14. Kaikki luodut (niin hyvin henkiset kuin maallisetkin) elävät ravinnosta. Ruoka kasvaa sateen vaikutuksesta, joka tulee ylhäältä alas. Ylhäältä alastulemiseen vaikuttaa se, mikä alhaalta nousee ylös. Ylöspäin nouseminen tapahtuu toiminnan avulla.

”Ainoastaan se, mikä taivaasta tulee, nousee sinne jälleen.” (Kerning)

15. Tiedä, että kaikki toiminta on saanut alkunsa Brahmâsta. Brahmâ on jakamattoman ykseyden ilmennys. Sen tähden on Brahmâ, tuo kaikki läpitukenava, aina teoissasi läsnäoleva.

”Teidän pitää myös tietää, että ainoastaan Yksi on viisauden luku ja paitsi sitä ei ole mitään muuta lukua.” (Paracelsus)

16. Se joka ei tämän maailman eteenpäin kulkevaan kehitykseen ota osaa, vaan elää synneissä ja aistillisuudessa, elää turhaan.

17. Mutta se, joka omassa sisimmässään löytää autuaallisuuden taivaan, joka henkisessä itsetietoisuudessaan iloitsee ikuisesta olemuksestaan, itsessään jumalassa löytää täydellisen tyydytyksen, hänelle ei ole enää mitään tehtävää jäljellä.

”Yli kaiken ja kaikissa, sieluni, pitää sinun lepäämän Herrassa lakkaamatta, sillä hän on pyhien ikuinen lepo.” (Tuomas Kempiläinen)

18. Sillä sellainen universaali, majesteetillinen henki ei enää murehdi sitä, mitä maailmoissa tapahtuu, tai on tapahtumatta; ja (koska hän omassa itsessään käsittää kaikki) hänen ei tarvitse enää turvautua mihinkään elävään olentoon.

”Jos jossakin etsit omaa itseäsi, siinä määrin sinä itseltäsi kadotat ja kuivut.” (Tuomas Kempiläinen).

19. Tee siis se, mikä pitää tulla tehdyksi; mutta epäitsekkydestä ja persoonallisuudesta huolimatta. Joka täydellisen epäitsekästä toimii, saavuttaa korkeimman.

”Sen tähden tee kaikki minussa, koska minä olen se, jolta olet kaiken saanut.” (Tuomas Kempiläinen)

20. Dshanaka ja muut ovat tekojensa kautta saavuttaneet täydellisyyden. Tee siis työtä rakkaudesta ihmiskuntaa kohtaan.

21. Jos joku korkeassa asemassa oleva ihminen täyttää jotakin, niin toisetkin siten tekevät, olkoon se mitä tahansa. Esimerkkiä, jonka hän antaa, seuraa kansa.

22. Ei mitään, oi Partha, minun tarvitse kolmessa maailmassa toimittaa, ei mitään minun tarvitse saavuttaa, mitä en jo olisi saavuttanut. Kuitenkin liikun siinä, mitä tapahtuu.

23. Jos en minä (minun voimani) yhtenäin toimisi väsymättä, niin koska ihmiset ovat määrättyt minua kaikkialla seuraamaan, nämä maailmat joutuisivat häviöön, oi Prithanpoika.

24. Jos minä en toimisi, syntyisi yleinen sekasorto, ja jos jättäisin tehtäväni täyttämättä, olisi se syynä ihmiskunnan häviöön.

”Jos jumala yhdenkin silmänräpäyksen ajaksi lopettaisi sanansa lausumisen, niin taivas sekä maa katoaisivat. Ikuisuuden kirkkaassa peilissä, isän ikuisessa oman itsensä tiedossa, siinä hän muodostaa oman muotonsa omasta itsestään, hänen poikansa. Tässä peilissä kuvastuvat kaikki esineet ja siinä ne tunnetaan; luonnollisesti ei niin kuin luodut, vaan niin kuin jumala jumalassa.” (Eckhart)

25. Niin kuin tyhmit käsittelevät niitä asioita, joissa he riippuvat kiinni, oi Bharata, samanlaisella innolla pitäisi viisaan käsitellä samoja asioita niissä persoonallisesti kiinni riippumatta, ja siinä ainoastaan katsoa yleistä parasta.

26. Älä saata tietämättömien, niiden, jotka riippuvat kiinni omissa toiminnoissaan, ajatuksia hämmennykseen; salli viisaan ja jumalalle alistuvan ihmisen edistää jokaista hyvää toimintaa ja sitä edesauttaa.

”Löytyy ainoastaan yksi ainoa jumala kaikkien olentojen olennosta ja se, mikä niissä olennoissa vaikuttaa, on henki hänen hengestään. Mutta se, mikä omassa itsellisyydessään (omassa tahdossaan) toimii, on hänen valtakuntansa ulkopuolella omassa itsessään, eikä jumalallisessa, vaan luonnon hallituksessa.” (J. Böhme, *Alistuvaisuus*)

27. Kaikki, mikä tapahtuu, tapahtuu luonnon voimien liikkumisesta. Sellainen, jonka sielun täyttää suuruudenhulluus eli itsekkyy¹, jonka itseluulottelu sokaisee, ajattelee: ”minä olen täyttäjä”.

Joka tuntee eron jumalallisen ja itsekkään toiminnan välillä, se ei saa tekevämmämyyden petollisuuden antaa itseänsä johdattaa joutilaisuuteen.

28. Mutta se, oi pitkäkasivartinen, joka totuudessa huomaa eron luonnon (prakriti) ja sen liikkeen perustana olevien voimien välillä (purusha), ja joka tunnustaa, mitkä voimat kaikissa voimissa² ja muodoissa vaikuttavat, se ei ole omiin toimintoihinsa kiintynyt.

Jumala ihmisessä ei tee syntiä, eikä voi tehdä syntiä, vaikka ihminen tekisi-kin. Mutta tämä oppi ei ole tyhmille, jotka eivät jumalaa tunne ja pitävät aistillista luontoaan jumalallisena.

29. Se joka ainoastaan näkee aineen muuntumiset, on niiden sokaisema. Älä salli sen, joka tuntee totuuden, saattaa niitä, jotka eivät perusteellisesti tunne Itseä, työskentelyssään horjuviksi.

”Todellinen usko ei ilmene siinä, että jotakin luulottelua pidetään totena, vaan tosiasioiden tuntemisessa. Se ei ole mitään harhanäköisyyttä eikä luulotte-
lua, mutta se on sen totuuden voiman, josta totuus syntyy, tuntemista.” (Eckhart)

30. Anna kaikkien murheiden ja epäilyksien paeta, ja ole vapaa kaikista persoonallisista pyyteistä ja itsekkyydestä. Tee kaikki toimintasi minun nimessäni (minun voimassani) ja kohdistu kaikki ajatuksesi ja toimintasi korkeimpaan.

31. Se, joka uskon voiman avulla seuraa tätä minun oppiani eikä epäile, tulee myös omien tekojensa avulla saavuttamaan vapauden.

¹ Itsekkyyks = Ahamkāra; itsekäs: ”minä olen”.

² Gunas = ominaisuudet.

32. Vaan se, joka ei näitä minun oppejani seuraa ja toimii niitä vastaan, on ajattelematon, ymmärtämätön (tyhmyri) ja menee kokonaan pilalle.

33. Itse viisaskin kallistuu niiden puoleen, jotka ovat hänen luonteelleen ominaisia. Mitä hyödyttäisi pidäytyminen?

”Ihminen näkee jumaluuden; eläin maamöhkäleen: tästä saattaa jokainen päättää, mikä kukin on.” (Joh. Scheffler)

34. Himot ja pyyteet vallitsevat aistillisissa kohteissa. Älä antaudu näiden kahden vallan alaiseksi, sillä ne ovat sinun vihollisesi.

35. Parempi on, vaikkapa heikoillakin voimilla, oman velvollisuutensa täyttäminen, kuin toisen velvollisuuden, olkoonpa se kuinka ylevä ja helppo täyttää. Parempi on kuolema oman velvollisuutensa täyttämässä, kuin elämä sen täyttämättömyyden pelossa.

”Jos sinä et voi tehdä itseäsi sellaiseksi, kuin tahtoisit olevasi, kuinka voisit siten muodostaa toista ihmistä sinun mielesi mukaiseksi?” (Tuomas Kempiläinen)

36. *Arjuna* sanoi:

Mikä on se, oi Varshneya, joka pakottaa ihmistä, vastoin omaa tahtoansakin ja ikään kuin väkivallan pakottamana, tekemään syntiä?

37. *Siunattu sana* sanoi:

Se on mieliteko, halu, voima, joka johtuu himosta (rajas-guna). Opi tätä kaikkia kuluttavaa ja lakastuttavaa vihollistasi tuntemaan.

Se on alemman sielun voimien toiminta, jotka kaiketi ovat jumalallista alkuperää, mutta siitä huolimatta eivät enää ole jumalan luontoiset, koska heidän olentonsa on itsekkäässä pettymyksessä.

”Sielulla on, paitsi ulkonaisia aistimia, vielä kuusi voimaa, kolme alempaa ja kolme korkeampaa. Alemmat voimat ovat: käytännöllinen ymmärrys, vihastumisen kyky ja himoitseminen. Näitä vastaavat kolme korkeampaa kykyä: muisti, korkeamman tuntemisen kyky, (ymmärrys, myös kutsuttu järjeksi) ja tahto.

Kolmea ylempää kutsutaan myös luonteeksi. Näiden luonne on taivaallinen, sillä niiden toiminta on yliluonnollinen, henkinen, taivaallinen. Sielun voimat eivät ole sielun olento, vaan ne ovat sen ilmenemismuotoja. Se ei rajoitu näihin voimiin. ”Omatunto” sielussa, puhdas tieto sielun omasta itsestä on kuolematon eikä sillä ole mitään tekemistä ajan ja paikan kanssa.” (Eckhart)

38. Niin kuin liekkiä ympäröi savu ja peilinkalvoa tomu, ja niin kuin äidinkohtu ympäröi hedelmän, niin ympäröi tämä henki maailman.

39. Rajas (himo) on viisauden ikuinen vihollinen ja estää totuuden tuntemisen. Tämä voima (mahti), oi Kaunteya, ilmenee monenlaisissa muodoissa. Se on kuluttava tuli.

40. Sen valtakunta on aistillinen mieli ja ymmärrys. Himo pimeyttää sielun vapaat huomioonottamiset ja peittää hunnulla totuuden tuntemisen.

41. Hallitse siis, oi parhain bharatalaisista, alusta alkaen omaa aistillisuuttasi ja heitä luotasi tuo synnillinen himo, joka niin hyvin jumalan kuin luonnonkin oikean tuntemisen estää.

42. Sanotaan: aistit ovat ylevät, manas (mieli) on suurempi kuin aistit; buddhi (henkinen ymmärtäminen) on suurempi kuin manas; mutta ylevämpi kuin tämä on Hän.

43. Tietäen että valistunut järki on mahtavampi kuin mieli, oi pitkäkäsi-vartinen, vahvistu omassa itsessäsi asuvan voiman avulla ja voita monenmuotoiset ja ankarat vihollisesi.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniallisissa Upanishadeissa *Ikuisen* tuntemista, joogaa koskevassa kirjoituksessa, Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuoropuhelussa kolmas keskustelu, jonka nimi on:

Toiminnan jooga.

Neljäs keskustelu

Dhyana-jooga Viisauden tie

Pelastuksen ”itsen” illuusiosta, henkisen vapauden ja yhdistymisen jumalalliseen olentoon, ihminen saavuttaa hänessä toimivan jumalallisen voiman välityksellä eli henkisen, sisäisen valon avulla. Tämä voima vahvistuu silloin kun ihminen epäitsekään harjoituksen avulla oppii täyttämään velvollisuutensa.

1. *Krishna* puhuu:

Jo ennen entisiä aikoja minä opetin Vivasvanille tämän yhteyden korkeamman minän (*Ikuisen*) kanssa. Vivasvan opetti sen Manulle¹ ja Manu opetti sen Ikshvakulle.

Mahdotonta on tässä pienessä teoksessa tehdä selvää maailmankaikkeuden synnystä eli luomisen kehityksestä.

2. Tämän opin, joka kulki yhdeltä toiselle, tunsivat vanhat kunnikaalliset rishit², mutta aikojen kuluessa oppi joutui unohduksiin, oi Parantapa.

3. Tätä vanhaa oppia minä opetan sinulle, minun uskotulleni ja ystävälleni. Se on syvä salaisuus.

”Salaisuus” itsestään selvästi ei ole siinä, että ”sitä ei tahdottaisi ilmoittaa”, vaan siinä, että ainoastaan henkinen ihminen, joka sen voi käsittää henkisen tuntemuksen avulla, kykenee sen ymmärtämään. Jumalan viisaus on maailman mielestä hulluutta, koska hullu maailma katsoo totuutta omien hullujen silmiensä läpi.

¹ Manu on persoonallinen, yksilöllisen olennon jumalallinen ajatus. Manu siis on ihmiskunnan jumalallisen ajatuskannan edustaja jonkin määrätyn kehityskauden (luomiskauden) kuluessa.

Siitä, jolloin Vivasvatu Manu, meidän kantaisiemme jumalallinen ajatus ilmestyi, on salaisten oppien mukaan kulunut 18 618 732 vuotta. Yhden manvántaran aika on 4 294 080 000 aurinkokunnan vuotta. (Salainen oppi, kirj. H. P. B.)

² Rishit = entisaikojen opettajat, mestarit.

4. *Arjuna*:

Sinun syntymäsi, oi herra, tapahtui myöhemmin kuin Vivasvanin, joka oli syntynyt ennen sinua. Kuinka voin siis ymmärtää sen vakuutuksesi, että tätä oppia olet alusta opettanut?

5. *Siunattu* puhuu:

Monenlaiset, oi Arjuna, olivat entisinä aikoina minun ja sinun syntymäsi. Minä tunnen ne kaikki; mutta sinä et niitä tunne, oi Parantapa.

6. Vaikka minä olen syntymätön ja ikuinen ja kaikkien luotujen herra, olen kuitenkin, koska hallitsen luonnettani tahtoni mukaan, voimani avulla, syntynyt fyysiseen maailmaan.³

7. Sillä joka kerta, kun vanhurskaus⁴, oi Bharâta, on ihmiskunnassa lamassa ja pahuus⁵ ottanut ylivallan, siitän minä itseni (inhimillisessä muodossani).

”Intialaisen opin mukaan ilmestyy jokaisena tällaisena aikakautena Vishnun (jumaluuden) inkarnaatio, jossa Logos (jumalihminen) ilmestyy ihmisenä, ts. jumalallinen olento ilmentää itsensä ihmisruumiissa. Sellainen persoonallisuus on jumalallisen voiman poika ja sen tähden sellaista nimitetään ’jumalan pojaksi’ (Luuk. 1:35). ”Mutta myös kaikissa siksi kelpaavissa ihmisissä ja kaikkina aikoina saattaa Logoksen valo herätä eläväksi voimaksi.” (Gal. 2:20).

8. Hyvän suojelukseksi ja pahan tukahduttamiseksi, uudelleen rakentamaan todellista uskoa (vanhurskautta) minä erinäisinä aikakausina (persoonallisesti) jälleensyynnyn.

Tätä tunteakseen pitää ihmisen syntyä uudelleen jumalassa, koska ainoastaan sellainen ihminen saattaa oppia tuntemaan henkisen syntymänsä ja jumalallisen kutsumuksensa.

³ Maya = harhakuva, pettymys.

⁴ Dharma = vanhurskaus.

⁵ Adharma = epävanhurskaus, pahuus.

9. Se, joka totuudessa tuntee minun syntymäni ja jumalallisen kutsumukseni, ei enää tarvitse, sen jälkeen kun hän jättää kuolevaisen ruumiinsa, enää koskaan jälleensyntyä. Hän palaa minun luokseni, oi Arjuna.

10. Vapautuneena himosta, pelosta ja vihasta hän ajattelee minua ja turvautuu minuun; maallisista kieltäytyen, puhdistuneena korkeimman tuntemisen tulessa⁶, hän yhdistyy minun olentooni.

Tämä yhdistyminen jumalaan ei ole mitään sulautumista tyhjyyteen, vaan se on ajallisen olemisen sulautumista ikuiseen olentoon; sitä saattaa verrata kipinän leimahtamiseen liekkiin, jolloin kipinästä syntyy tuli.

”Kun isä synnytti kaikki luodut, silloin hän synnytti minut; minä ilmennyin kaikkien luotujen kanssa, ja jäin kuitenkin yhdeksi isän kanssa. Niin olemme me hänen ainokainen poikansa, jonka isä ikuisuudessa on synnyttänyt. Yksityinen ihminen ei ole koko ihmiskunta. Jos minä nyt erotan sen, mikä minut erottaa muista ihmisistä, ja palaan puhtaaseen olentooni takaisin, niin jäljelle jää se olento, joka ikuisesti on ollut jumalassa hänen olentonsa vastakuvana, hänen poikanaan.” (Eckhart)

11. Niin kuin ihmiset minua kunnioittavat, ja siinä määrin kuin he minua etsivät, kunnioitan minä heitä. Joka paikassa, oi Partha, löytyy ihmisiä, jotka minun tielläni vaeltavat.

Ihminen ei ole enempiä eikä vähempää jumalassa, kuin jumala on hänessä. Siinä määrin kuin hän tuntee jumalan itsessään, siinä määrin hän on jumalana jumalassa.

”Sielun yksilöllisyys on kiinnitetty alempiin voimiin, mutta sielu voittaa nämä rajoituksen kahleet sisältäpäin.” (Eckhart)

12. Sellaiset, jotka etsivät tekojensa palkkaa, uhraavat jumalille. Pian tässä kuolevaisuuden maassa ovat tekojen seuraukset saavutettavissa.

⁶ Tapas = loistava kuin tuli. Viisauden tuli.

Sen joka tässä maailmassa tahtoo saavuttaa jonkin seurauksen, pitää se vastaavasti uhrata jumalalle, so. hänen pitää uhrata aikansa, ajatuksensa ja tahtonsa sille ihanteelle tai asialle, joka häntä innostaa.

13. Nuo neljä ihmisloukkaa (kastia) tulivat luoduiksi minun kauttani kykyjensä ja velvollisuuksiensa ominaisuuksien⁷ mukaan. Tiedä, että minä, luomaton ja muuttumaton, olen niiden luoja.

Intian neljä kastia (säätyloukkaa) kuvaavat ihmisen ominaisuuksien erinäisiä asteita. Mutta koska kaikki ulkonainen on ainoastaan näennäistä, eivät sielläkään ihmiset itse elämässä ole sellaisia, kuin heidän ulkonaisestikin pitäisi olla.

Muuttumaton jumala on kaiken kehittäjä ja alku, ei Brahmân ominaisuudessa, mutta Logoksena, sanana, järkenä; aivan samalla tavoin kuin auringon lämmön vaikutus kutsuu elämän esiin kaikkialla; aurinko ei kuitenkaan luo mitään, vaan ainoastaan elvyttää koko luomakunnan.

14. Teot eivät Minua saastuta. Minä en himoitse toiminnan hedelmää. Sitä joka Minut siten tuntee, eivät hänen tekonsa kahlehti.

”Kaikki, mitä toimiva järki luonnollisessa ihmisessä tekee, sen saman, ja vielä enemmänkin tekee jumala vapautetussa ihmisessä. Jumala ottaa ihmiseltä pois toimivan järjen, asettuen itse sen sijalle; silloin ihminen tekee kaiken sen, mitä toimivan järjen olisi pitänyt toimittaa.” (Eckhart)

Niin kuin ihminen saattaa toimia ymmärtäväisesti, järjellisesti ilman että hänen ymmärryksensä silti vähenisi, niin ei myöskään jumalan olemus vähene siitä, mitä hänen voimastaan tapahtuu.

15. Vanhat, jotka tunsivat tämän totuuden, toimivat ahkeroiden vapahduksen hyväksi. Sen tähden toimi sinäkin heidän hyväkseen.

16. Itse viisaatkin hämmentyvät, jos heiltä kysyttäisiin: ”Mitä on toiminta ja mitä toimettomuus?” Minä tahdon sinulle opettaa sellaisen toiminnan, jonka tunteminen pelastaa sinut pahasta.

⁷ Gunas = ominaisuudet. Ne eivät ole kaikilla yhtä voimakkaat, vaan ilmenevät eriasteisina.

17. Pitää käsittää niin hyvin toiminnan kuin toimimattomuudenkin sekä toimettomuuden seurauksista johtuvat suhteet. Toiminnan tie on hyvin vaikea täyttää.

Tahto, ajattelevinen ja toiminta kytkeytyvät seurauksiinsa ja toiminnassaan alituisesti toisiinsa, sillä jokainen toiminta luo uusia seurauksia.

18. Joka siinä työssä, jota hän täyttää, näkee toimettomuutta (eikä siinä pidä itseensä toimivana) ja elää nöyränä eli alistuen korkeamman tahdolle, se on viisas ihmisten seassa. Hän on nöyrytynyt ja täyttänyt velvollisuutensa.

Joka toimii jumalallisen luontonsa mukaisesti, siinä toimii hänen jumalallinen olentonsa, eikä hänen oma tahtonsa.

19. Joka kaiken, minkä hän päättää tehdä, toimittaa himottomasti, ja jonka teot puhkeavat jumalallisen tuntemisen tulesta, häntä viisaat nimittävät ymmärtäväiseksi.

Sen tähden on lapsille tarpeellista tietää, mitä heidän on tehtävä oman itsensä kanssa, jos he tahtovat oppia tuntemaan jumalan teitä. Heidän pitää tukahduttaa pahat ajatuksensa ja heittää ne luotaan; he eivät saa kaivata mitään muuta kuin että he elävät todellisessa jumalan tuntemisessa, niin että jumalan henki opettaa, johdattaa ja taltuttaa ihmisen henkeä; silloin ihmisen oma tahto antautuu kokonaan jumalan tahdon alaiseksi. (J. Böhme, *Alistuvaisuus*)

20. Joka on kieltäytynyt kaikesta tekojensa hedelmien palkasta, aina pysyy tyytyväisenä ja luottaa omaan (jumalalliseen) voimaansa, sellainen (persoonallisesti) on työtön, vaikkapa hän toimiikin.

Välikappale ei toimi omasta tahdostaan; mutta mestarin tahto ilmenee välikappaleen avulla.

21. Pysyen kaikkien himojensa, toiveittensa ja ajatustensa hallitsijana, ollen kaikesta ulkonaisesta riippumaton, ei häneen pysty mikään synty, vaikka hän toimisikin.

22. Hän on alati tyytyväinen siihen, mitä hänelle tapahtuu; häntä eivät ilot ja kärsimykset horjuta. Vapaana kateudesta, samanlaisena onnessa ja onnettomuudessa, hän toimii; mutta tämän johdosta hän ei luo itselleen minkäänlaista rikosta, syntiä.

Jätä kaikki, niin sinä löydät kaikki. Revi himosi pois, niin löydät levon. (Tuomas Kempiläinen)

23. Sellaisen toiminnot, jonka maalliset pyrkimykset ovat kuolleet, joka aistillisista (maallisista) ajatuksista on vapautunut ja jonka sielu lepää todellisen tuntemisen valossa, ovat hänelle niin kuin niitä ei koskaan olisi tapahtunut, koska hänen oma minänsä on niissä uhrattu.

Koska hänen ”itsensä”, hänen tahtonsa, tunteensa ja ajatuksensa lähtevät jumalasta, niin tämä ”itse” hänessä itsessään on tyhjä, eikä siis sellaisenaan voi tehdä hyvää eikä pahaa.

Usko kuulee herransa äänen; se hänelle ilmoittaa, mitä hänen pitää tehdä; mutta itsekkyyks tekee, mitä ulkonainen aivoymmärrys käskää; silloin kaikki tapahtuu mielikuvituksen vaikutuksesta. (J. Böhme. *Alistuvaisuus*)

24. *Ikuinen* itse on uhri; hän on tuli ja tulen ravinto, ja hän uhraa itsensä. Se, joka toimintansa aikana elää ikuisessa, sulautuu häneen (tulee yhdeksi hänen kanssaan).

Sinä tarvitset minua; minä en tarvitse sinua. Sinä et tule minua pyhittämään, vaan minä tulen sinua pyhittäakseni ja parantaakseni. (Tuomas Kempiläinen)

”Minä” on todella jumalallinen, ”sinä” on tuo näennäinen ”itse”. Todellisuudessa on olemassa yhtä vähän ”minä” kuin ”sinä”, mutta ero riippuu tietämättömydestä johtuvasta itsepetoksesta.

25. Monet hurskaat ovat läsnä uhraustoimituksissa⁸; toiset uhraavat siten, että he ainoastaan *ikuisen* tulesta tarjoavat uhrinsa.

”Ei mikään ulkonainen toiminta meitä hyödytä, jos se ei ole rakkauden synnyttämä. Kaikki, mikä tapahtuu rakkaudesta, olkoon se kuinka halpaa, vähäpätöistä ja mitätöntä tahansa, tulee kauttaaltaan hedelmälliseksi.” (Tuomas Kempiläinen)

⁸ Kirjaimellisesti: jumalien uhreissa.

26. Monet uhraavat kuulonsa ja muut aistimensa kieltäytyksen tuleessa; toiset taas siten, että he aistillisen huomionsa kohteita, säveliä ja muita aistillisia asioita haihduttavat aistien tuleessa.

”Joka tahtoo kuulla hiljaisuuden äänen itsessään, hänen korvansa pitää olla kuuro kaikille ulkonaisille äänenpuuskille.” (H. P. Blavatsky, *Kultaisen opin kirja*)

27. Toiset uhraavat aistien toiminnan ja elämän mystisen kesytämisen tuleessa, joka sytyttää tuntemisen.

”Antakaa kaikkien kuolleiden kirjainten teissä tukehtua ja kuolla, niin ettei ainoakaan niistä jää elämään, älkääkä muuta tietoa jumalalta enää tavoitelko kuin sitä, mitä jumala teissä ja teidän kauttanne tahtoo.” (J. Böhme, *Mysterio* 36)

28. Muutamat, lempeämieliset, joita sitovat lupaukset, tuovat esiin rikkauden, katumuksen ja kuuliaisuuden uhrin, tai kuluttavat aikansa hiljaisessa lueskelemisessä ja totuuden tuntemisen etsimisessä.

29. Monet uhraavat sisäisen hengityksen ulkonaiselle, ja ulkonaisen hengityksen sisäiselle; he sulkevat hengityksen tien, aikomuksenaan saavuttaa hengityksensä⁹ hallinnan.

Tämä koskee hatha-joogan tiettyjä harjoituksia. Ensin pitää ihmisen oppia henkisesti hengittämään, ennen kuin hän oppii tuota ulkonaista hengitystä, sellaisena kuin sitä tässä tarkoitetaan, hallitsemaan.

30. Toiset harjoittavat pidättäytymistä ja uhraavat elonvirtansa elämälle (a). Kaikki nämä harjoittavat itsensä uhrautumista ja oman itsensä uhraamisen johdosta häviävät myös heidän syntinsä (b).

(a) He koettavat olla olematta elävä olento, sillä he tulevat itse elämäksi.

(b) ”Kun oma itsekäs tahto kuolee, ihminen on vapaa synneistä.” (J. Böhme, *Alistuvaisuus*)

⁹ Prāṇāyāma = hengityksen harjoittelu; tämän käytännöllisen toiminnan teknillinen nimitys.

31. Se, joka tuntee itsessään tuon uhrinsa kuolemattoman¹⁰ osan, jonka hän tuo esille, yhdistyy *ikuiseen*. Ei edes tätä maailmaa ole niille määrätty, jotka eivät itseään uhraa; kuinka voisi toinen maailma heille kuulua?

32. Niin löytyy siis monenlaisia uhreja, joita tehdään luottamuksessa¹¹ *ikuisen* kaikkialla läsnäolemiseen. Tiedä, että ne kaikki lähtevät toiminnasta. Kun tämän tunnet, saavutat vapauden.

”Missä eläimellinen loppuu, siinä vasta jumalallinen alkaa. Jumala ei vaadi sinulta mitään muuta, kuin sitä, että sinä luovut itsestäsi, koska olet eläimellisyyden piirittävä, ja annat jumalan jumalassa (sinussa) vallita.” (Eckhart)

33. Tuntemisen uhri on parempi kuin omistamisen, oi Parantapa. Jokainen työ täydellisyydessään, oi Partha, sisältyy viisauden tuntemiseen.

”Jumala ei ole meitä luonut omiksi, vaan jumalallisten ihmeiden välikappaleiksi (aseiksi), joiden kautta hän tahtoo ilmoittaa omat ihmeensä.” (J. Böhme, *Alistuvaisuus*)

34. Opi tätä tuntemista todellisen nöyryyden,¹² korkeimman kunnioituksen, kysymyksien ja palvelevaisuuden avulla. Viisaat, jotka näkevät totuuden, johdattavat sinut tuntemaan viisautta.

Näiden johdattajien joukossa on sisäinen johdattaja ylin.

”Ihmisen *ruumiin* pitää oppia oman eikä kenenkään vieraan hengen avulla: mutta hänen *henkensä* pitää oppia toisen, vieraan hengen avulla, sillä häneltä itseltään usein puuttuu sellaista viisautta.” (Teoph. Paracelsus, *Philosophiae*, Trac. V.)

¹⁰ Amrita = kuolemattomuuden antava ravinto.

¹¹ Muutamissa kohdissa tämä tulkitaan: ”Vedojen kaikkialla läsnäoleminen niissä”.

¹² Kirjaimellisesti: jalkojen eteen lankeamisessa; ts. nöyryyttä osoittava polvistuminen opettajan edessä.

35. Mutta kun sinä olet ne oppinut tuntemaan, silloin eivät epäilykset sinua, oi Pandava, enää vaivaa; sillä silloin sinä tulet näkemään kaiken, mikä sisältyy suureen kokonaisuuteen, ilman poikkeusta, itsessäsi ja itsesi kautta Minussa.

”Joka luopuu ajallisista kappaleista, ne kun ovat tilapäisiä, tyhjiä olomuotoja, voittaa eli saa ne takaisin puhtaassa eli ikuisessa olemuksessa. Toisin sanoen: joka kieltäytyy kaikista asioiden ja kappaleiden alimmista muodoista, joissa ne ovat katoavaisia, kuolevaisia, saavuttaa ne jälleen jumalassa, jossa ne ilmenevät todellisina, ovat itse totuus.” (Eckhart)

36. Vaikkapa sinä olisit syntisin kaikista ihmisistä, niin sinä kuitenkin totuuden tuntemisen avulla pääsisit vaarattomasti synnin meren yli.

Kaikesta eläimellisestä luopuminen on täydellisesti jumalassa olemista. Eläimellisyyden täydellisyys on tyhjiys jumaluudesta. Ken haluaa saavuttaa kaikki, sen pitää ensin luopua kaikista.

37. Niin kuin palava tuli polttaa puut tuhkaksi, oi Arjuna, niin todellisen tuntemisen tuli muuttaa kaikki teot tuhkaksi.

”Jos sielun pitää tuntea jumalaa, hänen pitää hävittää ja unohtaa oma itsensä; sillä silloin kun hän näkee ainoastaan oman itsensä, ei hän näe, eikä tunne jumalaa. Joka tahtoo vastaanottaa jumalan, hänen täytyy antautua kokonaan hänelle ja vapautua kokonaan omasta itsestään.” (Eckhart)

38. Ei löydy maailmassa mitään muuta puhdistuskeinoa, joka vetäisi vertoja totuuden tuntemiselle. Se joka kokonaan antautuu totuuden etsimiselle, löytää sen oikeana aikana.

”Mitättöminkin sinua hallitseva eläimellinen kuva on yhtä suuri kuin jumala; sillä se kätkee sinulta jumalan. Niin pian kuin tämä kuva hallitsee sieluasi, silloin jumala kaiken jumalallisuutensa kanssa poistuu; mutta heti kun tämä kuva poistuu sielustasi, astuu jumala sinne.” (Eckhart)

39. Tämän tuntemisen saavuttavat sen kaltaiset, jotka elävät uskon voimassa¹³ sekä sille alistuvat ja jotka hallitsevat aistinsa. Se

¹³ Tämä tarkoittaa myös uskonnollisuutta, uskontoa.

joka on saavuttanut totuuden tuntemisen, menee pysähtymättä korkeimpaan autuaalliseen rauhaan (nirvânaan).

”Meidän maallisen peilimme pitää olla jumalassa; siis ainoastaan siinä, että me olemme hänen kanssaan niin samannäköiset kuin lapsi, jolla ei ole yhtäkään sormeaa vähempää kuin isällä, on isänsä kanssa. Meidän pitää samoin vaeltaa jumalan viisaudessa.” (Th. Paracelsus. *De fund.* sap. 1:2.)

40. Hullu, uskomaton ja epäilijä joutuvat häviöön. Sillä, joka ei usko, ei ole mitään nautintoa tässä eikä toisessa maailmassa. Kuinka hän saattaisi olla onnellinen?

Se joka ei usko sen olemassaoloa, jota hän luulee tuntevansa, estää itseään sitä tuntemasta.

”Usko on kaiken ulkonaisen kokemuksen ja havainnon vastakohta, koska se on käsittämätön valo. Niin kuin tuo käsittämätön valo toimii, samoin vapauttaa uskommekin meidät paljosta aineellisesta tiedosta, himoista ja valhekuvien runsauden johdosta vapaiksi kuvista.” (Eckhart)

41. Sellaista, joka itse on joogan herra, joka on tekonsa uhrannut viisaudelle ja jonka epäilykset *Itsen*¹⁴ tuntemisen valon ansiosta ovat kadonneet, eivät hänen tekonsa kahlehti, oi Dhananjaya.

42. Sen tähden tapa tietämisesi viisauden miekalla ne epäilykset, jotka petoksien tähden asuvat sydämessäsi; harjoittele itseäsi alistumisessa (joogassa) (korota sielusi minuun). Nouse ylös, oi Bharata!

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tuntemista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuoropuhelussa neljäs keskustelu, jonka nimi on

Viisauden jooga.

¹⁴ Madhusndana tässä sama kuin ”*alituisesti valvova*”.

Viides keskustelu

Karma sanyasa -jooga Toiminnasta kieltäytymisen tie

”Pyhistä töistä” ja siitä kuinka ulkonainen (maallinen) ihminen omasta tahdostaan ja voimastaan ei voi minkäänlaista hyvää ja pyhää toimittaa, vaan kaikki hyvä tulee jumalalta. Toimiakseen viisaasti pitää ihmisen omata viisautta; viisauden omistaja ei toimi itse, vaan hän toimii ainoastaan jumalallisen tahdon, jonka äiti on viisaus, aseena eli välikappaleena.

1. *Arjuna* sanoo:

Sinä, oi Krishna, ylistät pidättäytymistä toiminnasta ja toisaalta joogan harjoittamista. Sano minulle suoraan, kumpi näistä kahdesta on parempi?

2. *Jumalan sana* sanoo:

Niin hyvin pidättäytyminen kuin harjoittaminen ovat tarpeellisia korkeimman olemuksen saavuttamiseen. Mutta näistä kahdesta pidetään parempana harjoittamista (toimintaa).

”Kontemplaatio (sisäinen yhdistyminen) kuuluu sielun toimintaan; toimiva elämä johtuu voimista. Ei kumpikaan ole ristiriidassa; pikemmin toinen tukee toista ja ne kannattavat toinen toistaan.” (Eckhart)

3. Ainoastaan se on todella kieltäytynyt¹, joka ei vihaa eikä himoitse. Kun hänessä ei ole mitään ristiriitaisuutta, oi pitkäkäsiäinen, vapautuu hän helposti moninaisuuksien kahleista.

”Niin pian kuin sielu nauttii itsekkäästi järjen valosta, se vaeltaa omissa hulluudessaan; se valo, jota hän pitää jumalallisena, johtuu siinä tapauksessa ainoastaan luulottelusta.” (J. Böhme, *Alistuvaisuus*)

¹ Asketismi (sannyäsi) = kaikesta himosta pidättäytyminen.

4. Lapset, vaan eivät viisaat, puhuvat tietämisestä ja toiminnasta, ikään kuin ne olisivat kaksi eri asiaa; mutta kokeneet eivät niin tee. Se joka saavuttaa jommankumman näistä, saa kummankin hedelmät.

5. Se päämäärä, johon tieto pyrkii, saavutetaan myös harjoittamisen (joogan eli kokemuksen) avulla. Sillä, joka huomaa, että toimiminen ja tunteminen perustaltaan ovat samat, on selvä maailmankatsomus.

Tämä päämäärä on jumalallisen Itsen tuntemisen saavuttaminen. Koska sielu on ikuinen, se on myös kuolematon, eikä sen siis tarvitse siksi vastaisuudessa tulla; mutta ihmisen yksilöllisyyttä voi vasta silloin kutsua kuolematoksi, kun ihminen tulee vakuuttuneeksi kuolematoman sielunsa kuolematomuudesta. Tieto tulee täydelliseksi kokemuksen ja kokemus tietämisen perusteella.

6. Mutta vaikeaa, oi pitkäkäsiartinen, tulee sille olemaan, jolta puuttuu kokemusta itsekieltämyksestä; jumalalle alistunut (Muni), jonka mieli on *ikuiseen* korotettu, saavuttaa helposti Brahmân.

”Suurin viisaus on maailman halpana pitäminen ja pyrkiminen taivaan valtakunnan osallisuuteen.” (Tuomas Kempiläinen)

7. Joka on vahva puhtaassa nöyryyden hengessä, hallitsee itsensä, alistaa aistinsa tahtonsa alaisiksi ja on yksi kaiken olevaisen kanssa; häntä ei helposti liikuta se, vaikka hän toimii.

”Koska kaikki on yksi, niin se, joka kaikessa näkee ykseyden, on todella vakaantunut ja saavuttaa rauhan jumalassa.” (Tuomas Kempiläinen)

8. Jumalan olemukseen kokonaan antautuva, joka totuuden tuntee, voi todella sanoa: ”Se, joka toimii, en ole minä”, silloin kun hän näkee, kuulee, valvoo, maistaa, nauttii, nukkuu ja hengittää.

9. Puheessa, tapahtumien kulussa, silmien aukasemisessa ja sulkemisessa hän tietää, että ne ovat ainoastaan hänen aistielimensä, jotka toimivat aistimaailmassa.

”Eläimellisen tahdon (alemman minän) ymmärryksen ja himot pitää lannistaa, niin että ihminen oppii toimimaan niin kuin jumala tahtoo.” (J. Böhme, *Alistuvaisuus*)

10. Sitä, joka riippumatta kiinni omista teoistaan tekee kaikki ainoastaan Korkeimman nimessä, ei saastuta synti; samoin kuin vedessä uiskentelevaa lootuslehteä ei vesi tee likaiseksi.

”Syöminen, juominen, valvominen, nukkuminen, työnteko, lepo ja kaikkien muiden luonnon vaatimuksien täyttäminen on todella suureksi taakaksi sille ihmiselle, joka haluaa vapautumista kaikista synneistä.” (Tuomas Kempiläinen)

11. Pyhät (joogit), jotka ovat irtautuneet kaikista maallisista siteistä, täyttävät tekojaan ruumiinsa puhdistamisen, mielen² ja järjen³ ja vieläpä kaikkien aistien toimintojen tukahduttamisen avulla.

12. Se jumalalle antautunut, joka ei vaadi tekojensa hedelmiä, saavuttaa ikuisen rauhan. Maallinen ihminen, joka himojensa houkutuksesta odottaa tekojensa palkintoa, on sidottu niiden seurauksiin.

”Kun sielu on jälleen voittanut oman, todellisen olentonsa, alkuperäisen viattomuutensa ja kun luonnollinen (maallinen) järki ja kaikki ajallinen on hänestä jäänyt pois ja sielu on sulautunut jumalan yhteyteen, silloin jumala toimii sielussa, kuten sielu tähän saakka on toiminut omalla korkeammalla voimallaan. Siitä ihmisestä, joka tämän tilan on saavuttanut, saattaa kyllä syyllä sanoa: tämä ihminen on samalla jumala ja ihminen.” (Eckhart)

² Mieli, manas, ajattelija meissä.

³ Buddhi, valistunut järki.

13. Ruumiillistunut sielu, joka oman tahtonsa voimasta on kieläytynyt kaikista tekemisistään ja jättämisistään, asuu itsensä halliten onnellisena yhdeksän portin kaupungissa⁴; hän ei toimi, eikä häntä vaivaa työnteko.

Se portti, jonka kautta sielu käy ulos ja sisälle, vastaanottaa ja ilmoittaa vaikutteita.

14. Maailman herra ei ole luonut työntekoa eikä työntekemättömyyttä, ei toimintaa eikä sen seurauksista johtuvia suhteita (hedelmiä), vaan jokaisen olennon oma luonne on kaiken toiminnan synnyttäjä.

Samalla tavalla ei myöskään mikrokosmoksessa⁵ ihmisen omatunto ota näissä suhteissa mitään tehokasta osaa, vaan käyttäytyy niissä kuin hiljaisena katselijana. Jumalan laki on ihmisen toimintojen ojennusnuora.

15. Herra ei ota vastaan kenenkään syntejä eikä hyviä tekoja. Tunteminen ihmisessä on hunnutettu epätuntemisen perusteella, ja sen tähden ihmiset joutuvat harhaan ja eksyvät.

”Jumalan karitsa ottaa päälleen maailman synnit”, so. sillä, joka jumalallisen kuuliaisuuden voimassa toimii, ei ole enää mitään syntiä; sillä jos hän kaikkineen on antautunut jumalalle, hänen persoonallisuutensa on paljas tyhjyys, eikä sellaisena voi tehdä syntiä.

16. Mutta sellaisille, joissa henkinen tunteminen on hävittänyt tietämättömyyden, ilmenee totuus itsetietoisuutena, joka loistaa niin kuin aurinko.

Henkistä itsetuntemista ei ihminen saavuta syrjäiteiden lopputuloksen eli laskemisen, vaan suoranaisen huomion ja tietämisen avulla. Siinä ei siis löydy mitään yhdistettävää tai keksittävää; kaikki otaksumiset saattavat ainoastaan poistaa hairahduksia, hajottaa valhekuvia, jotka totuuden tuntemisen tiellä esiintyvät. Kun tetaan petoksien huntu poistuu, ilmenee totuus itsestään.

⁴ City = ruumis, usein nimitetty myös *ikuisen* kaupungiksi.

⁵ Mikrokosmos, pieni maailma, ihminen; vastakkaisuus makrokosmos, maailmankaikkeus.

”Onnellisia ne, joita itse viisautta opettaa, ei katoavaisten kuvien ja sanojen, mutta oman olemuksensa kautta.” (Tuomas Kempiläinen)

17. Joka ajattelee Korkeinta ja on yhtä Hänen olemuksensa kanssa, lepää Hänessä ja yhdistyy Häneen niin kuin Korkeimpaan päämaaliin, hän menee sinne, mistä ei kukaan enää palaa; hänen tuntemisensa johdosta ovat hänen syntinsä mitättömiksi tehdyt.

”Jos sinä enemmän luotat järkeesi ja kykyihisi kuin niihin voimiin, joiden alaiseksi Jeesus Kristus on antautunut, sinä tulet harvoin ja myöhään valaistuneeksi ihmiseksi, sillä jumala vaatii, että me hänelle kokonaan alistumme ja kaikella ymmärryksellä ja liittymme häneen palavalla rakkaudella.” (Tuomas Kempiläinen)

18. Sellainen viisas näkee yhden ja saman olemuksen kaikessa, olkoon se oppineessa bramiinissa, lehmässä, koirassa tai jossakin shvapakassa⁶ (kadotetussa, hylätyssä).

19. Niinpä tässäkin maisessa maailmassa saavuttavat ne, jotka ovat rauhallisia ja levollisia, suuremman arvonannon, sillä synnitön Brahmâ pysyy iäti itsensä kaltaisena, ja siitä syystä ovat sellaiset olennot yhdistyneet Brahmâan.

Totuus pysyy iäti omankaltaisenaan, vaikkapa ihmisten luulottelut ja ajatukset totuudesta sekä ne teot, jotka siitä syntyvät, olisivat kuinka epäjohdonmukaiset tahansa.

20. Älkää antako ilon teitä häikäistä, jos teille jotakin miellyttävää tapahtuu, älkääkään antako surulle ylivaltaa, jos teitä jokin vastenmielinen kohtaa. Antakaa Brahmân pilvettömässä loistossa mielenne levätä, jos te Brahmân tunnette ja hänessä haluatte elää.

”Pidä itseäsi matkustajana ja vieraana maan päällä, jota maailman menot eivät ollenkaan liikuta.” (Tuomas Kempiläinen)

⁶ Shvapaka = hyljättyjen hylkäämä.

21. Sielu, joka ei riipu minkäänlaisissa ulkonaisissa kohteissa, joka itsessään löytää onnellisuuden, on, alistuvuutensa johdosta Brahmään yhdistettynä, ikuisessa riemussa.

”Hengen todellinen, täydellinen olento on: vaikkapa ei olisi taivasta eikä helvettiä, pitää jumalaa kuitenkin rakastaa hänen oman hyvyytensä tähden. Se on orjan pelkoa, jos pidättäytyy syntiä tekemästä helvetin piinan pelosta, eikä rakkaudesta jumalaan. Pelko tirkistää yhdellä silmällä jumalaa ja toisella ikuista piinaa.” (Eckhart)

22. Ne ilot, jotka johtuvat ulkonaisesta maailmasta, synnyttävät kärsimyksiä. Niillä on alku ja loppu, oi Kaunteya. Ei niissä viisas autuuttaan etsi.

”Ahkeroi siis sydämesi vierottamisessa näkyväisistä ja pyri kohottautumaan näkymättömiin. Sillä ne, jotka seuraavat himojaan, saastuttavat omantuntonsa ja kadottavat armon jumalassa.” (Tuomas Kempiläinen)

23. Se joka jo tässä maailmassa ja vielä ennen kuin hän on vapautunut ruumiistaan, jaksaa voittaa himojen ja vihan puuskat, on onnellinen.

24. Joka oman itsensä kanssa on tyytyväinen ja itsensä kanssa onnellinen, ja omassa itsessään löytää totuuden tuntemisen valon, sellainen joogi⁷ on yhtä *ikuisen* kanssa ja löytää nirvânan hänessä.

Jumala hänen sisäisimmässään on ikuinen rauha. Joka oppii tuntemaan oman sisimmän olemuksensa ja saapuu keskipisteeseen, siihen, jossa jumala asustaa, hän löytää Hänessä rauhan.

25. Ne rishit, joiden synnit ovat tyhjäksi tehdyt, joiden epäilykset ovat poistettut, jotka omistavat itsensähillitsemiskyvyn ja iloitsevat kaikkien elävien hyvinvoinnista, saavuttavat Brahmässä nirvânan.

Nirvâna on tyhjiys siinä tapauksessa, jos se ei ole yhdistetty jumalalliseen eli jos se on jotakin jumalasta erillään olevaa. Se on myös samalla kaikki, koska jumala on kaikki kaikessa.

⁷ joogi = tiellä vaeltaja.

26. Se joka vapaana vihasta on taltuttanut luontonsa, keskittänyt ajatuksensa ja todella tuntee oman itsensä, käsittää Brahmässä nirvânan (rauhan).

Joka ei mitään toivo, koska hänen sielunsa on kaikkien toiveiden yläpuolella, on yhtä onnellinen, kuin sekin, joka kaikki omistaa.

27. Jos viisas antaa ulkonaisten asioiden ainoastaan ulkonaisesti itseensä vaikuttaa ja elää oman sisäisen valonsa mukaisesti, niin että hänen ulkonainen ja sisäinen hengityksensä on samanaikainen:

Koska ruumis kaikkine toimintoineen on sielun toimintojen ulkonainen ilmituoja, niin ihminen saattaa myös sielun voiman avulla, jos sielu on henkisesti herännyt, hillitä ulkonaista hengitystä. Tunnetaan kolmenlaista hengityksen laatua, jotka seuraavat säännöllistä vaihtelua ja vastaavat kolmenlaista eri mielentilaa: oikeanpuolinen hengitys on ”pingala”; vasemmanpuolinen on ”ida” ja keskimäinen ”sushumna”, jolloin hengitys tapahtuu kummankin sieraimen kautta samanaikaisesti. Hengityksen erilaisuus vastaa prânan liikuntojen erilaisuutta. Prâna on elämänvoima ihmisessä ja koko maailmankaikkeudessa, jolloin se on jiva eli elämän meri.

28. jos hän sitten, tukahduttaen kaikki aistinsa, koko tahdollaan ja ajatuksellaan on *ikuiselle* antautunut ja ainoastaan pyrkii henkiin vapauteen ja heittää kaikki himot, pelon ja kiukun, silloin hän on jo vapaa.

29. Joka Minut tuntee sellaisena, joka ottaa itseensä uhrin ja katumukset, Minut, kaikkien maailmojen herran ja kaikkien elävien olentojen ystävän, hän käy rauhaan.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniaakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunteista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuoropuhelussa viides keskustelu, jonka nimi on:

Toiminnasta kieltäytymisen jooga.

Kuudes keskustelu

Atmasanyama-jooga Itsensä voittamisen tie

Jälleenliittymisestä korkeimman olemuksen kanssa sisäisen pyhityksen avulla, jonka välityksellä saavutetaan henkinen valta aineellisen yli.

1. Jumalan sana sanoo:

Se joka täyttää velvollisuutensa, siitä palkintoa pyytämättä, on itsensäkieltäjä (joogi); mutta ei se, joka ei uhraa rakkauden tulessa, eikä se, joka toimeettomana pysyy.

”Rakkaus, joka ilmenee ulkonaisissa toiminnoissa, ei ole ainoa, viimeinen perusta, se on ainoastaan sisäisen toiminnan seuraus. Tämä sisäinen toiminta on pysyvä, alati uudistuva tahdon päättäväisyys, kieltäytyminen omasta tahdosta ja kokonaan jumalalle antautuminen. Siitä syntyy, kaikista ulkonaisen maailman vaikutuksista huolimatta, yhäti uudistuva rauha.” (Eckhart)

2. Tiedä, oi Pandava, että se, jota ihmiset kutsuvat kieltäytymiseksi, on jumaluuteen yhdistyminen. Joka ei luovu kaikesta oman tahtonsa itsekkyydestä, se ei ole pyhä (joogi).

Missä ihmisen henki alistuvuuden johdosta on tullut jumalalliseksi jumalassa, siellä suurin nöyryys on myös suurin pyrintö, täydellisin katumus on sanomaton onnellisuus ja syvin nöyryys on korkein alistuvaisuus.

3. Sanotaan, että totuudenetsijän pitää toimia, saavuttaakseen pyhityksen (joogan). Mutta sille, joka tämän on saavuttanut, korkeimman päämäärän saavuttamisen välikappale on rauhallisuus.

”Siinä ilmestyy ihmisen edistys ja täydellisyys, että hän kaikesta sydämeästään ja tahdostaan antautuu jumalalle eikä etsi omaansa sen enempiä pienissä kuin suurissakaan, ei ajassa eikä iankaikkisuudessa; kun hän rauhallisuudella ja tyyneydellä ottaa kaikki vastaan niin onnessa kuin onnettomuudessakin, silloin hän kaikkia punnitsee samalla vaa’alla.” (Tuomas Kempiläinen)

4. Sillä sitä, joka on kieltäytynyt kaikista suunnitelmista ja joka ei tunne kiintymystä aistillisiin kohteisiin eikä toimintaan, kutsutaan täydelliseksi joogiksi.

”Siitä ei voi olla puhuttakaan, että ihminen armon tilassa ollessaan pidättyisi kaikesta toiminnasta; paljon enemmän, jos me uuden syntymän kautta olemme tulleet jumalan pojiksi, tulee myös koko meidän elämämme jumalalliseksi, ja tuo meissä vaikuttava jumalallinen periaate vaikuttaa rakkauden ja oikeuden toimintaan.” (Eckhart)

5. Jokaisen pitää itsensä hänessä olevan jumalallisen hengen voimalla kohottaa eikä itseään alentaa; sillä jokaiselle on hänen oma itsensä hänen ystävänsä ja samalla hänen vihollisensa.

Sielulla on tietyissä katsannoissa kahdenlaiset kasvat; yhdet tähän maailmaan ja ruumiiseen (aistillisuuteen) kääntyneet; näiden kasvojen avulla ihminen kykenee toimittamaan kaikenkaltaisia maallisia asioita ja toimituksia; toiset kasvat ovat suorastaan jumalaan kääntyneet. Siten vaikuttaa jumala lakkaamatta ihmisessä omalla valollaan, vaikka ihmisen tietämättä.

6. Se joka on oman itsensä voittanut, on oma ystävänsä; mutta hänen oma minänsä voi myös tulla hänen vihollisekseen, koska juuri se, joka ei todellisuudessa ole hänen oikea minänsä, taistelee hänessä.

”Meidän elämämme päätehtävänä pitäisi olla itsemme voittaminen ja joka päivä meidän tulisi saavuttaa yhä suurempi valta itsemme yli, niin että ainakin jonkin verran edistyisimme hyvässä.” (Tuomas Kempiläinen)

7. Sellaisessa ihmisessä, joka hallitsee itsensä ja joka on tyyni (majesteettillinen), jumalan henki toimii riittävänä omassa itsessä. Häntä ei kylmä, kuuma, ilot eikä surut, kunnia ja kunnianttomuus liikuta.

”Kaikki meidän täydellisyytemme on siinä, että ihminen kokee ja vapautuu kaikista ajallisista ja olennollisista ja pääsee yhdistymään perusteettoman perustan kanssa.” (Eckhart)

8. Sitä joogia, jonka sielu on saavuttanut tyytyväisyyden jumalallis-inhimillisen kanssa, jonka henki asustaa korkeimmilla henkimaailman tasoilla, jonka mieli on Itselle alistunut, jolle maamöhkäle, kivi ja kulta ovat samanarvoiset, sanotaan täydelliseksi. (Yukta)

”Kuinka mahtaisit sinä, oi ihminen, vielä jotain muuta vaatia? Itseesi sisältyy jumala ja jumalaan sisältyvät kaikki kappaleet.” (Eckhart)

9. Joka aina on rauhallinen, tyyni kumppaniensa, ystäviensä, vihamiestensä ja vieraiden, niiden, jotka eivät hänestä mitään välitä, kaukana olevien ja sukulaisten, hyvien ja pahojen kanssa, se on ylistettävä.

Tämä rauhallisuus ei synny itsekkyydestä eikä välinpitämättömän oman tahdon vaikutuksesta, vaan siitä tietoisuudesta, että jumala asustaa ihmisessä; tämä rauhallisuus on korkeammalla kaikkia persoonallisia taipumuksia ja vastenmielisyyden tunteita.

10. Joogin pitää alituisesti harjoittaa itseään nöyryydessä, alistumisessa; hänen pitää asua yksinäisyydessä, olla ajatustensa ja oman itsensä herra (hallitsija), ei odottaa mitään palkintoa itselleen, eikä riippua kiinni missään ulkoisessa.

”Köyhänä ja tyhjänä oleminen kaikesta eläimellisestä kohottaa sielun jumalaan. Erotettuna olemisessa ei voi muu asua kuin jumala, tuo absoluuttinen, täydellinen, yksinkertainen ja kuolematon; sen tähden sellainen ihminen ei ole altis minkäänlaisille muille vaikutteille kuin jumalasta tuleville. Jos henki seisoo vapaana oikeassa maailmasta luopumisessa, se pakottaa jumalan ilmestymään hänen olentoonsa.” (Eckhart)

11. Sen jälkeen kun hän kestäneen istunnon jälkeen puhtaassa paikassa on valinnut itselleen, ei liian korkealla eikä liian matalalla olevan, pysyvän istuimen – varustettuna vaatteella, mustan anti-loopin nahalla ja kusharuoholla;

Tämä ja seuraavat säkeet ovat monistellen tulleet väärinkäsitysten johdosta väärin tulkituiksi, sillä niille löytyy kolmenlainen selitys. Niinpä ”istuinpaikkaa voidaan ehkä kusharuoholla” selvittää siten, niin kuin useat ovat tehneetkin, että ruumis eristetään magneettisesti. Tämän lauseen syvällisempi merkitys kohdistuu siihen asemaan, minkä ihminen elämässä täyttää ja joka ei saisi olla liian korkea eikä liian alhainen. Henkinen merkitys koskee henkistä olotilaa.

12. ottakoon hän siellä hänelle kuuluvan paikkansa; keskittököön ajatuksensa ikuiseen (yhteen) ja taltuttakoon aistinsa ja ajatustensa toiminnan; istuimellaan leväten harjoittakoon hän itseään nöyryydessä ja puhdistakoon sielunsa;

Tie oikean rauhallisuuden saavuttamiseen on löydettävissä yhtä vähän maailman kiroamisesta kuin itsensä kiduttamisestakaan. Tuota olotilaa ei ihminen saavuta ulkonaisen köyhyyden ja puutteen, surkeuden ja häpeän kautta, joilla ihminen luulee lepyttävänsä jumalaa.

13. hänen pitää oppia pitämään päänsä, kaulansa ja ruumiinsa lakkaamatta liikkumattomina (olla hiljaa yhdessä paikassa); hän kohdistakoon henkisen katseensa ainoastaan yhteen asiaan, älköönkään katselko ympärilleen;

Alkuperäisessä tekstissä on: ”katseensa kohdistakoon nenänsä kärkeen”. Se, että tällä ei tarkoiteta minkäänlaista nenänpäähän kieroonsomista, niin kuin erinäiset tulkitsijat opettavat, käy jo siitäkin selvillä, että henkisessä mietiskelyssä kaikkien ulkonaisten aistien pitää olla toimettomina. (Prāna = elämän hengen kummankin navan välillä löytyy kuitenkin sisäinen yhdistyminen.)

14. täynnä sielunrauhaa, vapaana pelosta, horjumattomana päätöksessään Brahmācharya¹ kesyttäköön tahtonsa; siten pitää hänen tuolla nöyryydessä kestää, Minua ajatella ja Minuun keskittyä.

”Omista Minut koko sielullasi ja mielelläsi, ja kaiken, minkä haluat tietää, sen Minä tahdon sinulle opettaa.” (Hermes Trismegistus. 11, 3.)

¹ Bramacharya on sellainen, joka aikoo harjoittaa kaikenkaltaista kieltäytymistä (askeettisuutta).

15. Se joogi, joka näin itseään, omassa sisäisimmässään, nöyryydessä harjoittaa, saa ikuisen rauhan; hän saavuttaa yli kaiken majesteettillisen nirvânan (olotilan), joka on Minussa itsessäni.

”Tie jumalan luo on rakkauden ovi, tieteen tie saattaa hyvin hitaasti perille.”
(Angelus Silesius)

16. Tämä sisäinen yhdistyminen ei kuitenkaan tule sellaisen osaksi, joka on syömäri, tai kiduttaa itseään ylenmääräisellä paastoamisella; eikä sellaisen, joka liian paljon nukkuu tai alituisesti valvoo, oi Arjuna.

17. Se antautuminen, joka on Korkeimman saavuttamista ja joka lopettaa kaikki surut, tulee sellaisen osaksi, joka joko syö tai lepää, tekee työtä tai valvoo, kuitenkin sisimmässään pysyy vahvana henkisessä vakaumuksessaan.

”Kontemplaatio² ei olisi oikea, jos se vastustaisi toimivaa elämää. Maallisella elämällä ovat kumoamattomat vaatimuksensa, jotka pakko vaatii täyttämään. Niin kauan kuin sielu asustaa tässä ruumiissa, astuvat nuo vaatimukset esiin täydellä jumalallisen velvoituksen oikeudella; sielun pitää toimivassa rakkaudessa täyttää oman elämänsä ja veljeyden edistämisen ehdot. Sisäinen yhdistyminen (kontemplaatio) ja tämä rakkaus eivät voi olla ristiriitaiset; tuo väärinkäsitetty kidutus³ on mahdottomuus, sillä se sisältää itsessään ristiriitaisen ajatuksen.”
(Adolf Lasson, *Mestari Eckhart*)

18. Sitä, joka kohottaa hyvin taltutetut ajatuksensa Korkeimpaan ja joka ei minkäänlaista himoitse, täydellä oikeudella kutsutaan jumalalle alistuneeksi. (Yukta)

”Ei kukaan, joka ei ensin opi itse itseänsä tuntemaan, voi oppia jumalaa tuntemaan. Jos minä tuntisin itse itseni, niin kuin pitäisi, minulla olisi mitä syvin tieto kaikista luontokappaleista.” (Eckhart)

² Siihen kuuluu kolme asiaa: keskittyminen = ajatuksen keskittäminen; meditaatio = sisäinen mietiskely, ja kontemplaatio = katselu; sisäinen yhdistyminen. Tämä on rukoileminen, hartaus.

³ Kidutus; asketismi, kun ihminen kiduttamalla ruumistaan luulee saavuttavansa lunastuksen.

19. ”Niin kuin tulen liekki, joka ei lepata, silloin kun sitä varjellaan tuulen vaikutukselta.” Tämä kuvaa sitä joogia, joka hallitsee ajatuksensa ja jonka sielu lepää antautumisessa.

Ei mikään elämä ole onnellisempaa (jos voimme sen käsittää) kuin se, ettemme koskaan, emmekä minkään asian anna johdattaa meitä pois rauhallisuudesta eli tyyneydestä.

Tätä tilaa, jossa kaikki himot ja ajatukset lepäävät, mutta jossa korkein jumaltajunta on valveilla, kutsutaan ”samadhiksi”.

20. Silloin kun henkisen vaipumisen kautta ajatus on tullut niin hillityksi, että sielu saavuttaa täydellisen rauhan ja kun se omaan itseensä vaipuneena on omassa itsessään löytänyt sisäisen tyytyväisyyden;

”Sielun olennossa me voimme nähdä ja tuntea jumalan, ja mitä enemmän ihminen tässä elämässä oppii tuntemaan sielun olentoa, sitä lähempänä hän on jumalan tuntemista. Sinussa itsessäsi uinailee totuus. Ei kukaan, joka ulkonaisesti kappaleista sitä etsii, löydä totuutta.” (Eckhart)

21. silloin kun se on täytetty tuolla sanomattomalla aistimaailman yläpuolella löytyvällä riemuntunteella, jota ainoastaan sielu voi käsittää ja kun hän vahvana siinä pysyy eikä enää luovu ikuisesta totuudesta,

Risti on tämän henkisen itsetietoisuuden, itsehillitsemisen ja vapauden vertauskuva eli symboli. Se esittää ihmiselle, jonka mainen luonto on juurineen maallisessa, fyysisessä valtakunnassa, kuinka ihminen pysyy kiinni aineellisessa; sen kädet (voimat) ovat levitetty aineellisen yli ja sen pää (tunteminen) kohottuu jumalallista valoa kohti.

22. kun hän, tämän henkisen itsetietoisuuden saavuttaneena, käsittää, että ei mitään sen parempaa ja korkeampaa voi löytyä; jos hän siinä pysyy, niin että häntä ei enää mikään, ei edes suurikaan kärsimys tai murhe liikuta,

23. silloin hän saa (oman kokemuksensa avulla) tietää, että yhdistyminen Korkeimpaan (joogaan) on vapautumista kaikesta siitä mikä tuottaa kärsimystä. Tätä joogaa voi harjoittaa ainoastaan hallitsemalla ajatuksensa.

”Silloin vaikenevat kaikki aistit, sielun tahto ja jumalan tahto sulautuvat yhteen ja sulkeuvat toinen toiseensa rakkaassa ja täydellisessä yhdistymisessä. Silloin ei sielu enää saata vaikuttaa mitään enempää eikä vähempää kuin jumalallisia asioita, koska hänessä ei enää elä mitään muuta kuin jumala. Silloin laukaistaan nuoli ilman vihaa ja sen synnyttämä haava ei tuota kärsimyksen tunnetta; siinä avautuu kirkas ja suloinen armonlääkinnän kaivo, joka valaisee sisäisen, henkisen silmän, niin että se tuntee riemullisen, jumalallisen, täydellisyden etsiskelyn, jossa sielu löytää henkisen elämän aarteita, joita ei ole koskaan kuultu eikä saarnattu, eikä niitä koskaan ole mihinkään kirjaan merkitty.” (Eckhart)

24. Kun kaikki kuvittelut ja haaveilut tulevat hänen mielestään mitättömiksi ja hän sielussaan asuvan voiman avulla hallitsee kaikki aistimuksensa,

”Jumala johdattaa sielun pois kaikista aineellisista ja katoavaisista kappaleista. Se elää silloin itsensä ja kaikkien kappaleiden, jotka eivät ole jumala, unohtamisen tilassa. Jumala korottaa sielun kaiken sisäisen ja ulkonaisen toiminnan yläpuolelle.” (Eckhart)

Manas on mieli, se joka antaa ihmiselle ajatuksen, tuntemisen ja päättävyyden kyvyn. Buddhi on korkeampi ominaisuus; se antaa hänelle henkisen katsoituksen, tuntemisen ja valaistuksen Korkeimman hengen (âtman) avulla.

25. silloin hän saattaa vähitellen saavuttaa rauhallisuuden, kun hän on saanut tunteensa hallintaansa. Kun hän pakottaa sydämensä tutkimaan itseään, niin sielu täydellisesti lakkaa ajattelemasta omaa itseään.

”Jos ihminen pysyisi keskeytyttäen ainaisessa yhteydentilassa jumalaan, se ei suinkaan olisi parasta. Sillä silloin ihminen ei saisi tehdä mitään muuta kuin ainoastaan ajatella yhtä ainoaa jumalallista toimintaa. Mutta ihminen on kutsuttu toimimaan moninaisissa tehtävissä; siitä syystä on tarpeellista, että ainakin

korkein katse on luotu pyhyyteen jumalassa; kaiken sen, mitä sielu siellä oppii, pitää sen vuorostaan ulottaa alemmille voimille ja antaa näille suoranainen tieto hyvästä ja pahasta. Mietiskely ei siis merkitse mitään toimettomuuden tilaa, vaan kaikkien voimien elävää toimintaa.” (Eckhart)

26. Kun tuo kevytmielinen ja horjuva sydän tahtoo leijaila ympäröinsä, pakota ja johdata sitä lakkaamatta takaisin omaan itseensä, sielun hallintaan.

”Thomas opettaa, että toimiva elämä, jossa ihmisen jokaisessa rakkauden työssä ilmenee se voima, jonka hän sisäisessä yhdistymisessä jumalan kanssa on saavuttanut, on parempi kuin katsova.” (Adolf Lason, *Mestari Eckhart*)

27. Sillä suurimman autuuden käsittää se, jonka sydän on saavuttanut levollisuuden, jota eivät mitkään intohimot liikuta ja joka on yhdistynyt *ikuiseen* ja on vapaa synneistä.

”Se joka on rauhallinen niin ilossa kuin murheessakin, ei enää ole kaukana jumalan kaltaisuudesta.” (Angelus Silesius)

28. Se joogi, joka on saavuttanut *ikuisen* yhteyden ja on lakanut syntiä harjoittamasta, iloitsee loppumattomasta autuuden tunnosta ja yhdistymisestään *ikuisen* kanssa.

29. Sellainen, jonka sielu tämän antautumisen johdosta on yhdistynyt *ikuisen* kanssa, näkee kaikki ykseydeksi; hän näkee sielun kaikissa ja kaiken sielussa.

”Toimivassa järjessä tavallisesti ainoastaan yksi käsite seuraa toista; mutta kun jumala itsensä asettaa järjen paikalle, hän synnyttää samalla kaikkien käsitteiden täydellisyden. Mitä hyvää silloin voit aikaansaada, se ilmenee ja kaikki on valmiina samaan aikaan ja sisältyy samaan käsitteeseen samassa silmänräpäyksessä. Toimiva järki ei voi näin vaikuttaa; joten selvästi jumalan työ sisällyttää kaikki käsitteet yhteen ainoaan.” (Eckhart)

30. Siitä, joka Minut näkee kaikessa ja kaiken näkee Minussa, Minä en luovu, eikä hän Minusta luovu.

31. Se joka Minut tuntee jokaisessa olennessa, joka pyrkii yhteyteen, asuu Minussa, muodostukoon sitten hänen (ulkonainen) elämänsä minkälaiseksi tahansa.

”Kun sinä kokonaan olet vapautunut omasta itsestäsi ja antaudut jumalan talutettavaksi, silloin se, mikä siinä tilassa ollessasi sinussa ilmenee ja sinulle tapahtuu, ei ole sinun toimintaasi, se on sinun jumalasi, jolle sinä olet antautunut, niin kuin sana itse asiassa ei ole sen, joka kuulee, vaan sen, joka puhuu.” (Eckhart)

32. Joka kaikissa olennoissa näkee yhden ja saman olemuksen, oi Arjuna, olkoon se sitten ilossa tai surussa, ja kun ei mikään enää hänen mieltään järkytä, se on täydellinen joogi.

33. *Arjuna:*

Minä en käsitä mitään lujaa vakautta siinä alistumisessa, oi Madhusûdana, joka – niin kuin sinä sanot – on saavutettava tasaisen mielen avulla, sillä sydän on rauhaton.

34. Sydän, oi Krishna, on huikentelevainen; se on myrskyinen, itsepäinen, ja vaikea on sitä hallita. Sen hillitseminen on yhtä vaikea kuin tuulen kahlehtiminen.

35. *Jumalan sana:*

Epäilemättä, oi suurikäsvartinen, on sydäntä vaikea taltuttaa, sillä se on huikentelevainen ja suosii milloin tätä, milloin tuota, mutta sen voi pakottaa harjoituksen ja himottomuuden avulla.

”Suurin ja ainoa este on se, että me emme ole vapaat himoista ja intohimoista, emmekä ahkerasti etsi pyhityksen tietä.” (Tuomas Kempiläinen)

36. Minä tiedän, että todellista rauhaa on sellaisen, jolla ei ole itsensähillitsemisen kykyä, vaikea saavuttaa. Mutta se joka hallitsee oman itsensä, voi sen saavuttaa, jos hän vakaasti, järkähtämättömästi ponnistelee sen saavuttaakseen.

”Kaikkien kiusauksien alku on huikentelevainen mieli ja jumalaan luottamattomuus.” (Tuomas Kempiläinen)

”Todellista Kristuksen seuraamista on se, että jokainen ottaa vaarin juuri siitä tehtävästä, johon jumala suorastaan *itse kutakin* erikoisesti kehottaa.” (Eckhart)

37. *Arjuna:*

Mitä tietä, oi Krishna, vaeltaa se, jolla tosin on usko, mutta joka ei itseään jaksaa hillitä, jonka sydän⁴ on huikentelevainen, ja joka ei siinä pääse minkäänlaiseen täydellisyyteen?

38. Hukkuuko hän niin kuin pilvi, jonka tuuli hajottaa? Oi monikäsi-vartinen, häviääkö hän niin hyvin tästä kuin korkeammastakin maailmasta, sen tähden että hän epävarmana ja kokemattomana vaeltaa *ikuisen* luo vievää tietä?

39. Oi Krishna, minä pyydän, poista minulta tämä epäily, sillä kukaan muu ei voi sitä poistaa.

40. *Jumalan Sana:*

Hän ei joudu häviöön, oi Prithanpoika, ei tässä maailmassa eikä tulevassa; sillä ei kukaan, oi ystävä, joka rehellisesti toimii, joudu hukkaan.

41. Se, joka alistumisessa on huikentelevainen, sen jälkeen kun hän on saapunut vanhurskaiden taivaaseen ja siellä on asustanut lukemattomia vuosia, jälleensyntyy jonkun hyvän ja jalon ihmisen kotiin (syntyy hyvistä ja jaloista vanhemmista).

”Kuoleman ja seuraavan jälleensyntymän ajan pituuden on ilmoitettu kestävän tavallisissa tapauksissa noin 2000 vuotta. Sen määrävät ihmisen kokoamat ja omistamat henkiset voimat; mutta tuo väliaika voi kestää satojatuhansiakin vuosia. Sinä aikana viipyy henki devachanissa, jossa sen olotila, tietyssä mielessä

⁴ Manas, ajattelija meissä.

kaikitenkin on harhanomainen (koska se, niin kuin mekin, elää omissa kuvailuissaan); mutta sen elämä on yhtä 'todellista' kuin meidän nykyinen olomme." (Ks. H. P. Blavatsky, *Teosofian avain*)

42. Tai hän joutuu viisaiden ja jumalalle alistuvaisten vanhempien (joogien) perheeseen maailmassa. Mutta vaikea on tällaista jälleensyntymistä tässä (pahennuksien) maailmassa saavuttaa.

Vaikea sen tähden, että pyhät perheet ovat harvinaiset maailmassa.

43. Siellä hänen luontonsa saa sitten takaisin kaiken henkisen eloperäisyytensä, jonka hän edellisen elämänsä aikana on ansainnut ja nyt hän ponnistelee edelleen tietä, joka vie täydellisyyteen, oi Kurujen ilo.

"Adamin liha on karkea, mainen (näkyvä) liha; se liha taas, joka ei johdu Adamista, on hieno. Kumpikin on eri luontoinen eli henkinen. Se joka meissä kuolee eli häviää, on inhimillinen." (Theoph. Paracelsus)

Toiminnanvapauden saavuttaa sielu silloin, kun hän herää henkisesti: ts. kun hänelle rupeaa vähitellen selvenemään tietoisuus omasta todellisesta olemuksestaan.

"Tämän maailman kirjat antavat meille ainoastaan kuvia jumalasta; pyhä henki opettaa meitä häntä tähystelemään ja rakastamaan." (Angelus Silesius)

44. Sillä ne vaistot, jotka hänen edellisessä inkarnaatiossaan olivat päässeet vallalle, pakottavat häntä uudelleen, hänen tahtomattaan, kokemusten toimintaan. Se joka ei mitään muuta ahkeroi kuin ainoastaan yhdistymistä Korkeimpaan, on oppia etevämpi (voittaa opin).

"Siis silloinkin kun ihmisen ruumis lakkaa työskentelemästä ja alkaa leponsa, nousee hänen henkensä työtä tekemään ja kun hänen henkensä lakkaa työtä tekemästä, nousee ruumis uudelleen." (Theophrastus Paracelsus, *Viisaudenoppi*, Trakt. 5.)

45. Mutta se joogi, joka kaikella voimallaan ponnistelee jumalallisten asiain saavuttamisessa, joka on puhdas synneistä ja monen inkarnaation aikana on kerännyt kokemuksia, vaeltaa lopullisesti Korkeinta Tietä.

”Mitä enemmän joku tuntee (jumalaa), sitä enemmän hän toimii jumalassa ja pitää ruumistaan jumalan asuntona.” (Theoph. Paracelsus)

46. Se joogi on suurempi kuin askeetikko; häntä arvostellaan korkeammin kuin niitä, jotka omistavat suuria opillisia tietoja, ja suuremmaksi kuin hyvien töiden tekijöitä. Sen tähden rupea joogiksi, oi Arjuna.

47. Mutta kaikkien joogien joukossa on Minulle rakkain se, joka Minut tuntee vakaumuksena, sielunsa sisimmässä antautuu Minulle ja Minussa löytää rauhan.

Näin loppuu *Bhagavad Gītā*n kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunte-
mista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuo-
ropuhelussa kuudes keskustelu, jonka nimi on

Itsensä voittamisen jooga.

TOINEN OSA

Seitsemäs keskustelu

Henkisen tietämisen saavuttamisesta jumalallisen rakkauden avulla

Tässä ja seuraavissa keskusteluissa opetetaan Krishnan oppi sekä selvitetään parhain harjoittamisen (raja-joogan) laatu.

Kuudennessa keskustelussa puhuttiin ihmisen itsetietoisuuden eli henkisen tuntemisen saavuttamisesta. Koska jumala on rakkaus, saavutetaan tämä jumalan tunteminen jumalallisen rakkauden voiman avulla.

1. *Jumalan Sana* sanoo:

Kuule nyt, oi Partha, kuinka sinä täydellisesti ja epäamättömästi opit Minut tuntemaan, silloin kun sydämesi¹ Minussa lepää, kun pysyt Minulle alistuneena ja Minussa löydät pakopaikkasi.

2. Minä tahdon opettaa sinulle viisauden opin (jumalan ja ihmisen tuntemisen) täydellisyydessään. Tämän saavutettuasi tiedät kaikki.

3. Tuhannen ihmisen joukossa tuskin yksi ainoa kilvoittelee saavuttaakseen täydellisyyden; ja pyrkivienkin joukosta löytyy ainoastaan ani harva, joka Minut todella tuntee.

”Mystiikka ilmoittaa tavallista syvemmän tuntemisen eli tietämisen, niin, vieläpä syvimmän, mitä on mahdollista saavuttaa; mutta se ei aio vihkimättömille pimeitä arvoituksia selvittää. Pyhissä kirjoissa ilmoitetaan tärkeimmät ilmennysopit salaisuuksina, osittain vertauskuviissa, joiden selvitys vaatii erityistä avainta, osittain kun ne ylittävät luonnollisen ymmärryskyvyn, ja ainoastaan jumalallisen ilmennyksen kautta oppii ihminen niitä henkisesti käsittämään.”

(A. Lasson, *Mestari Eckhart*)

¹ Manas.

4. Minun aineellinen luontoni (prakriti)² on kahdeksankertainen: maata, vettä, tulta, ilmaa, eetteriä, mieltä³, järkeä⁴ ja minäta-
juntaa⁵.

Elementeillä eli alkuaineilla ymmärretään noita ”henkisiä” olemuksia, jotka lopullisesti ilmenevät näkyvinä: maana, vetenä ym. Mieli, sikäli kuin se koskee alempia sielunvoimia, sekä minus eli tuo pettävä, tietämättömydestä syntynyt tajunta, joka saattaa ihmisen uskomaan, että hän ei ainoastaan muodon vaan myös olentonsa puolesta on erilainen kuin jumala, ovat luonteeltaan aineelliset.

”Elementit ovat vain ainoan todellisen alkuaineen (prakritin)⁶ ominaisuuksia. Se ei ole kuuma eikä kylmä, ei kuiva eikä märkä. Se on sisäisen taivaan elo ja olo eli olennon todellinen, enkelimäinen elämä.” (J. Böhme, *Mysterium Magnum*)

5. Tämä on Minun ulkonainen olentoni; tunne nyt Minun korkeampi (henkinen) Olemukseni⁷, joka elvyttää maailmankaikkeuden.

”Jumala ei ole absoluutti⁸. Yleisin käsitys itseolevasta, joka jumalankin itseensä sulkee, kutsutaan jumaluudeksi.” (Eckhart)

”Jumala on ikuisen viisauden tahto.” (J. Böhme)

6. Tiedä, että nuo yllämainitut elementit muodostavat kaikkien olevaisten kappaleiden kohdun. Mutta Minä olen lähde, josta puhkeaa koko maailmankaikkeus, ja johon se jälleen palaa.

² Prakriti = aine, sanan laajimmassa merkityksessä; se muodostaa kaiken olevaisen.

³ Manas, ajattelija.

⁴ Buddhi, valaistus, henkinen herääminen.

⁵ Minuus, Ahâmkâra; alempi minä, eläimellinen luonteemme.

⁶ Prakriti = aine, sanan laajimmassa merkityksessä; se muodostaa kaiken olevaisen.

⁷ Korkein olemus = ”korkein prakriti” on usein ilmoitettu sanalla daiviprakriti, Logoksen valo.

⁸ Absoluutti = itseoleva, ehdoton, yksinäinen, yleinen.

”Kaikki kappaleet ovat jumalassa ja jumalasta, sillä paitsi jumalaa ja korkeampaa kuin jumala ei ole mitään. Mitä luontokappaleet totuudessa ovat, sen he ovat jumalassa ja sen tähden ainoastaan jumalassa on totuus. Jos otettaisiin luontokappaleilta pois se olento, jonka jumala antaa, niistä tulisi paljas tyhjä.” (Eckhart)

7. Ei löydy mitään Minua korkeampaa, oi Dhananjaya. Kaikkeus on minuun pujotettu, niin kuin helmet helminauhaan.

”Tarkastele yksityistä, niin kuin se Minusta, Korkeimmasta Hyvästä, virtaa, ja sen tähden pitää kaiken Minuun, kaiken perustaan jälleen palata.” (Tuomas Kempiläinen)

8. Minä olen virkistävä vedessä, oi Kuntinpoika. Minä olen kuun ja auringon valo; Vedojen mahtava sana⁹, sointu eetterissä ja miehuus miehissä.

”Jumalaan ovat kaikki kappaleet suljetut; ei tämä tai tuo kappale, vaan niin kuin *yksi ykseydessä*. Sen, minkä minä luontokappaleissa tunnen jumalaksi, siinä en tunnusta *mitään muuta* tosiolevaiseksi kuin jumalan; sillä jumalassa ei ole mitään muuta kuin jumala. Jumala on olento, jonka olennessa on kaikkien luontokappaleiden olento. Olentona on jumala kaikissa kappaleissa.” (Eckhart)

9. Minä olen maan hyvä tuoksu ja liekin loisto, elämä kaikessa elämässä ja kieltäyminen kieltämyksessä.

Jumalalla itsessään ei ole mitään erinäistä ominaisuutta, mutta kaikille kappaleille hän antaa heidän ominaisuutensa. Toisin sanoen: jokainen kappale on jumalan ilmennys ja tämän ilmennyksen aste riippuu kunkin esineen täydellisyiden asteesta.

10. Tiedä, oi Partha, että Minä olen kaikkien kappaleiden henkinen (kuolematon) siemen. Minä olen ymmärtäväisen ymmärrys¹⁰ ja kaiken loiston loisto (Herrlichkeit).

⁹ Tavu, AUM, pranava.

¹⁰ Buddhi = valaistus.

Rakkaus, jota ei mikään laki¹¹ kiellä, on sellainen, joka määrää jokaisen olenon elämään hänen korkeimman luontonsa mukaisesti. Mitä eläimelliselle ihmiselle on luvallista, on valaistuneen arvoa alentavaa, koska järjellisen ihmisen pitää toimia ainoastaan oman korkeamman järjensä mukaisesti.

11. Minä olen väkevän vahvuus, vapaa (sen) ahneudesta ja hiomosta. Minä olen kaikissa olennoissa se rakkaus, jota ei missään laissa¹² ole kielletty, oi bharatojen herra.

12. Tiedä, että luonnon kolmesta ominaisuudesta¹³ (sopusointu, toiminta ja laiskuus) johtuvien värähtelyjen tunteminen syntyy kylläkin Minusta, mutta (sellaisina) ne eivät ole Minussa, enkä Minä niissä.

Jumala on luontoa korkeampi; luonto ei ole jumala vaan se on jumalallisen voiman ilmennys. (Ks. XIV keskustelua.)

13. Näiden kolmen ominaisuuden pettämänä ei maailma Minua tunne, sillä Minä olen ikuinen ja korkeampi kaikkea muuntuvaisuutta.

14. Tätä ihmeellisen luomistaikani kolmen luonnon ominaisuuden synnyttämää pettymystä voi ainoastaan vaikeasti voittaa. Ainoastaan se, joka yhdistyy Minuun, voittaa sen.

”Ihminen näkee jumalan, eläin maamöhkäleen. Tästä voi jokainen päättää, mitä mikin on.” (Ang. Silesius)

15. Pahat, eksyneet ja hullut eivät tule Minun luokseni, samoin kuin eivät nekään, joiden viisaus perustuu ruumiillisten näkyjen

¹¹ Dharma = vanhurskaus.

¹² Dharma = vanhurskaus.

¹³ Gunas, ominaisuus; aineen (prakritin) liikunnan eli värähtelyn erinäiset laadut. Kolme gunasia ovat: *Sattva*, valo, totuus; *rajas*, himot ja *tamas*, pimeys. (Ks. tästä XVII keskustelua.)

harhakuviin¹⁴; ne maailmanviisaat, joiden tunteminen, pettyneenä ilmennysmaailman harhan johdosta, on kadonnut ja jotka sen tähden ovat tulleet asuroiden kaltaisiksi.

Asurat – ei jumalat. Sellaiset olennot, joissa jumalallinen prinssiippi ei ole toiminnassa; siitä syystä ne eivät voi tulla jumaltajuntaan; omaavat ainoastaan alemman tietämisen ja ovat kuolevaisia. Vastakohta näille ovat sûrat (hyvyys).

16. Ihmiset, jotka Minua etsivät, kuuluvat neljään luokkaan, oi Arjuna. Ne ovat: ahdistetut, totuuteen pyrkivät, itseensä mieltyneet, joita pakko vaatii tekemään hyvää, ja viisaat, oi bharatojen herra.

Ahdistetut etsivät lunastusta; totuuden etsijät pyrkivät totuuteen; ne, joita pakko taluttaa hyvään, etsivät hyvän lähdeä; mutta viisas ei etsi mitään, vaan pysyy jumalassa, jonka hän tuntee elävänä voimana omassa itsessään.

17. Näistä on viisas, joka alituudessa alistumisessa vihkii itsensä Yhdelle, arvokkain, sillä viisas rakastaa Minua yli kaiken ja Minä rakastan häntä.

Se on: jumala rakastaa itseänsä viisaissa; sillä uudelleen saavutetussa yhteydessä ei löydy mitään ”minää” eikä ”sinää”.

18. Kaikki nämä ihmiset ovat hyviä, mutta viisasta Minä pidän omana Itsenäni; sillä rakkaudesta Minuun hän elää Minussa, joka olen hänen korkein tiensä.

19. Monenkertaisen syntymän jälkeen yhdistyy viisas Minun kanssani. ”Väsudeva¹⁵ on kaikkeus”, sanovat he; sellaista Mahatmaa¹⁶ on vaikea löytää.

Väsudeva, ”ihmisenpoika”; Logokseksi tullut ihminen; vastakohta sille on ”jumalanpoika”, ihmiseksi syntynyt Logos: olentonsa puolesta nämä kummatkin ovat identtisiä. Väsudeva, niin kuin ihmiskuntakin, on ainoastaan *yksi*.

¹⁴ Illuusio, maya, pettymys, harha.

¹⁵ Väsudeva, Shri Krishnan nimitys. (Väsudevan poika)

¹⁶ Mahatma, mestari. Suuri henki, sielu.

”Me emme ole jumalan erinäisiä poikia, mutta kaikki yhtenä olemme ainoastaan *yksi ainoa poika*. Jos minä vietän Kristuksen opin mukaista elämää, enemmän kuin omaa alempaa elämäni, silloin omistan Kristusta enemmän kuin itseäni.” (Eckhart)

20. Jos joku totuuden tuntemisessa eksyy ja minkä tahansa lupauksen kautta vihkii itsensä toisille jumalille (voimille), hän saa sen olennon luonteen, mistä hän pitää huolta ja toimii sen luonnon mukaisesti.

Se mitä ihminen todella rakastaa, siksi hän itse tulee tai hän on; sillä tahdon rakkaus ja tahto on hänen olentonsa sopusointuinen perusta, joka lopultakin kaiken vieraanluontoisen hänestä kuluttaa pois.

21. Mutta jos joku sydämestänsä on kiintynyt johonkin kohteeseen, niin kuitenkin minä olen se, joka hänelle antaa hänen uskonsa voiman.

Sillä kaikki uskonvoima, kaikki tietoisuus johtuu jumalasta, joka on kaiken itsetietoisuuden alkulähde ja alkuvoima.

22. Se joka rakastaa, on nöyrä; hän kilvoittelee uskon avulla ylöspäin, hengen alaslaskeutuvaa voimaa vastaan, jolle hän antautuu. Tällä tavalla hän saavuttaa rakastamansa olennon siunauksen, mutta kaikki siunaus ja kaikki voima lähtee alunperin Minusta. Minä olen niiden jakaja.

”Niin kuin ylhäällä, samoin alhaallakin. Kaikki, mikä löytyy alhaalla, sillä on myös sitä vastaava ylhäällä; maailmassa ei löydy mitään niin vähäpätöistä, ettei, jos alhaalla oleva korottautuu, ylhäällä oleva sitä vastaan rientäisi.” (Zohar)¹⁷

Jumala on vetäminen, rakkaus kaikissa kappaleissa. Rakkaus on se voima, jossa yksi olento tuntee oman olentonsa toisessa olennossa.

23. Niiden ihmisten, jotka ovat niin lyhytnäköisiä, että he rakastavat katoavaista, palkinto saa loppunsa. Joka itsensä vihkii de-voille, menee devojien luo, joka Minua todella rakastaa, löytää ikuisen kuolemattomuuden Minussa.

¹⁷ Zohar, Kirja valosta.

Devat eli ”jumalat” ovat korkeampia neroja, intelligenssejä, hyviä, mutta myös pahoja. Niiden olemassaolo voi kestää kauan, mutta manvántaran¹⁸ lopussa ne häviävät. Kuolematon on ainoastaan Logos.

24. Tietämättömät¹⁹ uskovat, että Minä, muodoton ja näkymätön, olisin näkyvässä muodossa. He eivät tunne Minun korkeampaa henkistä luontoani, joka on katoamaton ja yli kaiken majesteehtillinen.

”He pitävät jumalaa ajan ja paikan rajoittamana olentona, eivätkä käsitä hänen kaikkiallista läsnäolevaisuuttaan ja jakautumattomuuttaan. Jumala ei ole persoonana²⁰ eikä jumalallisena luontona kappaleissa. Persoonana ja luonto ovat yhtä olennon kanssa; jumala on olentona kaikkialla, ja joka paikassa on jumala jakautumattomana. Koska nyt jumalalla ei ole osia, sen tähden ovat kaikki kappaleet ja kaikki paikat yksi jumalan asunto. Näin ovat kaikki kappaleet täynnä jumalan olentoa lakkaamatta, keskeytymättä.” (Eckhart)

25. Mystisellä luomistaiallani²¹ hunnutettuna Minä en jokaiselle ilmenny. Harhan maailma ei Minua, luomatonta, ikuista tunne.

Maailma kyllä tuntee varjon, mutta ei todellista olemusta. Jumala ihmisessä on paljas tyhjä (ei mitään), niin kauan kuin ihminen jumalan suhteen on tyhjä (ei mitään).

26. Minä tunnen kaikki olennot: menneet, nykyiset ja tulevat, oi Arjuna, mutta yksikään ei tunne Minua.

¹⁸ Manvántara, kahden lepoajan välillä oleva toiminnan aikakausi. Se on Brahman päivä. Pralaya, levon aikakausi, yö.

¹⁹ Ne, joita buddhi, valaistunut järki ei valaise.

²⁰ Persöna (latin.) syntyy sanoista per = kautta ja sonäre = kuului. Näyttämöllä vanhat kreikkalaiset puhuivat naamion kautta. Persoonana on siis naamio, jonka kautta minuus (yksilöllisyys) puhuu ja näyttelee osaansa joka kerta kun ihminen ilmestyy maailman näyttämöllä. Persoonallisuus on ihmisen alempi minuus eli himosielu (kâma-manas). Ihmisellä on seitsemän periaatetta, nimittäin: fyysinen ruumis, näkymätön eli astraaliruumis, elo (prâna), himo (kâma), sielu (manas, ajattelija), valaistus (henkinen järki, buddhi) ja henki (âtma).

²¹ Jooga = yhdistyminen, uskonto.

”Koska jumalassa itsessään on maailmanjärjestyksen kuva, niin täytyy myös hänessä löytyä yhtä monta kuvaa kuin on erinäisiä vivahduksia eli asteita maailmanjärjestyksessä. Jumala näkee ikään kuin peilissä oman olentonsa kuvan, jonka mukaan hän muodostaa näkyvän kappaleen; mutta ei niin kuin jokin hänelle vieras, ulkonainen määräys vaikuttaisi hänen toimintaansa. Kaikissa kuvien moninaisuuksissa hän näkee ainoastaan oman olentonsa heijastuksen. Jumala tuntee oman olemuksensa omassa itsessään sekä luontokappaleissa siinä määrin kuin luontokappaleet ovat samanlaiset, yhdenmukaiset jumalallisen olennon kanssa.” (Eckhart)

27. Kaikki olennot tässä maailmassa, oi Bharata, antavat itseään pettää harhauttavien, ristiriitaisten petosten²² avulla, jotka johtuvat himoista ja inhontunteesta (vastenmielisyydestä), oi Parântapa.

”Epätuntemisesta syntyvät sânkarat (taipumukset); näistä syntyy minuustajunnan pettyminen; tästä väärät aistihavainnot; tästä sidottuna oleminen (rakkauden ja vihan kautta). Epätunteminen (totuuden tiedon puute) on kaiken pahuden lähde.” (Gautama Buddha)

28. Mutta itsekkyydestä vapaita ihmisiä, joiden synnit ovat kuolleet, nämä harhan pettymykset eivät vaivaa; he ovat lujatahtoisia ja rakastavat Minua.

29. Se joka Minussa löytää pakopaikkansa ja ponnistelee päätäkseen vapaaksi katoavaisista ja kuolevaisista, tuntee Minut kokonaisuudessaan korkeimpana maailman henkenä ja kaiken täyttäjänä.

30. Se joka rakkaudella täytetyllä sielulla tuntee Minut Kaikkeuden Herrana (Adhibhuta), kaikkien jumalien (voimien) Jumalana (Adhidaiva), ja Korkeimpana Uhrina (Adhiyajna), saavuttaa Minut täydellisesti kuolinhetkellään (silloin kun hänen henkensä muutttaa maallisesta majastaan).

²² Maya = harhakuva. Jooga-maya = uskonnollinen erhe.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunte-
mista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuo-
ropuhelussa seitsemäs keskustelu, jonka nimi on:

Arvostelevan tiedon jooga.

Kahdeksas keskustelu

Sisäisen valon (henkisen valaistuksen) saavuttamisesta jumalallisen hengen voiman avulla

Jolle *ikuisen* viisauden aurinko loistaa, sille sen säteet, jos hän ei vastustele niiden vaikutusta, tulevat eläväksi voimaksi; se johdattaa hänet kuolemattomuuden tietoon.

1. *Arjuna*:

Mikä on *ikuinen*¹? Mitä on itsetieto²? Mitä on toiminta³, oi Kaikkivaltias? Mitä on se, mitä Sinä nimität alkuaineiden tuntemiseksi⁴? Mitä tahtoo sanoa jumaluuden⁵ tunteminen?

Jos joku tahtoo tietää, mikä jumala on, hänen pitää ahkerasti tutkia luonnon voimia, värähtelyjä, koska niistä on saanut alkunsa koko luomakunta, taivaat ja maat, tähdet ja alkuaineet, sekä luontokappaleet, pyhät, enkelit, pirut, ihmiset, taivas ja helvetti. (J. Böhme, *Aurora*, I. 1.)

2. Mitä on Korkein Uhri⁶, ja kuinka se voi olla tässä ruumiissa-ni, oi Madhusûdana? Kuinka voivat sen kaltaiset, jotka ovat saavuttaneet vallan oman itsensä yli, tuntea Sinut kuoleman hetkellään?

3. *Siunattu Herra* sanoo:

Ikuinen (Brahmâ) on korkein olemus, joka ei koskaan katoa. Hänen henkistä luontoaan nimitetään itsetajunnaksi (Adhyatma). Luovaa voimaa, joka kutsuu kaikki olennot olemassaoloon, kutsutaan toiminnaksi (karma).

¹ Brahmâ (Ikuinen).

² Adhyatma (itsetajunta).

³ Karma (toiminta).

⁴ Adhibhuta (elementit, alkuaineet).

⁵ Adhidaiva (jumaluus).

⁶ Adhiyajna (Korkein Uhri).

”Jumala on tyhjyyden näkeminen ja tunteminen, ja sen tähden sitä kutsutaan tyhjäksi (vaikka se on itse jumala), sillä jumala on käsittämätön ja sanoilla selittämätön.” (J. Böhme, *Teosofisia kysymyksiä*, II, 13.)

Jos jumalaa voisimme pelkästään ihmisjärjen kannalta käsittää, hän ei olisi mikään jumala. Ainoastaan jumala voi itsensä käsittää jumalana.

Adhyatma merkitsee korkeinta maailmansielua (itsetajuntaa).

Karma. Kreikkalaiset kutsuvat sitä nimellä ”Nemesis”, paheksunta, jumalallisen oikeuden voima. Ihmisellä voi olla ainoastaan yksilöllinen itsetietoisuus, ja hän voi yksilöllisesti toimia silloin, kun hän alkaa luoda itselleen omaa maailmaansa, jossa hän itse on luoja, mutta tämä ei ole sopusoinnussa yleisen maailmanjärjestyksen kanssa. Mitä sitten tässä maailmassa tapahtuu, se kohdistuu jälleen sen omaan luojaan takaisin, siihen saakka, kunnes hän tulee tietoiseksi omasta todellisesta, universaalista, jumalallisesta luonnostaan; silloin hän tulee yhdeksi jumalan kanssa ja saattaa oman maailmansa sopusointuun tuon suuren kaikkeuden kanssa. Tämän jälkeen ihminen jälleen poistuu luomisvirastaan ja pääsee karman eli toimintojen lain alaisuudesta, sillä nyt hän itsekkin on tullut yhdeksi lain kanssa.

4. Alkuaineiden tunteminen (Adhibhuta) on minun katoavainen luontoni ja jumaluuden tunteminen (Adhidaiva) on tuo luonnolle elämän antava periaate⁷ (purusha⁸). Minä itse tässä sinun ruumiissasi olen Korkein Uhri (Adhiyajna), oi paras ihmisistä.

Adhiyajna, Korkein Uhri, uhraa oman itsensä omalle itsellensä: se on ihmiselle pimeydessä paistava tuli, jonka kautta ihminen jälleen saattaa tuntea itsensä ja tulee valoksi. Pimeys (ihminen) ei voi tuntea valoa; valon pitää ensin poistaa pimeys, ennen kuin se (ihmisessä) voi valoksi tulla.

5. Joka ruumiista erotessaan ainoastaan Minua ajattelee, se saapuu ruumiinsa jätettyään Minun olemukseeni. Epäilemättä.

Hän on omassa todellisessa olemuksessaan, niin pian kuin hän tuntee ja rakastaa omaa todellista olemustaan.

⁷ Prinsiippi.

⁸ Purusha, henki, vastakkaisuus prakriti, aine. Korkein purusha on jumalallinen ihminen.

”Minä seison ikuisen jumaluuden perustalla; siinä vaikuttaa jumala kaikki toimintansa *Minun* kauttani, ja kaikki, mitä voin käsittää, olen *Minä*. Jumala on kaikki kappaleet luonut *Minun* kauttani, silloin kun *Minä* olin perusteettoman jumalan perustassa.” (Eckhart)

Tässä ei saa otaksua, että tuo ”minä” olisi tämä näennäinen, katoavainen, persoonallinen ”*minä*”, vaan tuo todellinen *Minä*, jota kutsumme jumaluuden olemukseksi.

6. Mutta se, joka ruumiista erotessaan on kiinnittänyt kaikki ajatuksensa johonkin toiseen olentoon, oi Kaunteya, saapuu ajattelemaansa olentoon, olkoon se mikä tahansa, sillä hänen luontonsa tulee tämän olennon luonnon kaltaiseksi.

On olemassa henkisen luontoisia hyviä ja pahoja olentoja (devat), jotka ovat meille näkymättömiä; niiden kanssa voi ihmisen henki joutua tekemisiin, silloin kun ihminen kiinnittää tahtonsa ja ajatuksensa niihin. Sille joka ei tunne itseään, on parempi, ettei hän tiedä mitään näistä olennoista, sillä siten voi välttää niihin kiinnittymistä sekä karttaa niiden puoleensa vetävää voimaa; ei ainoastaan rakkaus, vaan myös pelko vetää puoleensa, aivan kuin ihminen katsoessaan kuu- luun, tuntee sen vetovoiman. Tästä syystä adeptit karttavat⁹ niiden salaisuuksi- en, jotka voisivat ihmiselle tulla vaarallisiksi, ilmoittamista.

7. Sen tähden luo alituisesti ajatuksesi¹⁰ Minuun ja taistele. Kun sinä ajatuksissasi ja sydämässäsi¹¹ olet Minuun kiintynyt, silloin epäilemättä sinä Minuun yhdistyt.

8. Se, oi Partha, joka alituisessa antautumisessa, mietiskelyn avulla korottaa mielensä¹² ainoastaan ikuisen, kaikkitietävään, kaikkihallitsevaan, yhdistyy Korkeimpaan (jumaluuden) henkeen.

⁹ Adepti, vihitty mestari eli mahatma; ihminen, joka on hyvin taitava jossakin aineessa, asiassa, tieteessä.

¹⁰ Manas.

¹¹ Buddhi.

¹² Chetah, chet, nerokkuus.

”Ihminen Kristus (jumalallinen) on herra kaiken yli; hän käsittää täydellisen jumaluuden itsessään; ei siis ole mitään muuta, jossa voisimme jumalan tuntea, kuin Kristuksen (meissä vaikuttavassa) olennossa, koska hänessä asuu jumaluuden täydellisyys ruumiillistuneena.” (J. Böhme, *Neljäkymmentä kysymystä*, 1. 153.)

9. Jos hän on sopusoinnussa aluttoman ja loputtoman, kaikkivaltiaan kanssa, jota ei voi ajatella minkään muotoiseksi ja joka pimeydessä loistaa auringon lailla,

”Me kristityt sanomme: jumalan olento on kolmiyhteinen. Jos taas ylimalkaan sanotaan, että jumala olisi kolmiyhteinen persoona, niin tämän ymmärtämättömät, ehkäpä jotkut oppineetkin käsittävät väärin; sillä jumala ei ole mikään persoona, muuta kuin ainoastaan Kristuksessa, vaan hän on tuo ikuisesti synnyttävä voima ja valtakunta.” (J. Böhme, *Mysterium magnum*)

10. ja kun hän horjumattomalla sydämellä¹³ kuolinhetkellään on Minulle antautunut ja alistumisen voimalla keskittää ajatuksensa Minuun, hän yhdistyy korkeimpaan jumaluuden olemukseen.

”Jolla on jumalan poika, sillä on elämä; jolla ei jumalan poikaa ole, sillä ei ole elämää.” (1 Joh. V:12)

11. Minä tahdon lyhyesti sinulle selvittää sen tien, jota Vedojen tuntijat sanovat kuolemattomuuden tieksi ja jonka valitsevat ja jota vaeltavat itseään hillitsevät ja himoista vapaat brahmâchâryat¹⁴, jotka vihkiytyvät viettämään pyhää elämää.

12. Joka alituisen itsekieltämyksen johdosta lukitsee kaikki portit¹⁵; jonka sydän on hänen vallassaan ja joka hallitsee elonsa hengityksen,

Mikä kulkee aistien kautta sisään ja ulos, se koskee ainoastaan ulkonaista, vaan ei sisäistä, henkistä ihmistä. Joka tahtoo edistyä henkisissä asioissa, sen pitää ahkerasti niitä tutkia.

¹³ Manas.

¹⁴ Brahmâchârya, se joka pidättäytyy ja kieltäytyy. (Askeetti)

¹⁵ Ruumiilliset aistimet.

13. joka lausuessaan sanan ”AUM”, yksitavuisen *ikuisen*, samalla ainoastaan Minua ajattelee ja silloin eroaa ruumiistaan, hän vaeltaa korkeinta polkua.

AUM, todellinen olemus, jumalan olento ja suloisuuden suloisuus¹⁶. Se, joka kuoleman hetkellään oikein lausuu tämän tavun, se on todellisen olemuksen saavuttanut; se tuntee itsessään jumalan suloisuuden; se on oppinut tuntemaan jumaluuden olemuksen.

14. Joka pysyvästi Minua ajattelee eikä kiinnitä ajatuksiaan mihinkään muuhun, se, oi Pârtha, on jumalalle antautunut joogi; helposti hän Minut saavuttaa.

Tällä ei tarkoiteta sitä, että ihmisen ei pitäisi harjoittaa ulkonaisia asioita tai olla tekemisissä ulkonaisten kappaleiden kanssa, vaan niin kuin ihminen kaikissa toiminnoissaan alituisesti tietää ja tajuaa, että hän elää, ja näin pitäisi valaistuneelle ihmiselle jumaltajunta olla alituisena ojennusnuorana.

”Jos sinä et pysyvästi jaksa ajatuksiasi koota, niin harjoittele sitä ainakin silloin tällöin; kaikissa tapauksissa kahdesti päivässä, aamuin ja illoin.” (Tuomas Kempiläinen)

15. Mahâtmat¹⁷, jotka ovat Minut saavuttaneet, eivät enää synny tähän kärsimyksien ja katoavaisuuden tyyssijaan. He saavuttavat korkeimman (katoamattoman) onnellisuuden.

Aineellinen elämä on se koulu, jossa alemman luontomme voittamalla voimme tulla jumalan tuntemiseen; niille, jotka tämän tuntemisen ovat saavuttaneet, tänne jälleenpalaaminen ei ole tarpeellista; se saattaisi kuitenkin tapahtua muiden ihmisten auttamisen tarkoituksessa, että hekin pääsisivät totuuden tiedon kautta ”itsestään” vapaiksi.

16. Kaikki maailmat, itse Brahmaloikakin, syntyvät ja jälleen katoavat, oi Arjuna; mutta ken Minut saavuttaa, oi Kaunteya, sen ei enää tarvitse tänne palata.

¹⁶ Saksalaisessa käännöksessä ”Herrlichkeit”, jolle ei löydy vastaavaa sanaa meidän kielessämme.

¹⁷ Mestarit.

Intialaisen opin mukaan löytyy seitsemän ”lokaa”, maailmaa tai henkien valtakuntaa; ne ovat: 1. Bhurloka; 2. Antarikshaloka; 3. Svarloka; 4. Maharloka; 5. Janaloka; 6. Tapasloka; 7. Satyaloka.

Kolme viimeksi mainittua ovat Brahmaloikia. Eivät nämäkään valtakunnat ole iankaikkiset, vaikkapa ne ihmiskäsityksen mukaan kestävätkin äärettömän pitkät ajat, so. pysyvät yhden manvântaran¹⁸ loppuun.

17. Ihmiset, jotka tuntevat Brahmân päivän, joka tuhansien aikakausien (Yugas) kuluttua häviää, sekä Brahmân yön, joka yhtä pitkän aikakauden kuluttua loppuu, tuntevat päivän ja yön.

Brahmân päivä ja yö on 8 640 000 000 meidän aurinkokuntamme vuotta. Sen joka tahtoo oppia näitä oikein tuntemaan, pitää omassa sisimmässään tuntea ikuinen.

”Minä olen ikuisuus; kun ajasta erkanen, käsitän sen olevan itsessäni ja itseäni siinä.” (Angelus Silesius)

18. Sellaisen luomispäivän (manvântaran) alussa ilmenee maailmankaikkeus ilmentymättömästä kaikkeudesta. Siihen, mitä kutsutaan ilmentymättömäksi, taas yön (pralaya) alkaessa kaikki katoaa.

Absoluuttisesta¹⁹ perustasta, joka myös on jumalan perusta, on jumala luonut kaikki esineet. Tässä luomisessa ei aika voi tulla kysymykseen, sillä jumalalle ei ole ajan ja paikan vaihetta. Luominen on jumalan ilmennys omalle itselleen. Tässä ovat tunteminen, tunnettava ja tunnustaminen keskenään täydellisesti identtiset.

19. Silloin ilmenee kaikkien olentojen olemassaolo, ja kun yö alkaa, katoaa se jälleen; vaan uuden päivän sarastaessa ilmenee uudelleen kaikki, mutta, oi Partha, säännönmukaisesti.

¹⁸ Manvântara, luomisaikakausi, toiminnan aika.

¹⁹ Absoluutti, latinalainen, filosofien käyttämä sana; täydellinen; vastakkaisuus suhteelliselle. Esim. sellainen valtiomuoto, jossa hallitsija yksinään rajattomalla vallalla päättää kaikki asiat. Absoluuttisesti raitis: joka ei nauti mitään väkijuomia. Absoluuttinen totuus, ehdoton, täydellinen.

”Luovassa sanassa on vaikuttavana vapaa tahto; se ei ole lain- eli pakonalainen; se ei ole alkava ja loppuva, vaan se on alkuperustan henkäys ja ikuisen hiljaisuuden sopusointu.” (J. Böhme, *Lähet.kirj.* 47, 5.)

20. Sillä tämän näkyvän luonnon yläpuolella, alla ja takana on toinen näkymätön, henkinen, katoamaton luonto, vaikka kaikki luodut kappaleet katoavat.

”Iankaikkisuudessa, ikuisessa tahdossa on luonto ollut olemassa ainoastaan henkenä, eikä ilmennä olentoaan muuten kuin tahdon peilissä, ts. ikuisessa viisaudessa.” (J. Böhme, *Signat.* XIV, 8.)

21. Tätä kutsutaan ilmentymättömäksi, ”katoamattomaksi”, korkeimmaksi tieksi. Se joka sen saavuttaa, ei enää palaa. Tämä on Minun korkein asuntoni.

Brahmâ yli kaiken majesteetillisenä asustaa omassa itsessään, omassa itsetietoisuudessaan (tajunnassaan).

22. Korkein Henki²⁰, oi Partha, jossa kaikki kappaleet asustavat ja jonka kautta tämä kaikkeus²¹ kehittyi, saavutetaan ainoastaan täydellisen itsekieltäytyksen kautta.

Koska jumala on rakkaus, hänet voi myös ainoastaan rakkauden (ykseyden tuntemisen) avulla saavuttaa.

23. Minä tahdon, oi Bharata, sinulle selvittää, millaisissa suhteissa joogit, silloin kun he jättävät tämän maailman, täältä poistuvat, joko jälleensyntyäkseen tai ollakseen iäti palaamatta tänne.

24. Tuli, valo, päivän hetket ja kuun nousuaika, kuusi kuukautta, silloin kun aurinko seisoo korkealla (pohjoinen tie); ne, jotka näiden olotilojen aikana kuolevat, tuntevat ikuisen ja menevät ikuisen.

²⁰ Purusha.

²¹ Universumi, maailmankaikkeus; vastakkaisuus sille on THAT, kaikkeuden lähde.

Sana ”tuli” tässä kohdassa on kyllin riittävä osoittamaan sitä, ettei tässä, niin kuin muutamat ”orientalistit” uskovat, puhuta mistään ulkonaisista tähtitieteellisistä meteorologisista suhteista, vaan ihmisen sisäisimmästä olennosta: ts. rakkauden tullesta, tuntemisen valosta, viisauden auringosta, yhä varttuvasta neron (intelligenssin) kuusta.

25. Savu, yön hetket, kuun laskuaika, kuusi kuukautta, jolloin aurinko seisoo matalalla (etelän tiellä), silloin joogit, jotka tällaisissa oloiloissa eroavat maailmasta, saavuttavat ainoastaan kuunvalon²² sekä palaavat tänne takaisin.

Petoksien savu, rikkiviisastelu ja spekulaatiot, tietämättömyyden yö, mielikuvituksen puu, kun viisauden aurinko seisoo korkealla. Nämä selvitykset eivät kohdistu ainoastaan yksityiseen ihmiseen, vaan ne koskevat myös koko maailmankaikkeutta (kosmosta). Satya-yugassa on viisauden aurinko korkeimmillaan; Kali-yugassa on se matalimmillaan.

26. Nämä kaksi tietä, valoisa ja hämärä, ovat tunnetut koko maailman teinä. Yksi johdattaa siihen, jolta ei koskaan palaa takaisin, toisella palaa sielu jälleen takaisin.

Kolmas ei ole elävien tie, vaan henkisesti kuolleiden; sillä se, jolla ei ole minäkäänlaista henkistä tajuntaa, sillä ei ole myöskään mitään todellista elämää; hänen näennäinen tajuntansa päättyy epätietoisuuteen eli tyhyyteen.

27. Se joogi (jumalaa rakastava), joka nämä tiet tuntee, oi Partha, ei näitä sure. Harjoittele siis itseäsi joogassa (alistu jumalalle), oi Arjuna.

28. Se alistunut, joka omistaa tämän tuntemisen (tietämisen, tiedon), saavuttaa paljon enemmän kuin hän pyhien kirjojen lukemisen, uhrien- ja katumuksenteon sekä almujenannon kautta voisi saavuttaa. Hän saavuttaa korkeimman olon ikuisessa.

²² Kuunvalo eli astraaliruumis. Sitten vasta, kun se kuolee eli häviää, palaa sielu omaan alkuperustaansa, josta sen ei enää tarvitse tänne syntyä.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniakkaissa Upanishadeissa *ikuisen* tunte-
mista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuo-
ropuhelussa kahdeksas keskustelu, jonka nimi on

Katoamattoman, korkeimman ikuisen jooga.

Yhdeksäs keskustelu

Jumalan tuntemisen saavuttamisesta uskon ja suuren salaisuuden avautumisen avulla

Sille, joka omaa todellisen uskon ja jumalallisen rakkauden ja iloisessa toivossa vaeltaa epäitsekäässä alistumisessa, voi tuo suuri jumaluuden salaisuus Hänen ihmiskunnassaan ilmetä, ja sen kautta ja avulla ihminen astuu vapauteen ja kuolemattomuuteen.

1. *Siunattu Herra* puhuu:

Sinulle, moitteettomalle (joka henkisesti et ole ristiriitainen), Minä tahdon nyt selvittää syvällisimmän salaisuuden (jumalallisinhiimillisen viisauden). Kun sinä sen todella tunnet, silloin pelastut pahasta.

”Suurista ja pyhistä asioista pitää puhua ainoastaan korkeassa ja jalossa mielessä eli majesteettillisessä sielutilassa.” (Eckhart)

2. Suurimman tuntemisen, syvimmän salaisuuden, korkeimman puhtauden käsittävät ainoastaan ne ihmiset, jotka ne omistavat; tämä salaisuus perustuu intuitioon, on sopusointuinen, hurskas (Dharma), sitä on helppo harjoittaa ja se on ikuinen.

Monet pitävät uteliaisuutensa tyydyttämistä korkeimpana tuntemisena. Todellinen totuuden tajunta on sitä, että totuus, jonka ihminen tahtoo tuntea, tulee hänessä itsessään eläväksi vakaumukseksi (uskoksi) ja ikuisen olemuksen voimaksi.

”Useat ihmiset tahtovat arvostella ja punnita ikuisia asioita ja jumalan toimia sekä vaeltaa ikuisuuden valossa, mutta heidän sydämensä leijaillee vielä tämännäpäiväisissä ja eilisisä, paikassa ja ajassa.” (Eckhart)

3. Ne ihmiset, joille ei ole annettu uskoa (vakaumusta, Dharmaa) näiden pyhien oppien totuuteen, eivät saavuta Minua, vaan palaavat jälleen tälle kuoleman maailman tielle.

”Uskon (vakaumuksen) voiman kautta kasvaa tunteminen. Todellinen usko on usko totuuteen. Usko kiinnittyy järjen valoon, toivo ylöspäin pyrkivän tahdon voimaan. Nämä johdattavat totuuteen.” (Eckhart)

4. Koko tämä maailmankaikkeus on Minun salaperäisen aineellisen luontoni (mulaprakritin) kautta ilmestynyt; kaikilla olennoilla on juurensa Minussa, mutta ei Minun juureni (Minä jumaluulessani) ole heissä.

”Mikäli me arvostelemme teon mestaria, sikäli me myös häntä tunnemme. Ikuisissa asioissa saattaa usko kaikki kappaleet näkyväisiksi, ruumiillisesti näkymättömissä kappaleissa tekee sen luonnon valo.” (Th. Paracelsus, *Morb. Invisib*)

5. Eivät myöskään niiden juuret ole Minussa (Minun jumalallisessa Itsessäni). Pidä minun rajoittamattomat joogani! (täytä suuret salaisuuteni!) Minun henkeni on kaikkien olentojen ylläpitäjä; mutta se ei ole niihin rajoitettu.

”Mitä ulkonaisesti tunnemme, se tapahtuu luonnon valossa. Paitsi tätä valoa löytyy ihmisessä toinen valo, se valo, jonka kautta tunnemme henkisiä asioita. Ne, jotka etsivät luonnon valossa, puhuvat luonnosta, jotka etsivät inhimillisen valon johdolla, puhuvat luonnon yli (yliaistillisia), sillä ihminen on enemmän kuin luonto. Hän on kyllä luonto, mutta hän on myös henki; hän on samalla enkeleissäkin; siitä syystä hän omaa kaikkien kappaleiden ominaisuudet. Ensimmäinen (luonnon valo) on ruumiille annettu; kaksi muuta (inhimillinen ja henkinen valo) ovat sielun ominaisuudet.” (Th. Paracelsus)

6. Niin kuin myrsky liikkuu kaikkialla ja kuitenkin alituisesti pysyy eetterissä¹, niin ovat kaikkien olentojen juuret Minussa.

”Meidän sielumme tämän maisen matkansa aikana ei elä jumalan lähteenkaivossa sen tähden, että se itsekkyydessä omistaisi tuon lähteen, mutta niin kuin aurinko läpäisee lasin, eikä lasi kuitenkaan silti auringoksi muutu vaan pysyy koossa, vaikka auringon henki ja voima siihen vaikuttaa ja läpi loistaa ja toimii, niin myös sielun tänä on aikana toimittava.” (Jakob Böhme, *Myst. magnum*, 52, 3.)

¹ Eetteri, hieno, näkymätön ilma. Sitäkin hienompi on akasha.

7. Tämän kalpan² lopussa palaavat kaikki kappaleet Minun aineelliseen (alempaan) luontooni³ takaisin, oi Kaynteya, ja kalpan alussa Minä tuotan (ilmennän) ne jälleen.

Mahakalpa (suuri, pitkä aikakausi) on sama kuin 311 040 000 000 000 meidän aurinkokuntamme vuotta.

8. Nojautuen aineelliseen luontooni Minä tuotan yhä uudelleen olentojen lauman heidän tahtomattaan olemustilaan, Minun luontoni mahtavan kehittämisen (mahtitahdon, sanan) voimalla.

”Jumala loi monenlaisia luontokappaleita sen tähden, että niiden määräämätön joukko ilmoittaisi jumalasta. Tässä luontokappaleiden yltäkylläisyydessä ottaa kukin erityinen kappale oman kykynsä eli mittansa mukaisesti osaa jumaluuden olennosta.” (Eckhart)

9. Nämä teot, oi Dhananjaya, eivät sido Minua. Minä olen tämän toiminnan ulkopuolella, enkä astu ulos rauhastani (levollisuudesta).

Koska jumala itse on laki, hän ei ole lain määräyksiin sidottu.

10. Kuuliaisuudesta omalle tahdolleni (korkeammalle luonnolleni, prakriti) Minä tuotan esiin kaikki liikkuvat ja liikkumattomat. Se, oi Kaynteya, on perusta eli syy, minkä tähden maailmat kiertävät.

Kaikella luonnossa on elämä, silläkin, mikä ei liiku.

”Aine ei lepää, ennen kuin se on läpikäynyt kaikki muodot, joille se on vastaanottavainen (tunteellinen); eikä järki lepää ennen kuin se on läpikäynyt kaiken sen, mille se on vastaanottavainen. Kaikki luontokappaleet asettavat juoksuensa korkeimpaan täydellisyyteen pyrkien. Kaikki pyrkii monenkaltaisuudesta ykseyteen. Siksi juoksevat pilvet, siksi himoitsee ihminen ja juhta.” (Eckhart)

² Kalpa on toiminnan, ilmentymisen aikakausi.

³ Prakriti, luonto; vastakohta purusha, henki.

11. Kun Minä ilmestyn inhimillisessä muodossani, niin hullut Minua halveksivat. He eivät tunne Minun korkeinta luontoani maailmankaikkeuden herrana.

”Jos joku kysyisi, kuinka suuri on sielu, niin tiedä, ettei sen suuruus mahtuisi taivaaseen eikä maahan; se mahtuu yksinomaan jumalaan, jonka suuruutta ja mahtavuutta kaikki taivaat eivät voi käsittää.” (Eckhart)

12. He ovat turhanpäiväisiä toivossaan, itseensä tyytyväisiä toimissaan, pettyviä tiedossaan, vailta viisautta ja osallisia julmasta ja demonisesta luonnosta⁴, kuten Rakshasat ja Asurat.

Demonit ja elementaariset (alkuperäiset) henget; pirulliset ja jumalattomat olennot.

13. Mutta valistuneen hengen ihmiset (mahatmat), oi Partha, joilla on osa Minun jumalallisesta luonnostani, toimittavat hartautensa ja horjumattomalla sydämellä⁵ pysyvät ainoastaan Minussa, he tuntevat Minut iankaikkiseksi kaiken olevaisen perustaksi.

”Kaikki luontokappaleet, jos heitä tahdotaan vahingoittaa, pakenevat piilopaikkoihinsa. Niin mekin pakennemme jumalan luo.” (Eckhart)

14. Kaikkialla he ylistävät Minun herruuttani; vakavasti, luja-tahtoisina ja täynnä rakkautta he Minua rukoilevat lakkaamattomassa antaumisessa Minun jumalallisen henkeni johdatukseen.

”Sitten vasta kun ihminen on kokonaan keskittänyt ajatuksensa, alkaa todellinen rukous. Se on oikea rukous, jossa ei mitään pyydetä. Jos sinä olet kipeä ja pyydät jumalalta terveyttä, silloin terveys on sinun mielestäsi kalliimpi kuin jumala.” (Eckhart)

15. Toiset rukoilevat Minua tuntemisensa uhrilla; samalla he kaikissa kappaleissa katselevat Minun ykseyttäni ja Minun jakamattonta luontoani.

⁴ Prakriti, aine.

⁵ Manas, ajattelija.

”Jumala asuu valossa, johon tie häipyy. Kuka ei itse siksi tule, se ei sitä koskaan tunne.” (Angelus Silesius)

16. Minä olen uhri; Minä olen uhritoimitus; Minä olen uhrilahja; Minä olen lääke; Minä olen ylistyslaulu (mantra⁶) ja öljy; Minä olen tuli; sekä myös uhrin hyvä tuoksu.

Jumala on totuus ja kaiken sisällys.

17. Minä olen maailmankaikkeuden isä, äiti, ylläpitäjä ja siittäjä, maailman suuri herra. Minä olen totuuden tuntemisen esine, puhdistus, pyhä tavu ”AUM”⁷. Minä olen Rig-, Sama- ja Yadshur-Veda⁸.

18. Minä olen tie, isäntä, käskijä, vieras, asunto, pakopaikka, ystävä, alku ja loppu, varastohuoneen paikka ja sisältö, iankaikkinen kuolematon siemen.

19. Minä annan lämmön; Minä pidätän ja lähetän sateen. Minä olen kuolematomuus sekä kuolema, Minä olen *Sat* (oleminen) sekä *Asat* (olemattomuus)⁹.

”Syntymättömälle olenolle on isä persoonaton olento, eikä niin kuin *isä*. Mutta tämä syntymätön olento on samalla oman persoonallisuutensa alkuperä, sillä on kyky ilmetä itse itsellensä persoonallisuutena ja olentona.” (Eckhart)

20. Se joka seuraa kolmen Vedan määräyksiä, juo somajuomaa ja puhdistuu synneistä, etsii Minulta taivaaseen tietä, hän saapuu Indran pyhään maailmaan ja nauttii hänen taivaassaan jumalien ruokaa.

⁶ Mantra, Vedakirjojen säkeet (loitsut).

⁷ Aumkāra, pyhä sana AUM.

⁸ Kolme Vedakirjaa.

⁹ Sat ja Asat, viimeinen vastakkaisuuksien pari. Sen takana on ainoastaan Ainoa, ikuinen.

Somajuomaa juodaan silloin kun sielu on jättänyt kaiken maallisen, siis muistonkin siitä. Indran taivas on korkein taivas, mutta siellä on sittenkin itsekkyyden harha olemassa; siitä syystä ei sekään ole täydellisyys, eikä sen pysyvyys ole ikuinen. Tässä taivaassa löytyy vanhuus ja nuoruus, so. henkiset voimat väsyvät ja henki astuu ”tuntemattomaan” takaisin ja siellä uudelleen inkarnoituu eli ruumiillistuu joko maassa tai jollakin muulla planeetalla.

21. Mutta sitten kun hän on tarpeeksi kauan nauttinut taivaallisen maailman ilosta (ja voima, jonka hän hyvien toimintojensa avulla on itselleen saavuttanut, on loppunut), hän palaa uudelleen tähän kuoleman maailmaan takaisin. Vaikka hän seuraakin kolmen Vedan määräyksiä, hän pyrkii silti sen perään, mikä on katoavaista.

22. Mutta joka Minua rukoilee, eikä missään muussa etsi pakoikkaansa, joka ainaisen alistumisensa kautta rakkaudessa on Minuun yhdistynyt, hänelle Minä annan katoamattoman valtakunnan.

23. Myös se, joka uhraa muille jumalille ja on uskollinen, uhraa Minulle, oi Kuntinpoika. Mutta hän uhraa ilman todellista tuntemista.

Se joka epäitsekästi uskonsa mukaan toimii, toimii parhaan ymmärryksensä mukaan.

24. Sillä Minä, kaikkien uhrien herra, olen se, joka vastaanotan kaikki uhrit. Mutta sellaiset ihmiset eivät Minua totuudessa tunne, ja siitä syystä he eivät voi Korkeinta saavuttaa.

”Nälkäisen himo tulee jumalan sanassa lihaksi, taivaalliseksi, yliluonnolliseksi lihaksi ja tämä liha on todellinen jumalan uhri, jossa jumala ottaa asuntonsa, mutta ei eläimellisessä, kuolevaisessa ihmisessä.” (J. Böhme, *Myst. magn.* 27, 44.)

25. Joka vihkii itsensä devoille, menee devojen luo. Joka vihkii itsensä pitreille, menee niiden luo; joka uhraa itsensä bhutoille, menee niiden luo; mutta joka ainoastaan Minua rakastaa, saapuu Minun luokseni.

Devat (jumalat) devachanin asukkaat. Pitrit, edesmenneen ihmissukukunnan nerot (sielut). Bhutit, vainajien ”astraaliruumiit” (”henget”), ”kummitukset” tai ”kuoret”, joiden kanssa spiritismi suurimmaksi osaksi on tekemisissä. Bhutat, elementaalit eli luonnon henget ja hengettäret.

26. Jos joku, oi Partha, rakkaudessa Minuun, uhraa lehden, kukkan, hedelmän tai ainoastaan vettäkin, Minä otan rakastavan uhrin vastaan.

Jumala, joka asuu meidän sisimmässämme, katsoo enemmän mielialaa kuin uhrin lahjan suuruutta.

27. Mitä ikinä sinä, oi Kayntea, teetkään, mitä nautit, mitä uhriksi tuot, mitä sinä lahjoitat, tai mitä sinä aiot tehdä: tuo se minulle uhriksi.

”Kyllä tekemiset ovat itsessään erilaiset; mutta jos meidän sydämemme asema on kaikissa sama, niin kaikilla on samanlainen arvo, ja jumala loistaa meille alhaisimmassakin toimeissamme aivan niin kuin kaikkein pyhimmissäkin.” (Eckhart)

28. Näin tulet vapaaksi toiminnan siteistä, ja se sinulle tuottaa onnea tai onnettomuutta. Sinun kieltäytymisesi johdosta rakkaudessa Minuun heti kun sinä pääset maallisesta vapaaksi, yhdistyt sinä Minuun.

29. Minä olen samankaltainen kaikille olennoille. Minä en ketään luotani työnnä enkä ketään puoleeni vedä; mutta se joka on Minulle alistunut, on Minussa ja Minä hänessä.

30. Kaikkein suurintakin syntistä, jos hän ainoastaan Minua kunnioittaisi ja yli kaiken rakastaisi, olisi pidettävä hyvänä, koska hän etsii totuutta.

Jotta ihminen voisi jumalaa *yli kaiken* rakastaa, hänen pitää myös jumalaa rakastaa enemmän kuin itseään. Mutta jos hän uhraa oman itsensä, niin hän samalla lakkaa toimimasta itsekkyydestä.

31. Sellainen ihminen tulee pian oikealle tielle ja saavuttaa ikuisen rauhan. Ole vakuuttunut, oi Kaynteyja, että se joka Minua totuudessa etsii, ei koskaan huku.

”Se, joka sisäisesti on niin kuin hänen pitääkin olla, on paikallaan kaikissa paikoissa ja kaikkien ihmisten mielestä oikeassa.” (Eckhart)

32. Sillä, se joka Minussa löytää pakopaikkansa, oi Partha, olkoon hän kuinka synnin kahlehtima, vaimo, Vaishya¹⁰ tai Shûdra¹¹, hän vaeltaa korkeinta tietä.

33. Sitä enemmän siis pyhät bramiinit ja hurskaat rajarishit. Sinä, joka olet saapunut tähän katoavaiseen ja pahaan maailmaan, rukoile Minua.

34. Kiinnitä sydämesi ja mielesi Minuun, korota sielusi Minuun, uhraa tahtosi Minulle, anna itsesi Minulle. Näin henkisesti yhdistettynä *Itsen* kanssa, sinä saavutat Minut, pyrintöjesi korkeimman maalin.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunte-
mista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuo-
ropuhelussa yhdeksäs keskustelu, jonka nimi on

Suurimman (kuninkaallisen) salaisuuden jooga.

¹⁰ Kolmas, kauppiaden kasti, sääty.

¹¹ Neljäs, ruumiillisen työn tekijöiden kasti.

Kymmenes keskustelu

Jumaluuden täydellisyys

Jumala ei ole jotkut erinäiset kappaleet, vaan Hän on *kaikki kaikessa, ykseys*, josta kaikki luvut johtuvat, kaiken perusta ja kaiken olevaisen todellinen olento. Itsessään muuttumaton, Hän ilmenee meille erinäisillä tavoilla, aina sen katsantokannan mukaan, jolla me Hänet tunnemme. Hän ei ole täydellisyys eikä epätäydellisyys, vaan Hän on *itse täydellisyyden* ydin. Hän on *Itse*, kaiken olevaisen korkein ja täydellisin olemus.

1. Siunattu Herra sanoo:

Kuule vielä, oi suurikäsvartinen, tuota mitä tärkeintä oppia, jonka tahdon sinulle, rakkaalleni, antaa, koska Minun sanani tuottaa sinulle iloa.

2. Ei jumalien sotajoukko, eivätkä suuret rishit¹ tunne Minun syntymääni; sillä Minä olen Se, josta kaikki viisaat² ja kaikki jumalat³ saavat alkunsa.

3. Se joka Minut, syntymättömän ja alkamattoman, maailman mahtavan Herran tuntee, vaeltaa kuolevaisten joukossa hairahtumatta ja vapaana aistillisuuksista (synneistä, harhasta).

Se joka jumalan tuntee, on jumala, sillä ainoastaan jumala saattaa itsensä tuntea.

”Jos tahdon käsittää alkuni ja viimeisen loppuni, pitää minun tuntea jumala itsessäni ja itseni jumalassa.” (Angelus Silesius)

¹ Rishi, joka on päättänyt inhimillisen kehityksensä, mutta on jäänyt yliaistillisille tasoille, pitäen kanssakäymistä maan asukkaiden kanssa, auttaen ihmiskuntaa; rajarishit, kuninkaalliset viisaat.

² Rishit.

³ Voimat, näkymättömät, yliaistilliset olennot.

4. Ymmärrys⁴, viisauden tunteminen, hairahtumattomuus, kärsivällisyys, totuus, itsehillintä, levollisuus, ilo, suru, syntymä ja kuolema, pelko ja rohkeus,

5. viattomuus, tasamielisyys, tyytyväisyys, pidättyvyys, hyvän-
tahtoisuus (almujen anto), kunnia ja hyvyys, nämä ovat muuttumat-
toman, *Yhden* olennon (tosiolevaisen) Minusta johtuneet hyveet.

6. Seitsemän suurta rishiä, neljä muinaista Minun olennostani
osallista manua, syntyivät Minun ajatuksestani ja tahdostani: heistä
polveutui ihmissuku ja maailma.

Rishit, suuret viisaat. Neljä entistä, ennen elänyttä ovat neljä Brahmästä syn-
tynyttä henkistä voimaa: Sanaka, Sanandana, Sanatkumara ja Sanatsujata. Praja-
patin⁵ tahdon luomat henget (pojat). Tämä ihmissuku on viides päärotu. Jokai-
sen juurirodun jälkeläiset (santati) ovat syntyneet eri manusta. Neljä alkurotua
on kadonnut maailmasta; on siis ollut neljä edellistä, entistä manua. Manut, ih-
missukukunnan henkiset esi-isät: persoonallistuneet, jumalan luovat ajatukset,
joita joka manvántaran (luomisen eli kehityksen) aikana ilmestyy neljätoista.
– Krishna puhuu tässä neljästä manusta. Eräs oppinut bramiini⁶ esitelmissään
Bhagavad Gítan opista, selvittää tämän kohdan näin: Miksi Krishna puhuu ai-
noastaan neljästä? Me elämme seitsemännessä eli Vaivasvatu Manun manvân-
tarassa. Jos tässä puhuttaisiin edellä olleista manuista, pitäisi puhua kuudesta
henkisestä esi-isästä. Sanaka ja nuo kolme kieltäytyivät luomasta; muut henkiset
voimat (pojat) suostuivat tähän; sen tähden, kun tässä on puhe ainoastaan nel-
jästä manusta, joista ihmissuku on saanut alkunsa, olisi ristiriitaista niihin laskea
myös näitä neljää.

Krishna kuuluu viidenteen päärotuun; hänen kuoltuaan alkoi kali-yugan, pi-
meyden aikakausi, joka kestää 432 000 vuotta. Siitä on nyt kulunut 5 000 vuotta.

⁴ Buddhi, valaistus.

⁵ Prajapati, Brahmä; jonkin maailmankaikkeuden luoja (henki ja aine). Luova periaate.

⁶ Bramiinit, hengellinen sääty eli kasti; papit.

7. Se joka minun jumalallisen täydellisyyteni ja mystisen voimani oppii tuntemaan, on sopusoinnussa horjumattoman ykseyden (joogan)⁷ johdosta. Siitä ei ole epäilystä.

”Siinä ei auta mikään etsiminen, tutkiminen ja tiedustelevinen, sillä jokaisen henki näkee ainoastaan oman sisimpänsä, sekä siinä sen, mikä häntä innostaa.” (Jakob Böhme, *Sendbriefe*, 11. 3.)

8. Minä olen kaiken alkuperusta. Koko maailmankaikkeus johdetaan Minusta. Viisaat, jotka sen tuntevat, palvelevat Minua.

9. Ajatellen Minua yhdistyy heidän elämänsä Minuun; opettaen toinen toistaan he alituisesti tyytyväisinä ja onnellisina ylistävät Minua.

10. Sille joka alituisessa rakkaudessa pysyy Minulle hartaana ja Minua totuuden hengessä rukoilee, Minä annan voiman, jonka avulla hän saavuttaa Minut.

11. Asuen hänessä (sielussa) todellisen tuntemisen valon ja armahtavaisuuteni avulla Minä hajotan pettymyksen luoman pimeyden.

Mitä auringon valo, lämpö ja voima on luonnon elämälle, sitä on jumalallisen viisauden auringon valo, tahto ja voima henkiselle elämälle; kuten mitä suurin oppi luonnon valosta ei meitä ollenkaan hyödyttäisi, jos ei valoa löytyisi, yhtä vähän saattaa pelkkä tieto henkisestä elämästä ihmistä hyödyttää, jos hän ei sen voimaa itsessään tunne. Ihminen ei voi luoda luonnollista eikä henkistä valoa; ansiottaan hän ne saa.

”Jumala ei rakasta muuta kuin itseään, tai hänen kaltaistaan kaikissa kapaleissa. Ei koskaan hän ole alistunut, eikä hän koskaan yhdisty vieraseen vaan ainoastaan omaan itsenäiseen tahtoonsa. Missä jumala löytää oman tahtonsa, siihen hän koko olennollaan yhdistyy.” (Eckhart)

⁷ Buddhi-jooga, valaistuksen tie, hyvän ja pahan erottamisen voima. Jooga: tiede sielusta, uskonto.

12. *Arjuna:*

Sinä olet ikuinen Itse, ikuinen asunto, ikuinen puhdistus; ikui-
nen luoja, maailmankaikkeuden henki, kaikkien jumalien (voimi-
en) Isä, syntymätön Herra.

13. Niin ovat Sinua nimittäneet kaikki rishit, sekä jumalallinen
Rishi, Nârâda⁸; näin kutsuvat Sinua Asita, Devala ja Vyasa; ja siten
Sinä Itsesi minulle ilmennät.

14. Minä uskon, että kaikki mitä sanot on totta, oi Keshava. Si-
nun ilmennystäsi, oi siunattu Herra, ruumiillisessa muodossa, sen
enempää jumalat kuin danavatkaan⁹ eivät voi käsittää.

15. Sinä yksin tunnet Itsesi omassa Itsessäsi (voimasi kautta),
oi Purushottama¹⁰, kaikkien jumalien Jumala ja maailmankaikke-
uden johtaja.

16. Selvitä minulle Sinun jumalallinen täydellisyytesi ja kaik-
kialla läsnäoleva voimasi, jolla Sinä tuot esiin moninaiset muodot.

17. Kuinka minä voin mietiskelyssäni¹¹ Sinut, oi joogi, (salape-
räisin) tuntea? Millaisissa olomuodoissa minä voin Sinua, oi siu-
nattu Herra, käsittää?

18. Kerro minulle juurta jaksaaen vieläkin Sinun salaperäisestä
olemuksestasi ja kunniastasi, oi Janârdana, sillä minä en milloin-
kaan saa kyllikseni kuulla Sinun elämää antavia sanojasi.

⁸ Näiden henkiolentojen tehtävät ja vaikutukset maailmankaikkeudessa vaativat
pitempää selvitystä; tässä teoksessa se on kuitenkin mahdotonta. — *Suom. huom.*

⁹ Danavat, korkeammat voimat, tunteet, aistien huomiot, luonnollinen järki.

¹⁰ Korkein olemus.

¹¹ Meditaatio.

19. *Siunattu Herra* puhuu:

Ole siunattu sinä, Minä tahdon pääpiirteissään selvittää sinulle, oi paras kuruista, jumaluuteni täydellisyyden, sillä sen perinpohjaiselle kertomiselle ei löydy loppua.

20. Minä, oi Gudâkesha, olen Itse, joka asun joka ainoan olennon sydämessä; Minä olen alku, keskus ja kaikkien olentojen loppu.

”Sielu on se voima, joka, elimien avulla sisäisen yhteytensä kautta ruumiin kanssa, johtaa elämän.” (Eckhart)

21. Adityoissa Minä olen Vishnu; tähdissä aurinko; tuulissa Minä olen Maritshi; rakshasoissa Minä olen kuu.

Aditya, henkinen aurinko. Vishnu, Logos, jumalallinen sana, järki. Maritshi, myrskyn henki. Soma, kuu, sikiämisvoiman vertauskuva, kasvullisuuden kuningat.

22. Minä olen Vedoissa Sâma-Veda; jumalissa (voimissa) Vâsava; aistimissa Minä olen mieli¹² ja elävissä olennoissa Minä olen järki¹³.

Sâma-Veda, sisältää pyhät ylistyslaulut, hymnit. Vâsava, sama kuin Indra, on näkyvän maailman (kosmos) ylläpitäjä ja holhoaja. (Indra, itä; Yama, etelä; Varuna, länsi; Kuvera, pohjoinen.)

23. Rudroissa Minä olen Shânkara; yakshoissa ja rakshasoissa Vitesha; Vasuissa Minä olen Pâvaka; vuorenhuipuissa Meru.

”Rudrat, taivaalliset olennot. Shânkara, Shiva¹⁴; Yakshasat ja rakshasat, puo-

¹² Manas, ajattelija.

¹³ Chetâna, nerokkuus, intelligenssi.

¹⁴ Shiva, Mahayogi; kaikkien Intian mystikoiden suojelija. Hänestä syntyvät Brahmâ-rudrat; salaperäisessä mielessä kuvataan näitä kiljuvina ja kauhistuttavina *ihmisten intohimojen ja fyysisten aistien kukistajina*; himot alituisesti estävät *sisäisen, ikuisen ihmisen* henkistä kehittymistä ja varttumista. (Enkeli Mikael) Shivan vastakkaisuus on Vishnu, ylläpitäjä (enkeli Georg, joka voittaa lohikäärmeen). Shiva ja Vishnu ovat henkisen sekä fyysisen luonnon uudestisyntyttäjät.

littain inhimilliset olennot, henget, jättiläiset (demonit). Vittesha, tulen alkuvoima. Ilkeälle jumala ei ilmennä itseään rakkautena, vaan vihan liekkiä.” (J. Böhme)

Vasut, aiemmat voimat. Meru, uskon (henkisen vakaumuksen) vuori (henkisen jalouden vertauskuva).

24. Tiedä, oi Prithanpoika, että papeissa Minä olen ylimmäinen, Brihaspati; sotapäälliköissä Skanda; vesissä valtameri.

Bhrihaspati, ylimmäinen pappi. Skanda, sodanhenki, murhan enkeli.

25. Suurissa risheissä (viisaissa) Minä olen Bhrigu; puheissa yksi tavu¹⁵; uhreissa Minä olen levollinen antautuminen¹⁶; vuoris-
toissa Himâlaya.

”Bhrigu, suurin viisaista. Hiljainen, levollinen alistuminen on korkein rukouksen muoto. Sanoilla rukoileminen on ainoastaan henkisen, salaisen ihmisen ajatuksien keskittämistä.” (Eckhart)

26. Puissa Minä olen Ashvattha; jumalallisissa risheissä Nârada. Gandharvoissa Minä olen Chitraratha¹⁷; askeettien (Muni) joukossa Kapila.

Ashvattha, pyhä elämän puu. Nârada, korkealla jumaluuden asteella oleva henki. Gandharvat, taivaalliset laulajat; sopusointu, harmonia. Kapila, tunnettu filosofi.

27. Tiedä, että ratsuissa Minä olen amritasta syntynyt Uchchaishravas; elefanteissa Minä olen Airāvata ja ihmisissä hallitsija.

¹⁵ AUM, jumaluuden herruus ja kaikkialla läsnäolevuus. Ikuisuutta kuvaava ajatellaan ”lintu” ”Kalahamsaksi”. ”Tavu A” on Kalahamsan oikea, ja ”U” sen vasempi siipi; ”M” muodostaa sen pyrstön ja tuon puolinaisen runomitan (Ardhamatra) ajatellaan kuvaavan ikuisuuden linnun päätä.

¹⁶ Rukouksen muodot: ajatusten hillitseminen eli keskittäminen; mietiskely ja yhdistyminen ikuisen kanssa.

¹⁷ Chitraratha, sävelet astraalitasoilla; se sopusointu, jota emme voi maallisilla korvillamme kuulla.

Uchchaishravas, ratsu, jolla Indra¹⁸ ratsastaa, voiman symboli. Amrita, kuolemattomuuden neste. Airāvata, Indran elefanti, viisauden ja suuruuden symboli. Hallitsija, tahtoo sanoa: se auktoriteetti, laillistuttava voima, joka tekee hänestä hallitsijan.

28. Ampumisessa Minä olen leimahdus; lehmissä Minä olen Kâmadhuk. Esi-isissä Minä olen Kandarpa; käärmeissä Minä olen Vâsuki.

Kâmadhuk, hedelmällisyyden vertauskuva. Kandarpa, rakkauden jumala. Vâsuki, käärmeiden kuningas, tietämisen eli tiedon symboli.

29. Lohikäärmeissä (Nâgas) Minä olen Ananta; vesieläimissä Varuna; pitreissä (esi-isissä) Aryamân; ja tuomareissa Minä olen Yama.

Nâgat, viisauden opettajat. Ananta, tuhatpäinen käärme, astraalitason (intelligenssin, neron) valo. Aryamân, ensimmäinen ihminen (Adam). Yama, henkisesti kuolleiden tuomari.

30. Daityoissa Minä olen Prahlâda; laskujen laatijoissa Minä olen aika. Raatelevaisissa Minä olen raatelijain kuningas¹⁹; ja linnuissa Vainateya.

Daityat, puoli-inhimilliset olennot. Prahlâda, maagien²⁰ kuningas. Vainateya, kotka, vapauden symboli.

31. Puhdistajissa Minä olen tuuli; sotilaissa Minä olen Rama; kaloissa Minä olen Makara; ja virroissa Minä olen Gangâ.

Rama, eräs avatâra²¹. Makara, haikala, kaikkinelevän ajan symboli. Gangâ, ikuisuuden symboli.

¹⁸ Indra, ilman ja ukkosen voiman vertauskuva.

¹⁹ Leijona.

²⁰ maagit, luonnon salaisten voimien tuntijat ja käyttäjät. (Musta ja valkoinen magia)

²¹ Avatâra, jumalallinen ruumiillistuminen. Korkea olento; tullut maailmaan opettamaan ja vapahtamaan ihmiskuntaa. Esim. Krishna, Buddha, Zoroaster, Jeesus.

32. Minä olen kaikkien luontokappaleiden alku, loppu sekä keskus, oi Arjuna. Tieteiden tieteissä Minä olen Itse (korkein tajunta); puheessa Minä olen sana, Logos, järki.

33. Kirjaimissa Minä olen A; lauseyhdisteissä²² Minä olen puhe. Minä olen loppumaton aika. Minä olen ylläpitäjä, kaikkialla läsnäoleva.

34. Minä olen kaikkinielevä Kuolema ja kaiken olevaisen alkuperusta. Naisellisissa ominaisuuksissa Minä olen maine, onni, kaunopuheisuus, muisti, viisaus (nerous), uskollisuus, kärsivällisyys.

35. Hymneissä Minä olen Brihatsâman; runomitoissa Gâyatri. Kuukausissa Minä olen Mârgashirsha (hedelmäntuova); ja vuodenaajoissa kevät.

Brihatsâman, erittäin pyhä Vedakirjojen osa. Gâyatri, mantrat, Vedakirjojen säkeet, erityistä tarkoitusta varten. Mârgashirsha, hedelmäntuova kuukausi.

36. Noppapelissä Minä olen petos; ja kaikessa mikä loistaa Minä olen kirkkaus; Minä olen voitto; Minä olen päättäväisyys; totuudessa Minä olen todellisuus.

Noppapeli, pettäjän suurin ihanne.

37. Vṛîshneissä Minä olen Vâsudeva; Pandavissa²³ Dhananjaya (Arjuna); pyhissä²⁴ Minä olen Vyâsa; runoilijoissa Ushana, sankarillinen runoilija.

Vâsudeva, maailmankaikkeuden herra. Dhananjaya, ihminen, jaloin luontokappaleista, luonnon kruunu, jolle kaikki luonnollinen on mahdollinen. Vyâsa, maallisesti, aineellisesti viisas. Ushana, opettaja.

²² Dvandva.

²³ Hindulaisten perheet eli heimot.

²⁴ Muni, erakko, askeetti, ymmärtäväinen.

38. Hallitsijoissa Minä olen valtikka; siinä, joka voittoa etsii, Minä olen valtiomiehen sukkeluus. Salaisuuksissa Minä olen vaittolo; tietävissä Minä olen tietäminen.

39. Kaikkien olentojen siemenissä elonaihe, oi Arjuna, olen Minä. Ei löydy mitään liikkuvaa tai liikkumatonta, jota olisi olemassa ilman Minua.

”Jumala on kaikkien olentojen todellinen olento. Hänelle, kaikessa toiminnassaan, ei ole ajallisuuden tai muuntuvuuden varjoakaan. Kaikki rajat ja kaikki loppuvaisuus ovat Hänelle olemattomat; Hänen toimintansa on välitön ja yksinkertainen; siinä on Hänen kaikkivoipaisuutensa, mahtavuutensa, ettei Hän tarvitse minkäänlaisia keinoja ja välikappaleita saattaakseen jotakin ilmoille. Koska Jumala on maailmankaikkeuden järki, sen tähden Hän on myös hyvyys. Hänen olentonsa ja Hänen luontonsa on *rakkaus*. Täydellisenä tahtona Jumala on pyhyys, oikeus, huolenpito; hänen viisautensa ja todellinen vanhurskautensa ovat yksi ja sama. Jumala ei toimi mitään ehdon pakosta, vaan siitä syystä, että Hänen täytyy; muussa tapauksessa Hän kieltäisi oman itsensä ja Hänen pitäisi lakkauttaa olemassaolonsa, ja tämä olisi itsessään järjetöntä, jotakin aivan käsittämätöntä.” (Eckhart)

40. Loppumattomat ovat Minun jumaluuteni herruuden suloi-suudet. Ainoastaan muutamia esimerkkejä olen niistä maininnut.

41. Jos mikä on kunniakasta, hyvää, kaunista tai mahtavaa, niin tiedä, että kaikki se, mitä ne edustavat, ovat osia Minun herruudestani.

42. Kuitenkin, oi Arjuna, mihin on sinulle tarpeellinen tämä monipuolinen tieto? Alituisesti Minä ilmennän maailmankaikkeuden omasta Itsestäni, Itseni pienellä osalla, mutta pysyn iäti muuttumattomana.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunteista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuoropuhelussa kymmenes keskustelu, jonka nimi on

Ykseyden jooga.

Yhdestoista keskustelu

Jumaluuden muodon ilmennys

Jumalan persoonallisuus käsittää kaikki muodot ja kaikki toiminnot. Niissä ilmenee Hänen kaikkivaltias mahtinsa ja voimansa.

1. *Arjuna:*

Tämä korkeinta salaisuutta, Itseä, koskeva sana, jonka Sinä olet minulle sääliväisyydessäsi puhunut, on päästänyt minut harhasta.

2. Sillä Sinulta, oi Lootussilmäinen¹, minä olen yksityiskohtaisesti kuullut, mikä on kaikkien kappaleiden alku ja loppu, sekä Sinun katoamattoman suuruutesi.²

3. Oi korkein Herra³, niin kuin sinä, oi paras olennoista, olet minulle selittänyt oman Itsesi, samoin haluaisin minä nähdä kaikkivaltiaan muotosi.

4. Jos, oi Voimallisin, pidät minua mahdollisena sitä näkemään, niin, oi joogan herra, näytä minulle katoamaton Itsesi.

¹ Lootus, Nymphäe lootus, valkoinen, upea kukka; kasvaa vedessä. Ennen vanhaan pyhitetty Isis-jumalattarelle. Toinen laji kasvaa villinä Pohjois-Afrikassa. Hedelmät ovat luumujen näköiset; hyvänmakuiset. Tässä vertauskuva puhtautesta.

² Joka sana tässä jumaluuden olemuksen laulussa kuvaa itse kunkin asian henkistä puolta. Tästä kirjasta ovat bramiinit vuosituhansien kuluessa sepittäneet monenlaatuisia selvityksiä; näin pienessä teoksessa on kuitenkin mahdotonta tehdä kaikista selvää. Tässä kirjassa selvitetään vain lyhyesti vaikeatajuisimmat sanat ja asiat. — *Suomentaja*.

³ Ishvara, Herra; maailmankaikkeuden hallitsija.

5. *Siunattu Herra* sanoo:

Katso, oi Pârtha, Minun muotoani satakertaisena ja tuhatkertaisena, taivaallisena, joka ilmenee moninaisissa laaduissa, väreissä ja monenluontoisena.

6. Katso Adityoja, vasuja, rudroja, kahta kaksikasvoista Ashvinaa kuin myös Maruttia. Näe, oi Bharata⁴, monia ennen näkymättömiä ihmeitä.

Adityat, vasut ja rudrat, voimat, henget, enkelit (henkisten ajatusten ja voimien ruumiillistumiset). Ashvina, auringon kaksoislapset (päivä ja yö). Kaksi: fyysinen ja henkinen. Marutit, taivaallisen ilman liikkeellepanijat. Nämä kaikki kuvaavat erinäisiä taivaallisia olentoja, voimia.

7. Tässä, tänä päivänä, saat nähdä koko maailmankaikkeuden; niin hyvin liikkuvat kuin liikkumattomatkin kokonaisuutena, ykseytenä, muodostavat Minun ruumiini, oi Gudâkesha; kaikki, mitä haluat nähdä, sisältyy siihen.

8. Mutta maallisella silmälläsi et voi Minua nähdä. Minä annan sinulle henkisen silmän. Katso Minun ykseyteni joogaa (korkeinta, salaperäisintä muotoani).

Esihistoriallinen ”ihminen”, jonka luonto oli eetterimäinen, omasi paljon korkeampia henkisiä huomioonottamiskykyjä, kuin nykyinen, aineellinen ihminen. Tämä kyky on kuitenkin nytkin jokaisessa ihmisessä uinuvana, mutta kun ihminen saavuttaa korkeamman tietoisuuden, hänessä herää uudelleen eloon korkeampi eli henkinen huomioonottamiskyky.

9. *Sanjaya*:

Kun mahtava Herra, suuren joogan Kuningas, Hari, tämän oli puhunut, hän ilmensi Parthalle (maanpojalle) oman korkeimman hallitsijamuotonsa.

⁴ Bharata, sotilas, ihminen.

Hiranya-garbha (kultamuna), *Hari* ja *Shankara* ovat kolme jumaluuden olemuksen puolta eli aspektia (hypostaasia, ”Avastha”, jumaluuden persoonaa). Hari (Vishnu) on tuon ilmenneen korkeimman hengen henki, jolla nimityksellä Prit-hivi, maa, tervehtii Vishnua (luojaa) hänen ensimmäisessä avatarassaan eli jumalallisessa inkarnaatiossaan. Ne ovat luoja (Brahmâ), ylläpitäjä (Vishnu, Hari) ja hävittäjä (Shiva) ylikuonnollisessa, ajatellussa muodossaan; ne ovat nuo kolme jumalallista puolta siinä, mikä ”ei katoa luotujen kappaleiden kanssa”; se on se: Achyuta, ”kuolematon”, eräs Vishnun monista nimityksistä. Puhdasoppinen kristillinen kirkko jakaa persoonallisen, luovan jumalansa kolmeen persoonaan, eikä tunnusta mitään korkeampaa jumaluutta. Luovaa jumalaa (eli jumalien (voimien) sarjaa) pitävät itämaalaiset filosofit ”harhailmiöinä” (Bhrantidarshânatah), sellaisina, joka ”ulkonaisen, harhauttavan näennäisyyden” tähden käsitteään aineellisen muotoiseksi. Nämä väärät käsitteet johtuvat itsekkään, persoonallisen, inhimillisen sielun (alempi viides prinssiippi) virheellisistä havainnoista ja kuvailuista.

Spencer⁵ sanoo tästä kyllä ihanasti näin: ”Se, joka pysyy muuttumattomana joukkojen paljoudessa, mutta yhä muuttuu muodoltaan näiden meidän aistiemme huomattavissa muovauksissa, joita maailmankaikkeus meille näyttää, on *tuntematon* ja *käsittämätön* mahti; sitä olemme pakotetut pitämään rajoittamattomana paikan ja aluttomana sekä loputtomana ajan suhteen.” (Ks. H. P. Blavatsky, *Salainen oppi I.*)

”*Suurin hallitsijamuoto* (Ishvara, Herra, Luoja) on kaikkien olentojen ja voimien ykseys ja yhteisyys kokonaisuudessa. Ikuisuuden kirkkaassa peilissä, isän ikuisessa, oman itsensä tajunnassa, hän muodostaa oman itsensä kuvan, *oman poikansa*. Tässä peilissä kuvastuvat kaikki kappaleet; siinä ne ovat niin kuin jumala jumalassa. Näin on luomistyön kolmella ”persoonalla” itse kullakin oma, erityinen tehtävänsä. *Isä*⁶ on ”tyhjistä” luonut kaikki kappaleet; *poika*⁷ on kaiken tulevan alkukuva; *henki*⁸ on rakennusmestari ja kaiken tulevan järjestäjä ajassa ja iankaikkisuudessa. Poikaan sisältyvät kaikkien kappaleiden ideat, ajatukset ja käsitteet; henki piirittää ja täyttää ikuisen maailmanjärjestyksen.” (Eckhart)

⁵ Herbert Spencer, engl. filosofi, synt. 1820, kuoli äskettäin. Hänen kirjansa *The study of sociology* on ilmestynyt 10 painoksena.

⁶ Isä eli nero (Chit).

⁷ Poika eli viisauten (Ananda).

⁸ Henki eli itseolevainen (Sat). Nämä Chit-Ananda-Sat ovat jumaluuden olemuksen kolme luonnonominaisuutta, jotka ilmenevät: nerona, viisautena ja ikuisena pysyvyytenä, so. jumaluuden olemuksena.

10. Hän ilmeni monikasvoisena ja -silmäisenä, monipuolisena, ihmeellisenä, varustettuna jumalallisilla koristeilla ja taivaallisilla voimilla.

Jokainen kappale maailmankaikkeudessa on kokonaisuuden tajunnan muoto, ja sellaisena on maailmalla monenlaiset kasvot ja monenlaatuiset kyvyt havainnointiin, ajatteluun ja tuntemiseen.

11. Ihmeellisesti puettuna ja seppelöitynä, tuoksuen taivaallisilta hajuilta, kirkkaana, loppumattomana, kaikkinäkevänä Jumalana, hän suuntasi kasvonsa kaikkialle.

12. Jos tuhat aurinkoa taivaalla yhtäkaa syttyisi liekkiin, niin ne eivät riittäisi osoittamaan tämän mahätman herruuden loistoa.

13. Nyt Pandâva⁹ näki koko maailmankaikkeuden, joka on sangen moninainen ilmennyksissään, *yhtenä ainoana ykseytenä*, vaikka se jumalien (voimien) erinäisissä muodoissa ilmenee moniosaisena.

Jokainen aurinkokunta (ja niitä on miljoonia) on olento, jonka sielu on ”jumala” ja sen ruumis ilmennyt, näkyvä, fyysinen luonto.

14. Silloin Dhananjayan¹⁰ täytti hämmästys; hänen hiuksensa kohosivat pystyyn; ja kumartaen päänsä, kämmenet yhteenliitettynä, hän puhui Korkeimmalle:

⁹ Ihmisen eri nimitykset tässä teoksessa ovat: Arjuna, ihminen; Dhananjaya (tuli) valaistunut; Kuntinpoika, sielu; Bharata, sotilas, jousella ampuja; monikä-sivartinen, merkitsee erinäisiä kansakuntia ja heimoja; pitkäkäsivartinen, hänen henkensä, korkeamman minänsä kuolemattomuutta; Partha, maan asukas; Prit-hanpoika, maan, tomun lapsi ym., missä mielessä milloinkin henki ihmistä puhuttelee. — *Suomentaja*.

¹⁰ Ks. edellinen alaviite

15. *Arjuna:*

Sinun muodossasi, oi Jumala näen kaikki jumalat¹¹ ja elävien olentojen kaikki asteet. Brahmâ, Herra, joka istut lootusistuimellasi, Sinussa näen rishit, käärmeet ja kaikki jumalat.

Lootuskukka on kehityksen symboli; jumala on kappaleiden keskus; käärmeet (nâgat) ovat neron symboleja; jumalat, kaikkinaiset voimat (näkymättömät henkiset olennot); rishit, viisaat; käärmeet, viisauden opettajat, ikuisuuden symboli.

16. Lukemattomat suusi, käsivartesi, silmäsi ja rintasi; Sinut näen kaikkialla, rajattomassa muodossasi. En näe alkua, keskikohottaa enkä loppuasi, Rajaton Herra, rajattoman muotosi vain näen.

Silmät ovat toiminnan, elatuksen, ylläpidon ja havaintokyvyn symboli.

”Niin kuin aurinko, joka kirkkaissa laseissa kuvastuu, ja niissä näyttää ikään kuin se olisi moninainen, samoin kuvastuu yksi henki (sielu, âtma) erinäisissä ruumiissa ikään kuin moninaistuneena.” (Maha Nirvâna Tantra)

17. Loistoisa, kaikkikäsitävä on komeutesi. Näen kiekon, valtikkan ja kruunun; kirkkaana tulevana, häikäisevänä kuin aurinko. Kaikilta suunnilta mittaamattomana valon kirkkautena, näen Sinut, Kuolematon.

Sinun on mahti, voima ja herruus. Sinun on valtakunta, voima ja kunnia.

18. Korkeampi kaikkia ajatuksia, katoamaton, kaikkeuden sydän, kuolemattomien lakien¹² holhooja. Kaiken olemassa olevan perusta olet Sinä ikuinen, katoamaton, sen näen.

19. En alkua, en keskustaa, enkä loppuasi näe; ikuinen olet Sinä teoissasi ja voimassasi. Silminäsi on aurinko ja kuu, kasvosi paistaa kuin pyhä tulenliekki.

¹¹ Voimat, henget, oliot, olennot.

¹² Dharma.

20. Valosi täyttää maailmat ja taivaat ja kaikki niiden väliset piirit; Kolmet maailmat nöyryydessä kumartuvat,

Oi Mahtava, yksi ainoa, ikuinen, sinun pelottavan, ilmenneen muotosi edessä!

Shri Krishnan moninaiset nimitykset ovat: ajuripoika, vaunujen ohjaaja, kuolematon, ikuinen, voimallinen, mahtava, suuri, majesteettillinen, siunattu herra, kaikkivaltias, kaikkinäkevä, jättiläisten kuolettaja, korkea herra, valon antaja ym. aina sen mukaan miltä kannalta ihminen Hänet tuntee ja Häntä katselee.

21. Sinun kauhistuttavaa muotoasi pakenevat surat; kämmenet yhteenliitettynä, peloissaan monet heistä Sinua rukoilevat; Maharshin sekä Siddhan laumat sanovat: ”*Kaikkein Pyhin!*” Laululla he Sinua ylistävät.

Muotojen hävittäjänä ilmestyy jumala kauhistuttavassa muodossa. Silloin häntä nimitetään Shivaksi, kukistajaksi.

22. Rudrat, vasut, sādhyat ja adityat, vishvat, ashvinit, marutsit, ushmapat, gandharvat, yakshat, siddhat, asurat¹³ katselevat Sinua ihmettelevissä joukoissa.

Henkisiä olentoja, joihin ylläolevat kuuluvat, on seitsemänlaatuisia, nimitetään

- 1) Arupadevat, muodottomat olennot, ”jumalat”, planeettahenget, enkelit (voimat). ”Sinä teet enkelisi hengiksi ja palvelijasi liekehtiväksi tuleksi.”
- 2) Rupadevat, jumalat, joilla on meille näkymätön muoto.
- 3) Elementaaliolennot, kuolleiden astraaliruumiit.
- 4) Mararupat, himojen ja intohimojen tuottamat oliot.
- 5) Asurat, elementaalihenget, asustavat elementeissä (alkuaineissa).
- 6) Luontokappaleiden muodoissa olevat henget. Eläimellistyneet ihmis-sielut.
- 7) Rakshasat, demonit ja ”pirut”.

¹³ Yliaistillisen maailman eri asteilla olevien olentojen nimitykset.

23. Mahtava muotosi monine suineen ja silmineen, pitkine käsivarsineen, lukemattomine varpaineen ja jalkoineen, leveine rintoineen, julmine hampaineen sen, niin kuin minäkin, näkevät maailmat kauhistuneina.

24. Säteilevänä, taivaankaaren värisenä Sinä taivasta kosketat. Sinä avaat suusi ja suuret silmäsi loistavat. Sisin itseni, Sinut nähtyäni, vapisee, Voimani ja rauhani häpyy, oi Vishnu.

25. Ajan kuluttavien liekkien kaltaisina hampaasi näen hajallaan, pystyssä ammottavassa kidassasi¹⁴; En missään turvaa tunne, en suojaa löydä. Oi Jumala, armahda minua! Sinä maailmojen turva!

26. Dhritarashtran¹⁵ pojat, ja heidän joukossaan kaikkien näiden maiden kuninkaiden laumat: Bhishma, Drona, Sûtan kuninkaallinen poika ja koko armeijamme kaikki jalot sotilaat –

27. Päistikkaan he syöksyvät ammottaviin kitoihisi, joiden julmat hampaat ovat kauheat nähdä. Muutamat tarttuvat hampaittesi väliin ja heidän päänsä murskaksi jauhautuvat.

Arjuna näkee jo edeltäpäin näiden muotojen katoavaisuuden.

”Jumalalla ei ole mitään ajanlaskua eikä aikaa; ainoastaan katoavaisilla on ajanlasku.” (Eckhart)

28. Niin kuin jokivirrat rajusti pauhaavat ja juoksevat valtameren syliin, samoin hätäisinä, Sinun leimuaviin suihisi syöksyvät nuo mahtavat maapiirin herrat.

¹⁴ Näillä lauseilla on syvä henkinen merkitys. En kuitenkaan voi niitä näin pienessä teoksessa lähemmin selvittää. — *Suomentaja*.

¹⁵ Ruumis elimineen, aisteineen, himoineen.

29. Niin kuin hyttyset kiireesti lentävät leimuavaan tuleen, pudotakseen kuolleina maahan, niin nämä maailmatkin äkillisessä nopeudessaan syöksyvät suihisi kuollakseen ja kadotakseen.

30. Joka taholta, kaikkinielevänä, tulikielisenä Sinä kaiken syöt ja ihmiskunnan nielet. Sinun kunniasi täyttää avaruuden; maailma palaa, Vishnu, leimuavissa säteissäsi.

31. Itsesi näytä, mikä kauheuden muoto Sinä olet? Sinua palvelen, armahda minua, oi Korkein! Sisimmän olentosi nähdä haluaisin, tuntea tahtoisin; tämä Sinun muotosi minua kauhistuttaa.

32. *Siunattu Herra* sanoi:

Aika olen minä, joka maailman teen toivottomaksi, joka ilmennyt olen maan päällä ihmisiä surmatakseni. Ei yksikään näistä sotilaista, taisteluun järjestyneistä, kuolemaa vältä; sinä yksin olet eloon jäävä.

Ihmisen todellinen olento on hänen jumalallinen luontonsa (korkeampi minä), joka on kuolematon; ainoastaan se, mikä ihmisessä on pysymätöntä, on muuntuvainen.

33. Sen tähden nouse, voita itsellesi maine, voita vihollisesi ja nauti avarasta vallasta. Minä olen jo heidät voittanut; ole sinä nyt ulkonaisena, vasenkätisenä syynä.

34. Dronan ja Bhisman ja Jayadrathan, Karnan ja kaikki muut sotilaat tässä olen Minä jo kuoliaaksi lyönyt. Pelotta siis hävitä, taistele! Sinä olet murtava kilpailijasi kentällä.

35. *Sandjaya*:

Kun Arjuna kuuli nämä Keshavan sanat, liitti hän hartaudella kämmenensä yhteen, kumarsi päänsä ja puhui vapisten ja täynnä pelkoa Krishnalle:

36. *Arjuna:*

Hrishikesha! Oikeudella maailma Sinun valoasi ja herruuttasi ylistää. Rakshasat pakenevat peläten pois, siddhojen laumat lankeavat maahan edessäsi.

37. Sinulle kuuluu maine, Sinä maailmojen Itse, Korkeampi Brahmâ¹⁶, Sinusta olemassaolo on puhjennut. Ääretön olet Sinä, kaikkien maailmojen asunto. Kuolematon, Sat-Asat-Tat, ikuinen.

”Korkeampi kuin absoluuttinen ja tuntematon. Miettimisessä muuttuu luonto persoonaksi; silloin persoonaa kutsutaan ’isäksi.” (Eckhart)

Isä tulee vasta sen johdosta ”isäksi” kun hän synnyttää pojan.

Sat, olevainen; Asat, ei-olevainen; Tat, kaikkeuden lähde.

38. Sinä olet korkein, kaikkien luoja, koko maailmankaikkeuden suurin elämä;

Sinä olet tieteiden tiede, totuus ja sen tunteminen, loputon muodossasi, kaikkien olentojen perusta ja alku.

39. Sinä olet Vâyü, Agni, Kuu, Yama, Varuna, Isä, kaikkien Suuri Herra; pyhyys, pyhyys on Sinun. Lakkaamatta ja loppumatta Sinun.

Varuna meren, Vâyü ilman, Agni tulen ja Yama kuoleman sekä kuolleiden tuomari.

40. Sinun olkoon kunnia korkeudessa ja maassa. Kaikilta taivoilta olkoon kunnia Sinun, oi Kaikkeus. Loppumaton mahdissa, loppumaton voimassa, Sinä olet kaikkeus ja Sinä ylläpidät kaikkeuden.

¹⁶ Brahmâ on joko: persoonaton, käsittämätön, kaikkikäyttävä periaate eli Se; tai Brahmâ, luova voima, miehinen periaate eli Hän. Tässä on tarkoitettu Parabrahmania eli Brahmân takana olevaa iäistä jumaluuden olemusta; siitä on puhjennut Brahmâ eli Logos, sana, ajatus, järki.

41. Kun minä kutsuin Sinua ystäväkseni, ja huusin: ”Oi Yädava, oi Krishna, ystävä!” enkä vielä tuntenut Sinun majesteettisuuttasi, joko rakkauden tai kevytmielisyyden lumoamana; –

42. jos minä en Sinulle alituisesti liene kunnioitusta osoittanut leikkiä laskiessani, istuessani, maatessani taikka seistessäni, yksinäni tai seurassa, oi Pyhä, anna se anteeksi, ikuinen Herra!

43. Maailmojen Isä; kaikkien olentojen, liikkuvaisten ja liikkumattomien, Herra. Maailman Guru¹⁷ ja kaiken viisauden lähde. Ei ketään ole Sinun vertaistasi. Äärettömän suuri olet voimassasi.

44. Sen tähden laskeudun eteesi ja huokaan, oi Herra, siunaa minua. Niin kuin isä pojalleen, ystävä ystävälleen, rakastettu rakastetulleen – niin ole Sinä minulle hyvä.

45. Nähtyäni Sinun ennen näkemättömiä ihmeitäsi on sydämeni iloinen, ja kuitenkin se pelkää. Näyttäydy jälleen, oi Jumala, minulle entisessä muodossasi. Armahda, oi jumalien Jumala, kaikkien maailmojen asunto!

46. Niin kuin ennen näin Sinut, tahtoisin Sinut nähdä, kruunu päässä, valtikka ja kiekko kädessä. Nelikäsiivartinen Luoja, ilmenny minulle jälleen, oi Herra! Tuhatkäsiivartinen, laskematon muodoisiasi.

Yksi on kaiken perusta; yksi iankaikkinen: totuus. Vaan neljä on totuuden luku. Neljä on suurta totuutta. Ne ovat: 1) olemassaolon kärsimys ja kurjuus; 2) kärsimyksen syy, itsekkyyden ja tietämättömyys; 3) kärsimyksestä vapautuminen itsekkyyden voittamalla; 4) vapautumisen eli pelastuksen tie.

¹⁷ Guru, opettaja.

47. *Siunattu Herra* sanoi:

Oi Arjuna, Minun mystisen mahtini avulla sinä olet nähnyt Minun muotoni; loppumattomana, loistavana, itseensä kaikki sulkevana. Ei koskaan ole kukaan ennen sinua sitä nähnyt.

48. Ei Vedojen tutkiminen, ei uhrin, ei ajatukset, ei hyvät työt, eikä katumuksen teko voi sitä Kurulle¹⁸ näyttää, Sinä yksin olet sitä katsellut.

Ainoastaan oman ilmentymisensä kautta se voi tulla tunnetuksi.

49. Älä hämmästy, äläkä pelkää tätä Minun kauhistuttavaa muotoani. Ole pelosta vapaa. Iloisella sydämellä katso Minua jälleen tutussa muodossani.

50. *Sanjaya*:

Sen jälkeen kun Vāsudeva oli näin Arjunalle puhunut, hän ilmestyi jälleen entisessä muodossaan; ja Mahātma lohdutti tuota pelästynyttä ottamalla uudelleen rakastettavan muotonsa.

51. *Arjuna*:

Kun minä taas näen Sinut rakastavassa ihmiskunnassasi, oi Janārdana, niin rauhoitun, ja entinen rohkeuteni palaa.

52. *Siunattu Herra* sanoi:

Tätä näkemääsi muotoani on vaikea nähdä. Jumalatkin haluavat alituisesti sen nähdä.

53. Ei Vedojen lukemisen, ei ankaran elämäntavan, ei almujen annon, eikä uhrilahjojen kautta Minua voi sellaisena nähdä.

54. Vaan, Arjuna, se joka yksinomaan Minua rakastaa, voi Minut nähdä hengessä ja totuudessa ja tulla osalliseksi Minun olemuksestani, oi Parantapa.

¹⁸ Kurut, kuolevaiset; pändävät, kuolemattomat.

55. Joka kaiken tehtävänsä tekee Minulle; jonka korkein hyvä Minä olen; joka on vapaa himoista eikä vihaa ainoatakaan olentoa, hän tulee Minun luokseni, oi Pândava.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunte-
mista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuo-
ropuhelussa yhdestoista keskustelu, jonka nimi on:

Universaalisen muodon näkemisen jooga.

Kahdestoista keskustelu

Rukouksesta, hartaudesta

Jumalaa rukoillaan hengessä ja totuudessa silloin kun ihminen tukahduttaa itsessään inhimillisen itsen (alemman luonteensa) ja pyrkii yhdistymään jumalalliseen tietoisuuteen. Kellä ei tähän ole tarpeellista voimaa ja totuuden tunteista, sen pitää ahkeroida, niin paljon kuin mahdollista, saavuttaakseen tämän olotilan.

1. *Arjuna*:

Kumpi ihminen voi pikemmin päästä Sinun yhteyteesi, sekö joka Sinua ulkonaisilla menoilla kunnioittaa ja palvelee, vai se joka Sinut näkee loppumattomana, ilmentymättömänä ja sen mukaisesti toimii?

”Ken tahtoo jotakin kuvitella jumalasta, se eksyy. Me emme voi hänestä mitään kuvitella; vaan hänen voimistaan voimme saada jonkinlaisen käsityksen, silloin kun ajattelemme että jumala on itsetajunta, alkuvoima, elämä, rakkaus, valo, tahto, viisaus, totuus, hyvyys ja täydellisyys. Jumala on *yksi ainoa*. Mitä kukin hänestä tuntee, sen pitää jokaisen itsensä olla.” (Angelus Silesius)

2. *Siunattu Herra* sanoo:

Se jonka sydän¹ Minussa löytää leponsa ja Minua aina alistuen palvelee ja jolla on täydellinen usko, on paras joogan oppimisessa ja on Minussa.

Sen, joka tahtoo oppia tuntemaan oman sisimpänsä ja ottaa selvää henkisistä asioista, pitää erota suuresta joukosta ja hallita ajatuksensa.

3. Se joka palvelee katoamatonta, näkymätöntä, ilmentymätöntä *Yhtä*, kaikkialla olevaa, käsittämätöntä, muuntumatonta, ikuista,

¹ Manas.

Jumalaa saattaa ainoastaan palvelulla antautumalla hänen johtoonsa. Jumala ei tarvitse mitään inhimillistä apua. Tekopyhät ja ulkokullatut ovat Kristukseltaan tehneet kirkkoissa palveltavan; vaan niille, jotka totuuden tuntevat, on Kristus se kuningas, joka asustaa heidän omassa sisäisessä taivaassaan.

4. se joka hilliten aistinsa pysyy aina kaikessa, mikä hänelle tahtahtuu, tyynenä, ja iloitsee hyvästä, missä hän sen löytää, hän yhdistyy Minuun.

Ainoastaan sellainen, jossa hyvyyden voima toimii, saattaa iloita kaikissa olevasta hyvästä, sillä jokainen voima saavuttaa itsensä tuntemisen omasta sisimmästään, mutta ei mistään vieraantapaisesta, ulkonaisesta.

”Totuuden tuntemisen avulla kuolevat intohimot ja pahuus. Valistunut seisoo lujana ja hajottaa harhan pilvet, niin kuin aurinko, joka taivaalla pilvettömänä loistaa.” (Gautama Buddha)

Totuuden henki, joka ihmisen tajunnassa tuntee itsensä, on persoonaton pneuma eli yliaistillinen järki; siitä seuraa, että ihmisen kehittyminen hyvässä ei voi olla mitään muuta kuin yliaistillinen tajunta, joka astuu persoonallisen tajunnan tilalle.” (Fichte)

5. Niiden, joiden mieli tähtää ilmentymättömään, vaikeudet ovat suuremmat; sillä ilmentymättömän tietä on sen, joka kiinnittyy aistilliseen, vaikea löytää.

”Ainoastaan pakenemalla emme saavuta voittoa; mutta kärsivällisyyden ja nöyryyden avulla tulemme vahvemmiksi kuin kaikki viholliset.” (Tuomas Kempiläinen)

6. Mutta joka kaikessa tekemisessään antautuu Minun johtooni, jonka korkeimman pyynnön päämaali olen Minä; joka Minuun turvaa ja Minua koko sydämestään palvelee,

”Se, että ulkonaiset esineet eivät enää haitata meidän henkistä elämäämme, ei vielä riitä; paljon enemmän pitää meidän ahkeroida siten, että me kaikki asiat, olkoot ne meistä kuinka vieraita ja vastenmielisiä tahansa, koetamme sovittaa autuudeksemme. Tässä taidossa meidän pitää alituisesti kasvaa eikä koskaan väsyä.” (Eckhart)

7. hänet Minä päästän kuoleman (maisien olevaisuuden) valta-merestä, oi Partha, sen tähden, että hänen sielunsa² tähtää Minuun.

”Henki” käsittää itsensä sopusoinnussa tunteen, tahdon ja ajatuksen kanssa. Usko vahvistaa sitä; toivo korottaa ja rakkaus laajentaa sen.

8. Käännä sielusi³ Minuun, anna henkesi⁴ ainoastaan Minussa löytää leponsa, niin pääset Minun asuntoihini.

9. Mutta jos sinä et kykene niin voimakkaasti hillitsemään ajatuksiasi, että ne alituisesti pysyisivät Minussa, niin, oi Dhananjaya, koeta Minut saavuttaa niin usein kuin voit (sisäisesti tapahtuvan) hartaudenharjoituksen avulla.

10. Mutta jos sinä et kykene tähänkään usein tapahtuvaan harjoitukseen, niin kilvoittele ainakin sen saavuttamista, että toimitis Minun hengessäni. Jos sinä vain Minun asiassani toimit, saavutat täydellisyyden.

11. Mutta jos et olisi tähänkään kykenevä, etsi kuitenkin turvasi Minussa ja lakkaa sydämen nöyryydessä etsimästä toiminnan hedelmiä.

”Kristus katsoo enemmän meidän rakkauttamme kuin tekojamme. Minä pidän järjen toimintaa (vakaumusta) paljon korkeampana kuin ruumiillista toimintaa (palkinnon pyyntiä).” (Eckhart)

12. Viisaus on parempi kuin (sokea) ahkeruus (harjoitteleminen); parempi kuin tietopuolinen (teoreettinen) viisaus on mietiskely; maallisen jättäminen (kieltäytyminen) parempi kuin tekojen palkinnon tavoitteleminen. Kieltäytymisestä seuraa rauhan saavuttaminen.

² Chetah, nero.

³ Manas, ajattelija.

⁴ Buddhi, valaistus.

Joka ei etsi rauhaa, mutta antaa kaikessa toiminnassaan itsensä jumalan johdatettavaksi, eikä mitään muuta halua, se on jo rauhan saavuttanut.

Hänessä tulee jumalan rakkaus eläväksi voimaksi, joka täyttää sielun ja ilmenee ruumiin (välineen, sielun majan) toiminnassa.

13. Se joka ei ainoatakaan olentoa vihaa, on hyvä ja armelias, vapaa itsekkyydestä ja kunnianhimosta, tyyni onnessa ja onnettomuudessa ja kärsivällinen

Se joka tahtoo maailman hylätä, sen pitää alkaa siten, että hän luopuu kaikesta, mikä hänessä on maallista ja itsestä.

”Sinä olet väärässä luulossa. Jos et voi omaa itseäsi (alempaa eläimellistä luonnettasi) voittaa, et sinä ole maailmaa, vaan maailma on sinut hylännyt.” (Angelus Silesius)

14. sekä tyytyväinen ja pitää itsensä kurissa, taltuttaa sydämensä ja mielensä ja Minua avukseen huutaa, hän on Minulle rakas.

15. Se joka ei enää kuoleman maailmasta eikä maallisista murehdi, joka on niin vapaa, ettei häntä ilo, pelko tai viha horjuta, on Minulle rakas.

16. Se jolla ei ole ennakkoluuloja, joka on puhdas, rehellinen, himoton, vapaa epätoivosta ja täynnä kunnioitusta, hän on Minulle rakas.

17. Se joka ei rakasta, ei vihaa, ei murehdi eikä himoitse, joka (sisäisesti) luopuu onnesta tai onnettomuudesta, on Minulle rakas.

Se joka kuvittelee, että hänen itsekkyytensä on hänelle kylliksi riittävä, ja että hänelle kaikki olisi yhdentekevää, on tyhmä ja ahdasmielinen; mutta se joka jättää oman itsekkyytensä ja etsii pakopaikkaansa jumalallisista asioista, on todellisuudessa yli kaiken majesteettillinen.

18. Se joka pitää ystävää ja vihamiestä samanarvoisina, jolle (maailman) kunnia ja epäkunnia ovat samanveroiset, jolle kylmä ja kuuma, ilo ja suru ovat samanlaiset, joka on vapaa kiintymyksestä,

19. joka kiitoksen ja moitteen suhteen on välinpitämätön, vaite-
lias, joka himojensa kautta ei ole mihinkään sidottu ja joka lujatah-
toisena Minua hartaudessa etsii, hän on Minulle rakas.

20. Mutta se joka juo elämänantavaa viisautta, josta olen pu-
hunut, täynnä eläväksi tekevää uskon voimaa ja jonka hartauden
päämaali olen Minä, häntä Minä yli kaiken rakastan.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen tunte-*
mista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuo-
ropuhelussa kahdestoista keskustelu, jonka nimi on:

Hartauden jooga.

KOLMAS OSA

Kolmastoista keskustelu

Ero ”jumaluuden” ja ”luonnon” välillä

Tässä ja seuraavissa luvuissa selvitetään, mikä ero on jumaluuden ja luonnon, so. aineen ja hengen välillä; toisin sanoen: mikä ero on elvytetyn aineen ja siinä toimivan elämän välillä.

1. *Arjuna* sanoo:

Aineen ja hengen¹, kuin myös niiden ominaisuudet sekä viisauden ja sen yläpuolella olevat yliaistilliset tietäjät minä tahtoisin oppia tuntemaan, oi Keshava.

Siunattu Herra sanoo:

Tätä ruumista, Kuntinpoika, kutsutaan ominaisuudeksi (kentäksi)². Sitä, mikä siinä tajuaa, sanovat viisaat kenttien tuntijaksi (se on: hengeksi)³.

Yksi puoli on aineen järjestäytyminen; toinen puoli on tajunta tai tietoiseksi tulemisen kyky. Niin kuin kuulla on valonsa, jolla se yöllä valaisee maata, ja niin kuin tämä valo ei kuitenkaan ole sen omaa valoa, vaan ainoastaan auringon valon heijastusta, samoin kaikella luonnossa on ominainen tajuntansa, sokeasta viehättymisestä aina itsensä tuntemiseen saakka. Näiden kummankin, niin hyvin aineen järjestäytymisen kuin tajunnankin, syy ja ehto syntyvät Logoksen tajunnasta.

¹ Prakriti, aine; purusha, henki.

² Kshetra, astia, hedelmäntuova maa, äidinkohtu.

³ Kshetragnya, henkinen tietoisuus.

2. Tiedä, että Minä sisällyän kaikkeen aineelliseen, olen kaikkien ominaisuuksien ominaisuus, oi Bhârata. Viisaus on Minun mielestäni ominaisuuden ja ominaisuuden tuntijan⁴ todellista tuntemista.

Jotta ihminen saattaisi omassa itsessään käsittää todellisen eron aineen ja hengen välillä, pitää ihmishengen tulla tietoiseksi.

3. Kuule nyt lyhyesti, mitä on järjestäytynyt aine, mitkä ovat sen ominaisuudet, mistä syntyy sen muuntuminen, mistä aine saa alkunsa sekä mitä on henki⁵ ja sen suuruus.

Puhutaan aineesta eli materiasta ja kuitenkin aine on olentonsa puolesta yhtä tuntematon kuin henkikin. Ulkonainen tiede tuntee ainoastaan aineen muunnokset, mutta ei itse ainetta.

4. Rishit ovat sitä opettaneet ja kaikki tämä on jo monilla erinäisillä tavoilla tullut selvitettyksi monenlaatuisissa hymneissä ja hyvin ajatelluissa Brahmâ-sûtra-säkeissä⁶.

5. Suuret alkuaineet, erityistajunta⁷, järki⁸, ja tuo ilmentymätön (prakriti), kymmenen aistia, hengen elin (manas)⁹, sekä aistien viisi elintä;

⁴ Kshetragnya, ominaisuuksien tuntija.

⁵ Ks. edellinen alaviite

⁶ Brahmâ-sûtra-säkeet selvittävät mm. sen mikä on kappaleiden alkuperusta.

⁷ Individualismi, yksilöllisyys, ahankâra.

⁸ Buddhi, valaistunut järki.

⁹ Manas eli mind (mens) on ajatteleva periaate ihmissessä. Sen avulla hän tekee johtopäätöksensä niistä vaikutteista, jotka kohtaavat hänet ulkomaailmasta; näiden johtopäätöksiensä avulla ihminen uskoo voivansa oppia tuntemaan totuutta. Mutta kun ulkonaiset aistit sallivat hänen huomata ainoastaan näennäisyyden, eikä kappaleiden todellista olentoa, niin hän perustaa täten saamansa johtopäätöksetkin näennäisyydelle, eikä todelliselle tietämiselle. Siitä syystä onkin totuuteen pyrkijän ensimmäinen askel, jonka hän ottaa alkaessaan kulkea valitsemaansa tietä, se, että hän oppii ajattelemaan; ts. että hän hallitsee ajatuksensa, tulee niiden herraksi ja pakottaa ne orjikkeeseen.

Tiedon eli aistien viisi elintä, toiminnan viisi elintä, mieli (manas) sekä jokaisen viiden aistin kohteet.

6. himo, viha, ilo, kärsimys, yhdistyminen¹⁰, ymmärrys ja lujuus; nämä ovat pääasiallisesti luonnon (ominaisuuksien) ja sen muutosten perusta.

7. Hyväntahtoisuus (inhimillisuus), vaatimattomuus, viattomuus, kärsivällisyys, oikeus, kunnioitus opettajia kohtaan, puhtaus, pysyväisyys (lujatahtoisuus), itsehillintä,

8. taipumattomuus aistillisiin ja katoavaisiin kohteisiin, itsekkyyden kuolettaminen, kuolemasta, syntymästä ja kärsimyksestä johtuvien kärsimyksien tunteminen, vanhuus ja sairaalloisuus,

9. kiintymättömyys, riippumattomuus persoonallisesta rakkaudesta poikaan, vaimoon tai kotiin sekä alituinen sydämen levollisuus, niin suotuisissa kuin epäsuotuisissakin elämäntapahtumissa,

”Ei mikään ole hyvä, mikä ei tapahdu rakkaudesta. Mutta rakkauden pitää olla puhdas; se ei saa rajoittua minuun tai ystävääni, tai mihinkään ulkona itseltäni olevaan, vaan ainoastaan hyvyyteen ja ikuiseen. Siitä syystä rakkaus kasvaa ja laajentuu.” (Eckhart)

10. pysyväisessä hartaudessa, rajoittumattomassa rakkaassa alistumisessa Minuun, yksinäisyydessä ja haluttomuudessa seuralisiin tapahtumiin ja aikaa tappaviin kanssakäymisiin,

”Jos sinä jotakin rakastat, pitää sinun sitä rakastaa jumalassa: hänessä pitää lähimmäisesi niin kuin sinun itsesikin oleman rakkautesi kohde. Joka on korotautunut ehdottomasti yksinkertaiseen, sen pitää jättää kaikki persoonallinen¹¹

¹⁰ Ruumis, moninaisuus.

¹¹ Persoonallisuus on meidän alempi luontomme. Se on: 1) fyysinen ruumis; 2) eetterinen (hieno, näkymätön) ruumis; 3) prāna eli elonvoima; 4) himosielu eli kāma, ja 5) alempi manas (ajattelija). – Ruumiissamme piilevät: 1) fyysiset ominaisuudet; 2) aistien havainnot; 3) abstraktiset; 4) sielulliset, ja 5) salatut voimat. Ihminen on kahdenlainen: 1) näkyväinen (kuolevainen) ja 2) näkymätön, todellinen, kuolematon olentomme meissä.

muodonkatsominen, niin että hän tuolta puolen valtamerta tulevalle ihmiselle, jota hän ei koskaan ole nähnyt, toivoo yhtä paljon hyvää kuin sillekin, joka asuu hänen kanssaan ja jota hän pitää uskottuna ystävänä. Niin kauan kuin sinä yhtä ainoatakaan ihmistä pidät vähemmän rakkaana kuin itseäsi, niin kauan et vielä itseäsi todella rakasta.” (Eckhart)

11. pysyväisyys todellisen Itsen¹² tuntemisessa ja sen kalliin arvon, joka tällä totuuden tuntemisella on, huomioonottamisessa. Tämä on viisautta. Kaikki tälle vastakkainen on tietämättömyyttä.

Kaikki nämä ominaisuudet kuuluvat henkisesti tuntevalle ihmiselle. Synti on kaikki se, mitä hyvä omatunto kieltää harrastamasta. Omatunto, jumalallinen vapahtava ääni meissä, on kahdenlainen: valaistunut ja eksynyt.

12. Minä tahdon sinulle selvittää, mitä on tunnettava sekä mikä tunteminen tuo kuolemattomuuden. Se, mikä pitää tulla tunnetuksi, on ikuinen (Parabrähman)¹³, aluton, olevainen ja samalla ole-maton.

13. Se on TAT, jonka kädet ja jalat, silmät, pää ja kasvot ovat kaikkialla; kaikki kuuleva ja asustamansa maailman kokonaan omalla itsellään täyttävä.

Koska jumala on kokonaisuus eli ykseys, niin myös kaikki, mitä maailman-kaikkeudessa toimitaan, tapahtuu jumaluuden olemuksessa, hänen luonnossaan; ja koska tämä luonto on elämä ja tajunta, ottaa myös jumala kaikkialla osaa siihen, mitä hänen olennossaan tapahtuu. Mutta hänen oma ”Minänsä” on yli kaiken majesteettillinen (käsittämätön).

¹² Adhyatma, ks. kahdeksas keskustelu.

¹³ Parabrähman Brahmân yläpuolella, takana oleva (Para, takana); tuo nimittämätön, mittaamaton, punnitsematon; juureton juuri ja syytön syy. Kaiken olemassa olevan perusta. Sama kuin TAT, kaikkeuden lähde. Sanalla Brahmâ on kahdenlainen merkitys. Yksi on Brahmâ, hengitys, toinen Brahmâ, tuo luova, kehittävä miehis-naisellinen voima maailmankaikkeudessa. Tätä pitää sisäisesti miettiä, ennen kuin käsittää tuon eron. — *Suomentaja*.

14. Aistien koko voima ei jaksa käsittää Hänen kunniansa suuruuden mahtavuutta, sillä Hän on yli kaiken aistillisen majesteetillinen; ei mihinkään sidottu, ja kuitenkin kaiken kannattaja; Häneltä puuttuu niitä ominaisuuksia¹⁴, jotka kuuluvat luonnolle, ja kuitenkin Hän nauttii tämän luontonsa ominaisuuksista.

15. Majesteetillisin kuin kaikki olennot, Hän kuitenkin asustaa kaikissa; on itsessään liikkumaton, Hän liikkuu omassa luonnossaan. Hän on liian henkinen, että aineelliset olennot voisivat Häntä käsittää. Kaukana, ja kuitenkin lähellä on TAT.

”Jumala asustaa sellaisessa valon loistossa, johon tie katkeaa, ts. käsityksemme ei jaksa sinne seurata. Se joka ei itse tule siksi, ei Häntä koskaan näe.” (Angelus Silesius)

16. Häntä ei ole jaettu olentoihin, ja kuitenkin Hän toimii kaikessa. TAT on tunnettu kaikkien kappaleiden ylläpitäjänä; Hän siittää ja Hän hävittää.

”Jumala liikkuu kaikissa kappaleissa, mutta Hän itse pysyy liikkumattomana. Hän on kaikkien kappaleiden yläpuolella, eikä Häntä koskaan mikään liikuta. Kaikille eläimille on käsite, joka sanoo ’ylös’ ja ’alas’; Jumalalla sitä ei ole. Kaikki luontokappaleet etsivät ulkopuoleltaan; jokainen etsii toisessa sitä, mitä häneltä itseltään puuttuu. Mitä kaikki eläimet omistavat, se on Jumalalla omassa itsessään.” (Eckhart)

17. TAT on valojen Valo; Hänelle ei löydy pimeyttä. Hän Itse on Viisaus, sen tuntija sekä viisauden tuntemisen päämäärä. Hän asustaa kaikkien sydämessä.¹⁵

¹⁴ Gunas, ks. lähemmin lukua XIV.

¹⁵ Jumala on elämä; ja tuo elämä on jokaisen tomuhiukkasenkin keskipiste. Elämä on värähtelyä, ja se vaikuttaa kaikkialla; ei löydy sitä kohtaa, josta tuota värähtelyä puuttuisi. — *Suomentaja*.

”Hän on itse totuus, joka tuntee oman itsensä kaikissa kohteissa, vaikkapa kohteet eivät Häntä tunne. Ei mikään alempi vaikuta korkeampaan. Jumala on korkein, sen tähden Hän vaikuttaa kaikkeen: mutta ei mikään vaikuta Häneen. Kaikissa kappaleissa Hän on: ja samalla Hän on ulkopuolella kaikkia kappaleita; siitä syystä kappaleiden epätäydellisyys ei voi Häntä saastuttaa.” (Eckhart)

18. Luonnonominaisuuksien sekä viisauden ynnä viisauden kohteen, totuuden, tuntemista Minä olen lyhyesti sinulle selittänyt. Minua harrastava ja tunteva tulee yhdeksi Minun olemukseni kanssa.

19. Tiedä, että niin hyvin aine¹⁶, josta luonto on muodostunut, kuin henkikin¹⁷ ovat aluttomat. Tiedä myös, että muotojen ja voimien moninaisuudet luonnossa ovat ainesyntyiset.

”Jumala antaa toiminnoilleen olennon, muodon ja aineen *tyhjästä*, ts. ei mistään siitä, mitä olisi Jumalan ulkopuolella. Jumalassa ei löydy mitään tyhjää: mitä Jumalassa on, on Jumala. Jumala ei ole ottanut sitä ulkopuoleltaan; tyhjää ei myöskään ollut missään, eikä mistään ole Jumala sitä ottanut. Olemuksensa ehdottomasta perustasta, joka myös on Jumalan perusta, on Jumala luonut kaikki kappaleet.” (Eckhart)

20. Aineeksi kutsutaan sitä syytä, josta johtuu syiden ja seurausten synty. Hengeksi kutsutaan sitä syytä, joka aiheuttaa ilon ja surun tuntemisen.

21. Henki, joka aineessa asustaa, käyttää palvelukseensa aineesta johtuvia ominaisuuksia¹⁸; ominaisuuksiin kiintyminen on syynä hengen syntymiseen hyviin ja pahoihin kohtuihin.

”Kun eläimet kehittyivät ja heille luotu olemassaolo alkoi, silloin Jumala itsesään ei ollut Jumala, ainoastaan luontokappaleissa hän oli Jumala (niin kuin niiden läsnäoleva, niiden sisällä asuva olento). Hän oli Se, mikä Hän oli.” (Eckhart)

¹⁶ Prakriti.

¹⁷ Purusha.

¹⁸ Gunas.

22. Korkein Herra on katselija, sisäänpäästäjä, ylläpitäjä, omistaja; Häntä kutsutaan myös korkeimmaksi Itseksi, ikuiseksi. Hän on koko luonnon maailmansielu (Paramatma), siittävä, hedelmälliseksi tekevä voima.

”Jumala on ikuisesti pysynyt järkähtämättömässä erityisyydessä, ja on siinä nytkin. Hänessä ei koskaan ole syntynyt mitään uutta tahdonpäättöstä. Kaikki minkä Jumala on ”luonut”, ts. ikuisessa Sanassa puhunut, ei hän itse silti ole muuttunut. Hän on puhdas ideaalisuus¹⁹, jota ei kukaan voi pakottaa minkäänlaiseen muuntuvaisuuteen.” (Eckhart)

23. Sen joka tämän Hengen kuin myös aineen ominaisuuksiin tuntee, ei enää tarvitse jälleensyntyä.

24. Muutamat näkevät sisäisen itsensä tarkkailun avulla Itsen, omassa itsessään Itsen kautta; toiset näkevät Itsen Sänkhya-joogan ja toiset taas toiminnan joogan avulla.

25. Monet, tietämättömät, kuulevat totuuden toisilta ja sitä arvostelevat; ja nämäkin, koska he toimivat omantuntonsa vakauksen mukaisesti, voittavat kuoleman kuulemansa opin avulla.

26. Niin usein kuin joku olento, liikkuvainen tai liikkumaton, syntyy, oi paras bharatalaisista, se tapahtuu ominaisuuden (aineen) ja ominaisuuden tuntijan (hengen) yhtymisen johdosta.

27. Joka kaikissa kappaleissa näkee ikuisen Herran vaikuttavan katoavaisissa kappaleissa; joka tämän näkee, hän todella näkee.

28. Sillä koska hän tämän kaikkialla olevan Herran näkee kaikissa, ei hän itse itseään oman itsensä kautta vahingoita; hän kulkee korkeinta tietä.

¹⁹ Ideaalisuus on filosofinen katsantokanta, jonka mukaan ulkonainen maailma on ainoastaan ajattelevan olemuksen (olemassaolevan) tuote; vastakkaisuus tälle on realiteetti, todellisuus, meidän aistimuksillemme todelta näyttävä.

29. Ken näkee, että kaikki toiminta johtuu luonnon omasta vaikutuksesta ja että Itse on vapaa toiminnasta, hän näkee.

30. Mutta se joka tuntee, että nämä molemmat, toisistaan erivät kappaleiden olemassaolot, lähtevät samasta, yhdestä ainoasta juuresta, yhdistyy ikuisen kanssa.

Tämän itsetuntemuksen hän saavuttaa ainoastaan siten, että hän sulautuu juyseyteen, ikuisen; näin tuo muunlaisena olemisen käsite katoaa.

”Mitä enemmän voit luopua omasta itsestäsi, sitä enemmän lähestyt jumaluutta. Moninaisuus on jumaluudelle vihamielinen; siksi on toimittava siten, että kaikki ihmiset tulisivat yhdeksi Kristuksessa.” (Angelus Silesius)

31. Aluton ja kaikista ominaisuuksista vapaa, kuolematon korkein Itse, oi Kaynteya, ei toimi eikä sen jumalallinen puhtaus tule saastutetuksi, vaikkapa se onkin ruumiillistunut.

Tämä ei ole, niin kuin joku selvittää, ”eräs intialaisen filosofian erehdyksistä”. Katsottuna joko Jumalana mikrokosmoksessa²⁰ tai Jumalana makrokosmoksessa²¹, ei tuo ikuinen (ätma, henki) voi mistään, mikä ihmisessä tai maailmassa tapahtuu, järkkyä; Häntä ei mikään voi asemastaan poistaa. Mutta ihmisen korkeimmat sielunvoimat (buddhi-manas) inhimillinen sielu ja eläimellinen olento (eli kamarupa) joutuvat kaikenkaltaisten liikutusten alaisiksi.

32. Niin kuin eetteri kyllästyttää kaikki esineet, eikä kuitenkaan hienoutensa nojalla niistä saastu, samoin ei myöskään jumalallinen Itse, niiden ruumiiden avulla, joissa se asustaa, voi tulla saastutetuksi.

33. Niin kuin yksi aurinko valaisee koko maan, samoin ominaisuuksien Herra valaisee kaikki ominaisuudet, oi Bharata.

²⁰ Mikrokosmos, pikku maailmankaikkeus, ihminen.

²¹ Makrokosmos, suuri maailmankaikkeus, jumaluus.

34. Se joka Viisauden silmän, henkisen tuntemisen johdosta ymmärtää tehdä eron ominaisuuden (aineen) ja ominaisuuden tuntijan (tajunnan) välillä sekä käsittää olentojen lunastuksen aineellisista siteistä, hän menee ikuiseen.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tuntemista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuoropuhelussa kolmastoista keskustelu, jonka nimi on:

**Ominaisuuden (aineen) ja ominaisuuden tuntijan (hengen)
toisistaan erottamisen jooga.**

Neljästoista keskustelu

Luonnon kolmesta ominaisuudesta

Kaikki, mikä ”luonnossa” ja ”luonnollisessa tajunnassa” tapahtuu, on luonnon kolmen omituisen ominaisuuden eli toiminnan seurausta; nuo ominaisuudet ovat kaiken maallisen (persoonallisen) tunteen, tahdon, ajatuksen ja toiminnan syitä; jokainen kappale on itsessään erinäinen, aina sen mukaan, kuinka se johtuu yhdestä tai toisesta näistä kolmesta ominaisuudesta. Niin on esim. usko, joka syntyy tuntemisesta, jotakin toista, kuin se, joka syntyy ahneudesta tai tyhmyydestä: sama on laita jokaisen asian kanssa. Näitä kolmea voimien ominaisuutta nimitetään sanalla ”gunas”. Ne ovat ”sattva-”, ”rajas-” ja ”tamas-guna” ja ilmaistaan tavallisesti sanoilla: ”olemus”, ”himo” ja ”pimeys”. ”Sattva” merkitsee todellista olentoa, totuutta, valoa; ”rajas” intohimojen ja himojen mahtia; ”tamas” tietämättömyyden pimeyttä, joka johtuu tyhmyydestä. Jumaluus on yläpuolella luontoa ja sen näitä ominaisuuksia. Luonto sellaisenaan ei ole sen enempää ”hyvä” kuin ”pahakaan”, koska nämä ovat ainoastaan suhteellisia käsitteitä, jotka tarkoittavat ainoastaan ilmentymisen eri suhteita. Se joka voittaa nuo kolme valtaa siten, että hän yhdistyy jumalallisen olemuksensa kanssa ja saapuu tietoisuuteen omasta jumalallisesta olemassaolostaan, on vapaa.

Jumalallista viisautta tavataan korkeimmassa täydellisyydessään ainoastaan Jumalassa. Mutta Hänestä se loistaa kautta koko universumin sen etäisimpiin rajoihin ja Hänen luomansa olennot kuvastavat sitä enemmän tai vähemmän – aina sen mukaan, kuinka korkealle he ovat edistyneet kehityksen asteissa. Jokainen ihminen saa sen verran jumalallisen viisauden valoa kuin hänelle kuuluu, ja hänestä se säteilee edemmäksi kaikille niillekin, jotka ovat alimmilla portailla.

1. *Siunattu Herra* puhuu:

Minä tahdon taas selvittää sinulle sen suuren, kaikkia tieteitä korkeamman totuuden, jonka tunnettuaan kaikki pyhät¹ ovat saapuneet korkeimpaan täydellisyyteen.

¹ Muni, maallisista kieltäytynyt.

Ei voi löytyä mitään korkeampaa tiedettä, kuin jumalan, ihmisen ja luonnon tunteminen. Mutta jotta tuntisimme jumalan jumalassa, oman itsemme todellisena ihmisenä ja luonnon, siihen kuuluu totuuden tajuaminen, joka syntyy korkeammasta havaintokyvystä. Niin kuin kaikki meidän tietemme ulkonaisten asioiden suhteen tulisi olemaan ainoastaan spekulatiota, jos meillä ei olisi ulkonaisten asioiden havaintokykyä, samoin on myös korkein tiede henkisten asioiden suhteen pelkkää spekulatiota sellaiselle, joka ei omaa mitään henkistä tuntemista. Mutta siltä, jolla on tämä tunteminen, katoaa epäily.

2. Kun he olivat saavuttaneet tämän Viisauden, he sulautuivat Minun olemukseeni. Sellaiset eivät jälleensynny, eivät edes uudestaan maailmankaikkeuden alkaessa, eikä heitä häiritse maailmojen katoaminenkaan.

Jonkun manvántaran lopussa palaavat kaikki kappaleet jälleen niiden alkuperustaan takaisin. Ainoastaan ne, jotka ovat yhtä Jumalan olemuksen kanssa, ovat Hänessä ja Hänen avullaan vapautetut kaikesta katoavaisesta.

3. Minun kohtuni on suuri ikuinen. Siihen on kätkeyty elonaihe, ja tästä kehittyvät kaikki olennot, oi Bharata.

”Kaikki syntyi voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä.” (Joh. 1:3.)

4. Ilmestyköötpä maisten ruumiiden muodot minkälaisina tahansa, oi Kaunteya, suuri ikuinen on niiden kohtu, ja Minä olen hedelmöittävä isä.

”Isä’ on jumalajatus; Sana on sen ilmestyminen, se on ’ainokainen poika’; totuuden henki on tuo isän ja pojan ykseys; ajatuksen ja sanan toiminnan seuraus on ilmentyminen luonnossa.” (Kerning)

5. Sattva², rajas³ ja tamas⁴ ovat kolme ainesyntyistä luonnon ominaisuutta; ne ovat sidotut ruumiiseen, oi Pitkäkäsivartinen, ja niiden kautta ikuinen henki tulee ruumiillistumisen avulla sidotuksi.

² Sopusointu. Totuuden valo.

³ Liike, taipumus, vaisto, vietti, himojen täyttäminen.

⁴ Haluton, välinpitämätön, laiska, toimeton, pimeyden tietämättömyys.

Henki, valo asustaa ruumiissa, mutta ei joudu ruumiin kanssa häviöön. *Henki* on kaiken elämän juuri. Se on Ainoa, iankaikkinen totuus. Mutta sen olemusta ei ole ihmisessä, niin kauan kuin hän ei itse tunne sitä. *Sielu* on valo, jonka avulla ihminen oppii tuntemaan totuuden. *Ruumis* on se varjo, jonka valo vaikuttaa aineessa, mutta tämä aine on samalla se tuli, josta valo syttyy.

”Ruumiin sisäinen muoto on sielu; se elävöittää rajattomana ja kuolematomana ruumiin kaikissa kohdissa; kokonaisena ja jakautumattomana se on levinnyt koko ruumiin kaikkiin osiin ja vaikuttaa kaikkialla siinä samanlaisella voimalla.” (Eckhart)

6. Näistä saastuttamaton, valaiseva ja terveellinen sattva, oi synnitön, sitoo sielun onnenautuuden ja tuntemisen kautta.

7. Tiedä, että rajas, himoluonne, on kahlehtimisen lähde ja elämisen halun jano⁵, oi Kaunteya, se sitoo ruumiissa asujan (sielun) toimintojen siteillä.

”Kun sielu on ruumiista erillään, sillä yhtä vähän on järkeä kuin tahtoakin, sillä se on yksinkertainen. Sillä on kyllä oman toimintansa juuret sekä periaatteet, mutta se ei niitä todellisuudessa käytä. Tässä on sielun ja hengen ero. Hengeksi kutsutaan sitä sielua, joka on voittanut kaiken elämellisyyden ja on Itseen keskittynyt.” (Eckhart)

8. Tiedä myös, että tietämättömyyden yöstä syntynyt tamas on kaikkien ruumiissa asujien pettäjä; se sitoo sielun ajattelemattomuuden, kankeuden ja suruttomuuden siteillä.

”Ilman armoa (tuntemista) on sielu ikään kuin kuivettunut puu, joka ei voi tuottaa minkäänlaista elonaihetta sisältävää hedelmää.” (Eckhart)

Tietämättömyys, välinpitämättömyys, tajuttomuus ovat suhteellisia käsitteitä. Ihminen voi esim. maallisissa asioissa olla hyvin edistynyt, mutta henkisissä asioissa hän saattaa olla aivan kokematon.

9. Sattva sitoo sielun siunauksen ja rajas tekojen siteillä, oi Bharata. Tamas hunnuttaa totuuden tuntemisen (viisauden) sokean ajattelemattomuuden siteillä.

⁵ Elämän halu, tanha.

Totuuden tuntija iloitsee totuudesta; himokasta vangitsevat hänen himonsa; ajattelemattoman kahlehtii hänen houreensa, valhekäsityksensä.

Ensin johtuu mieleen joku erinäinen ajatus; siitä puhkeaa ihana kukka; siitä syntyy halu; halusta himo joko enempiin tietoon, suurempaan tuntemiseen tai välipitämättömään ajattelemattomuuteen. Viimein puhkeaa täysi suosio jompaankumpaan näistä; se on rakkaus hyvään tai pahaan ja se voittaa kaikki esteet. Näin syttyy sielussa hiljalleen taipumus, joka ilmestyy jostakin näistä kolmesta luontemme ominaisuudesta.

10. Kun rajas ja tamas ovat voitettut, silloin vallitsee sattva ihmisessä, oi Bharata. Kun rajas ja sattva häviävät, silloin esiintyy tamas, ja kun tamas ja sattva kukistuvat, silloin rajas on toiminnassa.

11. Kun ihmisruumiin kaikkien porttien kautta paistaa tuntemisen kirkas valo, tiedä silloin, että sattva (sopusointu, valo) on hänessä kypsynyt.

12. Ahneus, itsepäinen nerokkuus, teonhimo, levottomuus siikiävät silloin kun rajas (himo) on kypsynyt, oi paras bharatalaisista.

13. Henkinen pimeys, toimettomuus, ajattelemattomuus, huolimattomuus ja epäily kukoistavat silloin kun tamas on voitolla, oi Kurujen ilo.

14. Silloin kun ihminen on kuolemassa ja sattva hänessä on kypsynyt, hän menee suurten viisaiden (jotka kilvoittelivat Korkeimman saavuttamisessa) puhtaille tasoille.

15. Jos hän eroaa ruumiista, silloin kun rajas on hänen luonteensa päävaltiaana, hän syntyy uudelleen tähän maailmaan sellaisista vanhemmista, joiden teot heitä sitovat; ja kun hän ottaa elämältä jäähyväiset silloin kun tamas hänen luonteessaan pitää herruutta, hän syntyy vähämielisten vanhempien kohdusta.

Ihmisen sielun jälleensyntymä samoin kun syntiinlankeemus ovat ihmisen yksilöllisyyden kehityksen ehtoja. Ainoastaan sen johdosta, että ihmiskunta kokonaisuudessaan ”lankesi”, voi yksilöllinen ihminen hänessä asuvan valon avulla voittaa pimeyden ja näin tahdottomasta välikappaleesta tulla toimivaksi, ahkeraksi jumalan avustajaksi maailmankaikkeudessa. Tämä jumalallisen tajunnan saavuttaminen ei tapahdu kuitenkaan yhden ainoan maisen elämän aikana, vaan siihen tarvitsee itse kukin pitkän jonon inkarnaatioita. Se, joka ihmisessä ruumiillistuu, ei ole sen enempää itse Logos kuin eläimellinenkään luonto ihmisessä; se ei myöskään ole hänen ruumiillinen muotonsa, vaan kyseessä on hänen henkinen yksilöllisyytensä, jonka olento on säde eli pienoinen singahdus Logoksen valosta; sen muotoa kutsutaan karana-shariraksi.

16. On sanottu, että hyvän työn hedelmä on loukkaamaton ja saastuttamaton; rajasin hedelmä on kärsimys, ja tamasin tyhmyys.

17. Sattvasta on syntynyt viisaus, rajasista ahneus, tamasista tyhmistyminen, pettyminen ja ajattelemattomuus.

Todellinen tunteminen johtuu ihmisen todellisesta olenosta; hänen hionsa aiheutuu harhan johdosta, jossa eläimellinen prinssiippi on vallalla; hänen hulluutensa johtuu totuuden tietämättömyydestä valheen kunnioittamisen johdosta.

18. Sattvan ominaisuudessa elävä kohoaa ylös; rajasissa elävä jää keskivälille; hitaat, joilla ovat tamasin rumat ominaisuudet, vajoavat alas.

”Synti on kaikitenkin ihmisen suurin onnettomuus; mutta toisaalta se on myös väline hänen suurimmalle autuudelleen.” (Eckhart)

”Jos ei olisi pimeyttä, ei olisi valon ja pimeyden eron tuntemustakaan.” (Eckhart)

19. Kun ihminen näkee, että hänessä ei ole mitään muuta toimivaa kuin nämä kolme luonnon ominaisuutta, ja kun hän oppii tuntemaan Sen, mikä on ulkopuolella näitä ominaisuuksia (TAT, kaikkeuden lähde), silloin hän yhdistyy Minun olemukseeni.

”Jumala, johon sisältyvät kaikkien kappaleiden ideat, käsitteet, katsoo niin pahaa kuin hyvääkin ikään kuin sellainen katselija, joka ei ole osallinen sen enempiä hyvästä kuin pahastakaan. Hän ei katso pahaa niin kuin syntiä; hän näkee synnin hyvän vastakkaisena muotona. Hänen katsantokannalleen synnillä ei ole mitään olentoa.” (Eckhart)

Niin kuin sielu tulee silmien silmäksi ja korvien korvaksi, samoin yhdistyy ihminen jumalaksi jumalassa. Joka ainoan jumalallisen voiman kanssa hän sulautuu yhdeksi: jumala yhdistyy sieluun siinä määrin kuinka paljon voimaa on sielussa; molempien luonnot sulautuvat yhteen, sillä ihminen on saavuttanut oman korkeimman olemuksensa muodon. Millainen se on, sen tuntevat ainoastaan ne, jotka ovat sen saavuttaneet.

20. Kun ruumiillistunut sielu on vapautunut näistä kolmesta ominaisuudesta, jotka tulevat olemassaoloon yhtäikaa ruumiin kanssa, hän vapautuu samalla syntymästä, kuolemasta, vanhuudesta ja kärsimyksistä ja nauttii kuolemattomuuden nestettä (amrita).

Hän on silloin kaiken muuntuvaisuuden ulkopuolella.

21. *Arjuna:*

Mistä, oi Herra, tunnetaan sellainen, joka on voittanut nämä kolme luonnon ominaisuutta? Kuinka hän toimii ja voittaa nämä kolme luonteensa ominaisuutta?

22. *Siunattu Herra* sanoo:

Se, oi Pândava, joka ei vihaa tietämistä, toimintaa eikä ajattelemattomuutta, niiden ollessa olemassa ja esiintyessä, eikä niitä ikävoi niiden poissaollessa;

23. joka, ikään kuin sellainen, jota nämä asiat eivät ollenkaan liikuta, ei salli näiden kolmen luonnon voiman levollisuuttaan häiritä, vaan pitää itseään levollisena, hiljaisena ja osaaottamattomana katselijana, on horjumaton ja sanoo: ”Nämä voimat seuraavat omaa lakiansa”;

Sellainen ihminen on persoonallisuutensa tunteen ulkopuolella ja on vapaa kaikista persoonallisista suhteista; hän, ts. hänen persoonansa, ei ole se, joka jotakin tietää, tahtoo, ajattelee, himoitsee tai toimii, vaan se, joka ajattelee ja tahtoo, on ihmisen hengessä hallitseva Jumalan Henki ja se luonto, joka elää hänen ruumiissaan.

24. jolle ilo ja murhe ovat samankäsitteiset; joka luottaa itseensä; jolle maamöhkäle, kivi ja kultakimppu ovat samanarvoiset; jolle kaikki, niin hyvin rakastettavat kuin inhottavat asiat ovat samalaiset; joka lujana pysyy korkeimmassa tietoisuudessa eikä välitä kiitoksesta tai moitteesta;

25. joka pysyy yhtäläisenä niin kunniaissa kuin kunniantomuudessaakin; jolle ystävä ja vihamies ovat samanarvoiset ja joka kiellettyy kaikista (persoonallisista) toimintaan ryhtymisistä – häntä kutsutaan luonteensa voittajaksi.

26. Se joka yksinomaan Minua palvelee, on voittanut nämä kolme ominaisuutta ja on osallinen ikuisen olemuksesta.

27. Sillä Minä olen *Ikuisen* asunto, kuolemattomuuden häviämättömyyden nesteen, muuttumattoman lain (Dharma) ja loppumattoman autuuden asunto.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniaakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunteista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuoropuhelussa neljästoista keskustelu, jonka nimi on:

Kolmesta ominaisuudesta eroamisen jooga.

Viidestoista keskustelu

Jumaluuden olemuksesta

Vapaus saavutetaan siten, että ihminen kaikessa ja omassa itsessään tuntee jumaluuden, jonka asunto hän itse on. Tätä tunteakseen hänen täytyy lakata olemasta ainoastaan ”ihminen”; hänen tärkein tehtävänsä on oppia tuntemaan mikä on ihminen, luonto ja jumaluus ja mitä tahtoo sanoa: yhdistyminen jumaluuteen, ikuiseen.

1. *Siunattu Herra* puhuu:

Sanotaan että pyhän Ashvatthapuun juuret ovat taivaassa ja sen oksat laajenevat maan yli; sen lehdet ovat hymnit. Se joka ymmärtää tämän vertauksen, ja tuntee tämän ”puun”, tuntee myös Vedoihin kätketyn merkityksen.

2. Ylös- ja alaspäin ovat sen oksat levinneet ja niitä ruokkivat luonnon kolme ominaisuutta (gunas); sen silmut ovat aistimusesineet ja sen juuret ovat toiminnan kahleita ihmisten maailmassa.

Pyhä banjapuu eli Ashvattha on kokonaisuudessaan niin kuin yksityiskohdissaankin ”elämän puu”, ts. ihmiskunnassa samoin kuin yksityisessä ihmisessä. Syntyneenä valosta juurii ihmisen henki aineellisuuden pimeydessä, mutta tästä hän ottaa aineet, ja hän muodostaa kehityksen tiellä siitä henkisen yhteenliittymisen, josta puhkeaa jumalallinen hedelmä. Tämä hedelmä on itsetajuntaan kypsinyt yksilöllinen jumalihminen. Mutta ne, mitkä ihmisen yksilöllisyyttä sitovat maiseen ja yhä edelleen pakottavat hänet uudelleen maiseen elämään, ovat hänen tekonsa, joita hän itsekkyydessään ehdoin tahdoin toimittaa.

3. Tässä maailmassa ei voida sen muotoa, ei sen alkua, ei loppua, ei olentoa eikä järjestelmää tuntea. Se joka hengen jalouden terävällä miekalla on hakannut tämän mahtavan puun juuret,

4. voi löytää sen paikan, josta sen saavuttaneet eivät koskaan enää palaa: nimittäin tuon alkuperäisen lähteen (purusha), josta kaiken elämän virta juoksee.

Hän pääsee elämän toiminnan ilmennyksistä itse elämään, varjokuvista valoon, katoavaisesta näennäisyydestä loppumattomaan oloon.

5. Joka on vapaa itsekkyydestä ja on voittanut kiintymyksen sekä alituisesti asustaa Itsessä – himoista päässeenä hän on vapaa niistä vastakkaisuuksista, joita nimitetään iloksi ja kärsimykseksi: hän kulkee kuolemattomuuden tiellä.

Pääasia ei ole ainoastaan se, että kasvatetaan hyvä ja siveellinen ihminen, vaan omintakeinen itsekkyyks, olkoon se hyvä tai paha, on kokonaan poistettava, että jumalallinen elämä voisi ihmisessä herätä. Ihminen omassa itsekkyydessään ei voi tulla yli-ihmiseksi tai jumalihmiseksi; tyhjä ei voi itseään korottaa itsekkyytensä yläpuolelle eli pimeys ei voi valaista, paistaa eli loistaa. Ei löydy mitään siirtymistä näennäisestä todelliseen oloon, vaan jumala tulee ihmisessä olennoksi, niin pian kuin ihminen omasta itsekkyydestään vapautuu ja tuntee itsensä.

”Luonteemme on kavala (viekas) ja pitää aina omaa itseään päämaalina ja pääasiana. Valistunut luonne sitä vastoin tekee kaiken jumalan – joka myös on hänen lepopaikkansa – tahdosta.” (Tuomas Kempiläinen)

Tie on kahdenlainen, luonnollisen ymmärryksen ja tunteen eli henkisen käsityksen tie. Siitä johtuu: luonnollinen ja henkinen sielun elo.

6. Tätä tietä ei valaise aurinko, ei kuu eikä tuli. Ken sinne saapuu, hän ei enää koskaan palaa, se on Minun korkein asuntoni.

7. Se osa ikuisesta säteestä, joka on saapunut yksilölliseen (maiseen) elämään, sisällyttää itseensä viisi aistia ja (maisen) sielun, eli nuo kuusi asustavat aineessa¹.

Tämä ”yksilöllinen” Logoksen valon säde, esittää ihmisen henkistä yksilöllisyyttä; sielun persoonallisuus tai mainen ilmennys on samassa suhteessa ruumiiseen kuin näyttelijän persoona on erinäisiin näyteltäviin osiin (rooleihin ja erinäisiin naamareihin), joissa hän esiintyy.

¹ Prakriti, aine, mulaprakriti, aineen juuri.

8. Kun tuo hallitseva henki ruumiillistuu siinä tai kun hän jättää sen, silloin hän valtaa nämä aistit ja sielun ja seuraa niitä, aivan kuin tuuli kuljettaa mukanaan kukkien tuoksun.

Ihmisessä kulkee henki ulos ja sisään, mutta sen täytyy olla häneen liitetty ts. sen pitää olla sidottu, liitetty hänen sieluunsa, että henkinen ihminen voisi kehittyä ja uuden syntymän kautta saapuisi jumaluuteen.

9. Suljettuna korvaan, silmään, tuntoon, makuun, hajuun sekä mieleen (manas), hän iloitsee aistillisesta maailmasta.

10. Ajattelemattomat eivät sitä tiedä, milloin Se menee tai tulee, vielä vähemmin milloin Se yhdistyneenä luonnon kolmen ominaisuuden kanssa nauttii olemassaolostaan; mutta tuntemisen (viisauden) silmä näkee.

Hän tuntee itsensä ikuisiksi hengeksi.

11. Viisaat (joogit), jotka Sen nähdäkseen kilvoittelevat, näkevät Sen *heissä itsessään* asuvana Itsenä; mutta ymmärtämättömät, jotka elävät harhamaailmassa, eivät Sitä näe, vaikka he kyllä kiiwaasti ahkeroivat sen nähdäkseen.

Ymmärtämättömät eivät häntä näe, koska heidän katseensa on kääntynyt omaan itsekkyyteensä.

12. Tiedä, että se suloisuus, joka auringossa asuu ja täyttää koko maailman, joka kuussa heijastaa ja tulella liekehtii, on Minusta.

13. Tehokkaasti maan läpäisten Minä ylläpidän kaikki olennot elonvoimallani; hyvänmakuisena nesteenä (Sôma) Minä ruokin kaikki kasvit.

Kasvien tajunta ilmenee siinä, että ne voivat vastaanottaa ravinnokseen tarpeellisia alkuaineita ja tuntevat esim. valon ja pimeyden vaikutuksen.

14. Elämän tulena² Minä tunkeudun hengittävien ruumiisiin, ja elämän hengitykseen³ yhdistyneenä Minä valmistan neljänlaista ravintoa.

15. Kaikkien sydämissä on Minun valtaistuimeni; Minusta syntyy muisti, tunteminen, tieto, järjen voima. Minä olen se, josta Vedoissa puhutaan. Minä olen viisaiden kirjoituksissa viisaus, sekä se, joka lahjoittaa vedântan ymmärtämisen.

16. Tässä maailmassa löytyy kahdenlaista voimaa: katoavaista ja katoamatonta. Katoavaisia ovat kaikki olennot; katoamattomaksi kutsutaan muuttumatonta.

Katoamatonta sanotaan Sat-Chit-Anandaksi (Sat, oleminen, olemassaolo; Chit, järki; Ananda, autuus). Tuon ilmenneen maailman ominaisuudet ovat: nimi (luonne) ja muoto.

17. Korkein energia (purusha) on todella toinen, jota selitetään korkeimmaksi Itseksi, joka kaiken läpäisee ja joka ylläpitää kolmea maailmaa. Katoamaton Herra.

”Absoluuttinen käsite jumalasta on ykseys (Parabrahman)⁴. Tämä eli Se ei ilmennä itse itseään olentona; mutta Se ilmentyy sanan, järjen, toiminnan eli Logoksen avulla; kuten ei ihmiskuntaakaan voi itseään ilmentää muuten kuin ainoastaan ihmisten avulla ts. ihmiskunta ilmestyy inhimillisessä muodossa ja

² Elämän tuli, Vaishvânara.

³ Elämän hengitys, prâna elämä, ja apâna, sisäinen ja ulkonainen hengitys. Ks. selvitystä V keskustelu; muist. 27.

⁴ Parabrahman, ikuinen, sama kuin TAT, alkulähde; kaiken tietoisuuden lähtökohta, johon kaikki kerran palaa. Se on koko maailmankaikkeudessa, koko luomakunnassa löytyvän kyvyn, neron sekä kaiken olemassaolevan olento. Brahman, luoja yläpuolella oleva Yksi iankaikkinen, tosiolevainen, aina pysyvä Se, joka on sanomattomasti, äärettömästi korkeammalla kaikkea sitä käsitettä, jota kukaan kuolevainen ihminen voi kuvitella jumalasta. (Ks. lisäselvitystä tähän XIII keskust. 12. ja 13. muist.)

siinä toimii; jos ei olisi ihmiskuntaa emme liioin näkisi sen toiminnan ilmauksia. Absoluuttisen, joka toimii näkymättömissä piireissä, ilmestyminen fyysisessä, näkyväisessä luonnossa on Sen itsensä heijastamista. Ajattelutoiminnan, mietiskelyn avulla meille ilmenee luonto ikään kuin ajateltuna persoonana. Tätä ajateltua persoonaa nimitetään *Isäksi*. Mietiskely on itsessään tietämistä. Isällä siis käsitetään tietämistä, joka taas on puhdas, korkea, *saastuttamaton jumalallinen* järki. Tämä järki tajuaa ja ikään kuin katsoo oman itsensä läpi. Tämän saastuttamattoman järjen objektiivinen kohde on *'Poika'* eli *'Sana'* (Logos). Isän ja pojan välillä oleva ikuinen vastavaikutteinen suhde toinen toiseensa, eli toisin sanoen *rakkaus on pyhä henki.*" (Eckhart) (Tätä asiaa pitää tarkasti miettiä, ennen kuin sen käsittää.)

Jeesusta, jossa jumalallinen ihanne on ilmestynyt täydellisimmässä muodossaan, kutsutaan "Isän ainokaiseksi pojaksi" – samoin jokainen henkisesti valaistunut ihmissielu pyrkii jumalalliseen täydellisyyteen ja voi sen tiettyssä mielessä saavuttaakin. "Isän ainokaiset" ovat siis "täydellisiä ihmisiä"; ja täydellinen ihminen on ruumiillistunut *veljeys*.

Täydellinen ihminen tekee yhteistyötä jumalan kanssa. Hänen toimintansa ei enää ole ristiriidassa hänen korkeamman minänsä kanssa; hänet on siis sovitettu isän kanssa. Tämä täydellisyyden saavuttaminen on jumalan ja ihmisen sovitus.

Ihminen ei voi olla jumalan poika, jos hänellä ei ole samaa jumalan olentoa kuin on pojallakin; eli toisin sanoen: ihminen ei voi omistaa viisautta, jos ei hän viisautta tunne. Vaikkapa jumalalla olisi tuhat poikaa, niin hänellä on kuitenkin ainoastaan *yksi ainoa poika*, koska Hän on ainoastaan *yksi järki*. Ihmiskunta kokonaisuudessaan on jumalan poika.

18. Sen tähden, kun Minä olen korkeampi katoavaista, ja Itse olen vieläkin korkeammalla kuin tuo katoamaton, kunnioittavat niin hyvin ihmiset kuin Vedatkin Minua Korkeimpana Henkenä. (Purushöttama, korkein purusha.)

19. Se joka vapautettuna harhasta tuntee Minut korkeimpana olemuksena, palvelee kaikkituntevana Minua koko olennollaan, oi Bharata.

Ihminen on mikrokosmos: hänessä piilevät siemeninä eli mahdollisuuksina kaikki voimat, jotka löytyvät maailmankaikkeuden makrokosmoksessa: taivas, helvetti, jumala, enkelit, elementaalit ja demonit; kaikki on hänessä; kaikki, mikä löytyy hänen rakenteestaan kehittyy ja kasvaa. Ihminen ei voi tuntea mitään muuta kuin ainoastaan sen, mitä hänestä itsessään löytyy.

Sellaista ihmistä, joka täydellisesti tuntee itsensä, ei voi asettaa minkäänlaisen muun mahdin alaiseksi. Hän on jumala oman valtakuntansa piirissä, ja sen tähden, että hän on yhtä hallitsevan maailmankaikkeuden voiman kanssa, hänen voimansa ulottuu yhtä laajalle kuin senkin voima. Sellainen on Jeesus Kristus. Hän käytti ja käyttää näkymättömiä voimia, jotka – vaikkapa meille rajoitetuille ihmisille näkymättömät – ovat kuitenkin ainetta; sillä *aine* ja *henki* ovat yksi. Kumpikin ovat saman alkuperäisen voiman ilmennyksiä. Kun tuo voima ilmenee näkyvässä luonnossa – kutsumme sitä aineeksi – kun se taas on näkymättömän toimiva syy – kutsumme sitä hengeksi. Aineella on muoto; muoto on jonkin esineen kaava, joka on olemassa ennen muodon luomista. Itsessään muoto on harhakuva.

20. Tämä on Minun mitä suurin, salaperäisin oppini, jonka sinulle, oi synnitön, olen opettanut. Se joka sen käsittää, on valaistunut ja tekonsa päättänyt, oi Bharata.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunteista, joogaa koskevassa kirjoituksessa, Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuoropuhelussa viidestoista keskustelu, jonka nimi on:

Korkeimman Hengen saavuttamisen jooga.

Kuudestaista keskustelu

Jumalallisten ja demonisten henkien toisistaan erottamisen jooga

”Jumalallisten” (surat) ja ”demonisten” (asurat) eli ”hyvien” ja ”pahojen” henkien, voimien, olentojen vaikutusvallasta; ts. tässä selvitetään mitä ymmärretään ylhäisillä ja alhaisilla henkisillä voimilla, olioilla, hengillä; (enkelit ja pirut. Demoni on kreikk. sana. Suomeksi: henki, suojelushenki (genius), piru, saatana eli kiusaaja).

Ihmisessä itsessään, samoin kuin hänen ulkopuolellaan vaikuttavat kaikenkaltaiset henkiset, salatut voimat. Jotta ihminen oppisi erottamaan näitä toisistaan ja ymmärtäisi valita hyvän, pitää hänen oppia tuntemaan totuus; silloin hänessä syntyy jumalallinen tajunta eli viisaus.

1. *Sisäinen Sana* puhuu:

Pelkäämättömyys, elämän (sydämen) puhtaus, väsymättömyys (kestävyys) todellisen tuntemisen etsimisessä (joogan harjoittamisessa), almujen anto, pyhien kirjoitusten hiljainen mietiskely, iloinen katumus, rehellisyys,

Nöyrä sydän – on oikea sydämen puhdistaminen. Nöyrä tunnustaa oman kykenemättömyytensä oikeaan ajatteluun ja oikeaan toimintaan. Mutta siten hän avaa todellisen, sisäisen olentonsa ovet korkeammalle, suuremmalle valolle ja mahtavammalle voimalle. ”Nöyrille jumala antaa armon.” – Kerrotaan eräästä hurskaasta miehestä, joka näki unen: koko maan ympäröi hieno näkymätön verkko eli hunttu. Miehen valtasi kauhu ja hädissään hän huudahti: Herra, kuka voi tässä kestää? Ja hän kuuli äänen, joka sanoi: ”nöyryys”.

”Olkaa niin kuin lapset.” Lapsen mieli on intohimoista vapaa. Lapsi on pelkäämätön: hän tekee kaikenkaltaisia kysymyksiä, joille vanhemmat useinkaan eivät osaa antaa tyydyttävää vastausta. Hän omistaa siis vapaan sanavallan ja kysymyksillään hän saattaa usein vanhemmat hämmästyneinä ajattelemaan monta tärkeää seikkaa, jotka heiltä muuten ehkä olisivat jääneet huomaamatta. Tässä mielessä meidän pitää olla lapsia.

2. viattomuus, totuuden rakkaus, lempeämielisyys, kieltäytyminen, rauhallisuus, hyvä tahto, lapeudentunne kaikkia olentoja kohtaan, vapautuminen himoista, mielen levollisuus, lempeys, hyvyys (kohteliaisuus), mielen lujuus,

3. voimallisuus, kärsivällisyys, pysyväisyys, siveys, vapaus kostonhimosta ja turhamielisyydestä, *vakavuus*. Nämä ovat sen, joka on syntynyt jumalallista olemassaoloa varten, hyvät avut.

Kaikki yllämainitut avut ovat henkisen ihmisen sielun ominaisuuksia; ne hänessä *tahdon* voiman kautta ja avulla tulevat henkisten voimien harjoitukseksi; seuraavassa säkeessä mainitut paheet kuvaavat eläimellistä ihmistä.

4. Teeskentely, ylpeys, itserakkaus, viha, raakalaisuus ja ajattelumattomuus ovat ominaisuutena sellaisella, joka on syntynyt asuroiden¹ osaa varten.

Itserakkaus kuuluu eläimelliseen järjestelyyn. Eläimessä on itserakkaus se voima, jota me kutsumme luonnonvaistoksi, vedoksi, vaatimukseksi. Ihmisissäkin, jotka ovat enemmän eläin- kuin henki-ihmisiä, johtuvat heidän toimintansa luonnonvietistä tai itserakkaudesta.

Mitä itserakkaampi on ihminen, sitä enemmän hän on eläinihminen; mitä enemmän hän itserakkaudestaan luopuu, sitä enemmän hän lähenee henki-ihmistä.

5. Jumalallinen ominaisuus johdattaa vapauteen, demoninen orjuuteen. Älä murehdi, oi Pândava. Sinä olet syntynyt jumalallista osaa varten.

Tämä osa on se, että ihmisessä piilee totuuden tuntemisen saavuttamisen kyky: siitä johtuu toiminnan vapaus.

”Ihmisen ei pidä pelätä jumalaa. Se pelko yksistään on oikeutettu, että ihminen pelkää kadottavansa jumalan. Se, mikä erottaa ihmisen jumalasta, on ainoastaan jokin ulkonainen, olematon, näennäinen; olennoltaan hän on jo yhtä jumalan kanssa; kysymys on ainoastaan siitä, *tunteeko hän itse* tämän yhteyden juuri silloin kun hän oppii tuntemaan niitä esteitä, jotka asettuvat hänen tiellensä ja jaksako hän voittaa nuo esteet.” (Eckhart)

¹ Asurat, ei jumalat; elementeissä piilevät voimat. Ks. XI keskustelua; muist. 22.

6. Luotuja olentoja tässä maailmassa on kahdenlaisia: jumalallisia ja demonisia. Jumalallisen olemuksen Minä olen sinulle jo riittävästi selittänyt; kuule nyt, oi Pârtha, minkälaisia ovat demoniset olennot:

Niin kuin ihmisen sielussa löytyy erilaisia olotiloja, jotka ilmenevät tahdon kautta niin hyvin ajatuksissa kuin teoissakin ja synnyttävät niitä vastaavia ajatuskuvia ja elämäntapoja, jotka kuvastavat mielentiloja ulkonaisessa esiintymisessä, samoin asustavat nuo ajatukselliset vastakuvat, tahdonvoimat ja tajunnan erilaiset olomuodot Maailmansielussakin. Ne vaikuttavat oman kaltaisissa alkuaineissa ihmisen sisimmässä ja hänessä ottavat olomuodon, josta syntyy alituinen vastaavaikutus ihmisen ja ulkomaailman välillä. Ks. XI kesk. säkeet 53, 54.

7. Demoniset (asuroiden kaltaiset) olennot, eivät tunne alkuaan eikä loppuaan; heissä ei löydy puhtautta, ei oikeutta eikä totuutta.

8. He sanovat: ”maailmassa on olemassa yhtä vähän totuutta, oikeutta kuin jumaluuden olemustakin, ja maailma on syntynyt sattumien leikin johdosta ja on olemassa ainoastaan nautintoja varten”.

9. Tätä näkökantaansa seuraten ovat nuo tietämättömät, joiden ymmärrys (buddhi, valaistus) on vähäinen ja toiminta välinpitämätön, ihmiskunnan vihollisia ja pahennusten synnyttäjiä maailmassa.

Siihen kuuluvat niin hyvin sellaiset ”filosofit”, (materialismi² ja rationalismi³), jotka, luulottelussaan koettavat vastustaa ja kieltää korkeampaa henkistä tuntemusta, kuin myös paavilaisuus, jonka uskonto perustuu itserakkaudelle ja pelolle; sen tähden sille on paavin oma ja kirkon etu elämän korkein päämaali.

² eli se oppi, joka sanoo että aine eli aisteilla huomattava on kaiken fyysisen (ruumiillisen) ja psyykkisen (sielullisen) olemassaolon eli ilmiön perusta. Mitä itse aine on, siitä ei ole kukaan varma. Kaikki materialistien teoriat, opinkaavat päättyvät ristiriitaisuuteen.

³ Sellainen filosofinen järjestelmä, jonka mukaan järjellinen tietäminen poikkeaa aistillisesta. Jumaluus-tieteessä merkitsee rationalismi peruslausetta, joka ei myönnä todeksi mitään otaksumaa, jota järki ei voi hyväksyä.

10. He antautuvat pohjattomiin himoihin; he ovat täynnä kavaluutta ja ajattele mattomuutta. Näennäisyyden sokaisemina he riippuvat lujasti kiinni harhassaan; elämäntapansa he ovat järjestäneet säästävyyden mukaisesti.

11. He antautuvat mahdottomiin haaveiluihin, jotka johtavat tyhjyyteen. Heidän korkein ihanteensa on himojensa tyydyttäminen, ja he uskovat, että he siten saavuttavat elämänsä päämaalin.

12. Sadoilla toiveilla sidottuina, alttiina himolle ja vihalle, he koettavat väärillä keinoilla haalia omaisuutta (rikkauksia), yltäkyläisesti täyttääkseen turhanpäiväisiä himojaan.

”Viisas etsii ainoastaan yhtä ja kaikitenkin korkeinta hyvää; tyhmä etsii monenlaista ja tonkii yhäti kaikessa halpamaisessa.” (Angelus Silesius)

13. He sanovat: ”tämän olen tänä päivänä saavuttanut, ja tuon, jota sydämeni himoitsee, saavutan huomenna. Tämä omaisuus on jo minun ja tuo tulee kuulumaan minulle tulevaisuudessa.

14. ”Nämä viholliseni minä olen kukistanut, ja toiset minä myös hävitän. Minä olen herra, minä iloitsen, minä olen täydellinen, voimallinen ja onnellinen.

15. ”Minä olen rikas ja jalosyntyinen; missä on toinen minun vertaiseni? Minä tahdon uhrata, antaa almuja ja iloita.” – Näin puhuvat nämä ymmärtämättömät.

16. Monenlaisten ajatusten ja toiveiden hämmentäminä, harhan verkon ympäröiminä, uhraten itsensä toiveittensa täyttämislle he päistikkaa lankeavat turhamaisuuden kuiluun (kadotukseen, helvettiin).

”Helvetti on sisäinen olotila; kellä on helvetti sisässään, hän tuo sen joka paikkaan mukanaan. Helvetissä palaa oma tahto, so. tyhjyys, autuudentunteen puute ja tietoisuus siitä, minkä saavuttamista ihminen elämänsä aikana on vastustanut.” (Eckhart)

17. Itseään kunnioittavina, kovina, täynnä uhmaa ja juopuneina omaisuudestaan, täynnä ulkokultaisuutta, he uhraavat ainoastaan näön vuoksi; heidän uhrinsa ovat arvottomat.

18. Alistuneina itsekkyydelle ja väkivallan teoille, täynnä ylpeyttä, mahtia ja kiukkua, nämä pilkkaajat vihaavat Minua niin hyvin omassa kuin toistenkin ruumiissa (olennoissa).

Kuka ei omassa sisimmässään tunne siveyttä, se ei tahdo, eikä voi sitä muisakaan tunnustaa; sillä hän ei rakasta hyvettä.

19. Nämä vihaajat, pahat, ihmiskunnan hylkiöt, epäpyhät ja jumalattomat Minä hylkään asuroiden (demonien) kohtuun.

Heidän oma jumalansa, oma olentonsa, ”syöksee” heidät sinne, mihin he kuuluvat; tämä tahtoo sanoa: he seuraavat henkistä painovoimaa. He tulevat osaksi sen voiman olennoista, joka on samanlainen heidän oman olentonsa kanssa.

20. Kun he ovat tulleet jonkun demonin kohtuun, he kulkevat ajattelemattomina syntymästä syntymään. He eivät etsi Minua, oi Kaunteya. He syöksyvät syvimmälle tielle (joka vie olemattomuuteen).

Mikä on syvin tie? Se on kauhein osa, mikä voi ihmissielun osaksi tulla. (Vertaa 1 Moos. 4: 23, 24.) Selvitän sen lyhyesti: Ajattelija (manas) on kahdenlainen; ts. ikuisen jumalallisen järjen säteet ovat olennoiltaan kahdenlaiset: a) on se oleellinen, sisäinen, taivaallinen järki, eli *korkeampi manas*, tietoisuus, jumaltietoisuus; ja b) inhimillinen eli animaallinen ajattelemisen kyky – joka aivotoiminnan avulla kehittyy tajuseksi ajattelemiseksi. – Alempi manas, joka on kaksikäsiartinen, on *himoille altis*. Yhdellä se riippuu himosta (kâmasta) ja toisella se pitää kiinni isästään, tuosta ylempänä mainitusta korkeammasta minästä.

Nyt on kysymys: kumpiko näistä pääsee voitolle ihmisessä? Jaksako hän kohota korkeampaan kolmioon, johon hän luontonsa puolesta kuuluu, ja voitollisena käydä läpi maisen elämänsä aikana esiintyvät, yhä häntä puhdistavat kokemuksensa, vai laskeutuuko hän alas aineellisuuteen, himojensa tyydyttämiseen ja pimeyden eli harhan palvelukseen. Sen määrääjänä on kukin ihminen itse. Tämä on jokaisen yksilön elämän arvoitus.

Alempi manas voi toimia kolmella tavalla. Se saattaa joko:

1) palata jälleen alkulähteeseensä;

2) toisinaan se kohoaa, toisinaan taas poistuu alkulähteestään; (tämä on tavallista ihmiselämän kokemusta), ja

3) se voi tulla niin armottomasti kämällisten vaikutteiden eli himojen hallittaviksi, että *se itsekin muuttuu* himoksi, ja silloin kun se kokonaan eroaa pois omasta alkulähteestään, se viimeinkin häviää, hukkuu eli joutuu olemattomuuteen. Tämä on salaisten oppien mukaan ”syvin tie”. [Suomentaja (MH)]

21. Helvetin portti on kolmenlainen. Sen sisäänkäynnejä ovat: intohimot, viha ja saituus; ne vievät sielun perikatoon – sen tähden jätä nuo kolme.

”Sielulla on kolme mahtavaa vihollista: liha, maailma ja piru.” (Eckhart)

”Yhtä vähän kuin jumala on ’persoona’, on sitä ’pirukin’. Mutta, niin kuin valon lasten rakkaus kohoaa huippuunsa yhden ainoan henkisen olennon (’jumalan pojan’) henkisessä tuntemisessa, samoin kaikkien pirullisten ihmisten viha kohoaa huippuunsa demonisessa tajunnassa, jota nimitetään ’piruksi’, (pahuiden dhyani-chohan) sekä samalla lailla kuin jumala ihmisessä vaikuttaa jumalallisessa, samoin pirukin vaikuttaa ainoastaan siihen, mitä ihmisessä on pirullista. ’Diabolus est Deus inversus.’”⁴ (Ks. Th. Paracelsus, ”Philosophia occulta”).

22. Se, joka on itsensä pelastanut näistä kolmesta pimeyden portista, oi Kuntinpoika, kulkee autuuttaan kohti ja vaeltaa korkeinta polkua.

Kun Adam, tuo vanha ihminen kaikkine himoineen ja eläimellisine taipumuksineen on meidän maisen elomme aikana kuollut ja kadonnut, silloin nousee sielussa Kristus, tuo henkinen ihminen kaikessa herruudessaan. Tässä henkisessä prinssiipissä asuu henkinen tajunta, elämä, tieto ja voima. Sen tah-

⁴ ”Saatana” (kiusaaja) on ”ylösalaisin käännetty jumala”. Tämä on kabbalistinen (juutalaisten salatieteilijöiden) väite. Se merkitsee: yhtä vähän kuin on hyvää, yhtä vähän on pahaakin olemassa. Se voima, joka luo hyvän, luo pahankin. Hyvä tai paha on riippuvainen itse kunkin toiminnasta ja näkökannasta. Jos meillä ei olisi tietoa hyvästä – emme myöskään tuntisi pahaa. Pahan ja hyvän tuntemisesta johtuva kokemus on ihmisen pelastuksen välikappale.

to ja tieto ovat kaikki täyttävän, kaikkimahdin tahdon ja käsittämisen kanssa yhdenmukaiset: ne ovat yksi. Silloin kun ihminen on yhtä jumalallisen voiman kanssa ja tuntee itsensä – hän tuntee samalla – suoranaisten vastaanottamiskyvyn avulla – kaikki luonnon salaisuudet. Kun sielu on päässyt tälle asteelle, se vaeltaa ”korkeinta polkua”.

23. Se, joka on syrjäyttänyt pyhien kirjoitusten määräykset, ja toimii himojensa mukaisesti, ei saavu täydellisyyteen, onnellisuuteen, eikä hän vaella korkeinta polkua.

24. Sen tähden anna noiden kirjoitusten olla johdattajanasi tekemisissäsi ja jättämisissäsi. Kun sinä tunnet kirjoitusten määräykset, silloin myös tunnet velvollisuutesi ja tehtäväsi tässä maailmassa.

Näin loppuu *Bhagavad Gītā*n kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunteista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuoropuhelussa kuudestoista keskustelu, jonka nimi on:

Jumalallisten ja demonisten henkien toisistaan erottamisen jooga.

Seitsemästoista keskustelu

Uskon kolmesta laadusta

Uskon, eli jumalan kunnioittamisen laatu on kolmenlainen. Se on ulkonainen, sisäinen ja henkinen. Ulkonainen, sokea usko etsii autuuttaan ulkonaisista asioista ja kirkollisista menoista, so. joidenkin luulottelujen totena pitämisestä. Sisäinen usko etsii autuuttaan niistä asioista, jotka ovat erillään sen omasta olenosta, sekä koettaa itsensä ulkopuolelta päästä jumalan saavuttamiseen. Henkinen usko, todellinen tietäminen, pysyy järkähtämättömänä oman jumalallisen voimansa tietoisuudessa.

1. *Arjuna*:

Minkälainen, oi Krishna, on olotila sellaisilla, jotka tekevät hyvää ja joilla on usko¹, mutta jotka eivät välitä uskonnollisten seremonioiden vaatimuksien noudattamisesta? Onko niiden ohjeena sattva (puhtaus), rajas (himot) vai tamas (pimeys)?

2. *Siunattu Herra* sanoo:

Kolmenlaatuinen on inhimillinen usko. Sen eri laadut johtuvat inhimillisen luonnon erilaisuudesta. Ihmisen luonto on joko todellinen, himokas ja itsekäs tai pimeä ja ajattelematon. Kuule näistä.

3. Jokainen usko, oi Bhârata, on kunkin todellisen olennon mukainen. Sellainen, mitä ihminen todella rakastaa, hän on ja sitä hän uskoo.

Oikea usko ei ole luulotelmien totena pitämistä ja niissä kiinni riippumista, eikä tunteiden haaveiluissa elämistä; *oikea usko on henkistä elämää*. Se on ihmisessä totuuden voima, joka kehittyessään tekee ihmisen kykeneväksi itsensä todella tuntemaan. Usko itsessään ei vielä ole mitään tuntemista; mutta se on voima, josta tunteminen ja tunnustaminen kasvaa. Usko näyttää ihmisen luonteen.

¹ Shraddha, uskonto, uskonoppi.

”Usko on elämistä jumalassa. Sen pitää virrata meistä jumalaan ja jumalasta siihen, mihin se kuuluu ja missä me tahdomme sen toiminnan olevan.” (T. Paracelsus, ”De sanctorum beneficiis”)

”Usko on sielun elämä, joka meitä auttaa kaiken eläimellisen poisrepimises- sä; se johtaa sielun jumalan yhdistymiseen.” (Eckhart)

4. Sattva-ihmiset palvelevat jumalia (devoja), rajas-ihmiset yakshasoita ja rakshasoita²; tamas-ihmiset pretoja ja bhutoja (luonnonhenkiä).

Pretat ja bhutat, pirut ja kummitukset; ne elementaalihenget, jotka vastaanottavat ja elvyttävät kuolleiden ”astraaliruumiita”; edesmenneiden ihmisten ”varjot”, ”kotelot” eli ”kuoret”. Spiritistisissä istunnoissa näyttelevät ”bhutat” suurta osaa.

5. On myös niitä, jotka vapaalla tahdollaan rupeavat täyttämään ankaria katumustekoja, joita ei mikään jumalallinen laki määrää, ulkokullatut ja kunnianhimoiset henkilöt, täynnä ahneutta ja himoja,

”Jokaisen pitää välttää seuraamasta mitään määrättyä sääntöä eli ohjetta ulkonaisten asioiden, ruokien ja pukujen suhteen; mutta jokaisen pitää harjoittaa mielensä niin jaloksi, ettei häntä johdata elämäntiellä mikään muu kuin ainoastaan rakkaus jumalaan. Ensin pitää luopua omasta itsestä, silloin ihminen on luopunut kaikista kohteista.” (Eckhart)

6. ajattelemattomat, jotka omassa ruumiissaan piinavat eläviä elementtejä (alkuaineita), ja siten Minuakin, yhdistyvät asuroihin.

7. Ravinto, joka jokaiselle kelpaa, on kolmenlaatuista, samoin on uhraus, katumus ja almujen anto. Kuule, missä ne toisistaan eroavat.

Joka ainoa elementti ihmisessä, olkoon se sitten ruumiillinen tai henkinen etsii sitä ravintoa, joka on sovelias hänen omalle luonnolleen.

² Ks. selvitystä keskustelu XI; muist. 22.

8. Niitä ravintoaineita, jotka lisäävät elinvoimaa ja kasvattavat ruumiin substanssia ja jotka edistävät vahvuutta (voimaa), terveyttä, hyvinvointia ja mielenrauhaa, rakastavat sattva-ihmiset.

9. Väkevät, happamat, suolaiset, tuliset, kasviksilla höystetyt ja huumaannuttavat ravintoaineet ovat syynä kipuihin, kärsimyksiin ja tauteihin; niistä pitävät ihmiset, joissa rajas on valtiaana.

10. Pilaantunut, makunsa kadottanut, mädäntynyt, epäpuhdas ja jo pois heitettävä ravinto on tamas-ihmisistä miellyttävää.

11. Voiton pyynnistä vapaa, lain mukaisesti ja velvollisuuden tunnosta tarjottu uhri on sattvan luonteen ominaisuus.

Tällä ei tarkoiteta ”pakanallisia uhraustapoja” vaan kaikkea ”uhria” so. jokaista epäitsekästä tekoa, jonka ihminen jumalallisen rakkaudenlain mukaisesti täyttää.

12. Uhri, josta toivotaan voittoa tai etua sen tarjoajalle, tai jos se on tuotu omaa kunniaa ajatellen tai ylpeilystä johtuen, oi paras Bharatalaisista; tiedä, että se johtuu rajasista.

Joka jumalalta anoo lahjoja, se on erehtynyt: hän rukoilee luontokappaletta eikä luoja. (Angelus Silesius)

13. Se uhri, joka tuodaan vastoin lakia, mielettömyydellä, uskotta ja hartaudetta³, ilman että jumalalla on osaa siinä, kuuluu pimeydelle.

”Et tarvitse jumalalle huutaa, jumalallinen lähde on itsessäsi: jos et sinä itse sulje sen virran juoksua, virtaa se aina ja yhä.” (Angelus Silesius)

³ Mantrat.

14. Jumalien, kahdestisyntyneiden, jumalan hengen valaisemien totuuden opettajien⁴ ja viisaiden kunnioittamista ja puhtautta, oikeutta, täydellistä siveyttä ja lempeämielisyyttä kutsutaan yhteisellä nimellä ruumiilliseksi katumukseksi.

Tämä katumus tulee suurimmaksi nöyryydeksi, silloin kun oman tahdon hylkääminen muuttuu ihmisessä jumalallisen tahdon täyttämiseksi.

15. Sanoja, jotka eivät vahingoita ketään, ystävällisyyttä ja hyvyttä hiljaisessa rukouksessa ja kirjoitusten tutkimista, kutsutaan *kielen*⁵ katumukseksi.

”Kristus, jumaluuden ikuisen sanan mukaan, ei nauti taivaallisesta olennotaan niin kuin luontokappale; vaan ihmisen usko, vakava rukous ja jumalan ylistys ovat hänen ruokansa.” (Jakob Böhme, *Myster. magn.*, 70, 60.)

16. Sydämeniloa, tyyneyttä, vaitiota, itsehillintää ja tahdon puhtautta kutsutaan henkiseksi katumukseksi.⁶

”Joka iloisella sydämellä kulkee Kristuksen teitä, se rukoilee jumalaa itsessään.” (Angelus Silesius)

17. Näitä kolmea katumuksenlaatua, joita jumalalle alistuneet, persoonallisia etuja niistä etsimättömät ihmiset hyvässä uskossa, vakaumuksessa tekevät ja harjoittavat, sanotaan sattvan ominaisuuksiksi.

”Oikeutta rakastava ihminen ei palvele sen enempää jumalaa kuin luontokappaleitakaan, sillä hän on vapaa ja mitä lähempänä hän on vanhurskautta, sitä lähempänä hän on vapautta ja sitä enemmän hän on itse vapaus.” (Eckhart)

⁴ Guru, henkinen opettaja.

⁵ Sprache merkitsee tässä sitä kieltä, jota kukin kansallisuus käyttää puheessa. Parempi ehkä olisi suomenkielellä tässä sanoa: ”puheen katumukseksi”. (Kieli on fyysinen elin, eikä se vaikuta katumuksen teon nimeen).

⁶ Manas.

18. Se katumus, joka tapahtuu oman kunnian ja arvon saavuttamisen toivossa tai joka on tehty ulkokullatusta mielessä, kuuluu himolle. Se on pysymätön ja häilyvä.

”Epähurskas ihminen palvelee valhetta, tulkoon se sitten hänelle joko hyväksi tai pahaksi; hän palvelee maailmaa ja luontokappaleita ja on synnin orja.” (Eckhart)

19. Sitä katumusta, jota tehdään huonon päämäärän saavuttamiseksi, joko itseään kiduttamalla tai toisen vahingoittamiseksi, sanotaan pimeyden ominaisuudeksi.

”Rakkaus on vapaa palkinnonhimosta ja kaikista katoavaisista päämääristä. Hurskas ihminen ei tarvitse jumalaa; sitä mitä hänellä on, sitä hän ei tarvitse. Hänellä on jumala, ja siitä syystä hän ei enää mitään muuta tarvitse.” (Eckhart)

20. Jos velvollisuuden tunnosta, oikealla paikalla ja oikealla ajalla annetaan almu jollekin arvokkaalle, joka sitä ei jaksa palkita, tämä teko kuuluu puhtauden ominaisuuksiin.

21. Jos annetaan lahja vastalahjan saamisen toivossa tai toivossa saada tulevaisuudessa siitä voittoa, tai annetaan almu vastenmielisesti, tämä antaminen johtuu himosta.

22. Mutta jos hävyttömällä tavalla, epäkunnioittavasti, epäpuhtaalla paikalla ja sopimattomalla ajalla annetaan almu arvottomalle – se toiminta on pimeyttä.

23. ”AUM, TAT, SAT”, tämä on ikuisen kolminkertainen, perimätietojen avulla tunnetuksi tullut nimitys. Tämän voiman avulla syntyivät bramiinit, Vedat sekä uhrit.

Todelliseen nimeen kätkeytyy todellinen mieli, joka puhumisen avulla tulee voimaksi.

AUM merkitsee ikuinen herruus; TAT kaikkien olentojen ikuinen oleminen jumalassa; SAT on kaikkialla läsnä olevan jumalallisen hengen ilmennys. Vedat, hindulaisten jumaluustieteelliset kirjoitukset.

24. Sen tähden ne, jotka ikuisen tuntevat, lausuvat aina sanan ”AUM” silloin kun he uhraavat, antavat almuja tai alkavat lainmuksaisia katumuksentekoja toimittaa.

Tätä ei ole käsitettävä siten, että tietyissä toimituksissa pitäisi lausua nuo sanat ”AUM”, ”TAT”, ”SAT”; vaan nämä sanat ovat näitä koskevien toimintojen ja tunteiden ilmaisijat; ne lausuvat itse itsensä toiminnoissa.

25. ”TAT”, lausuvat erinäisissä uhritoimituksissa, katumuksenteoissa ja almujen annossa ne, jotka eivät toimi palkinnon himosta, vaan pelastuksen toivossa.

Sen tähden sanotaan, että usko pyhittää työn. Joka pyhässä vakaumuksessa epäitsekäästi jotakin tekee, se toimii parhaimman vakaumuksensa ja oman luonteensa mukaisesti. Mutta se, joka omanvoitonhimossa toimii, – tapahtuukoon se sitten hänelle itsellensä, hänen perheellensä tai kirkon parhaaksi – toimii taikauskossa ja epäpyhässä tarkoituksessa; tällainen tarkoitus ei voi myöskään pyhittää toimintaa.

26. ”SAT” merkitsee totuutta ja hyvyyttä. Sana ”SAT” oi Pârtha, lausutaan jotakin hyvää työtä toimitettaessa.

27. Järkähtämättömyyttä uhrauksessa, katumuksessa ja almujen annossa tarkoitetaan sanalla ”SAT”. Se tarkoittaa myös kaikkea sitäkin toimintaa, jolla edistetään Korkeimman (TAT) asiaa.

28. Mutta sitä, mitä toimitetaan, uhrataan, kadutaan tai annetaan uskotta, kutsutaan nimellä ”Asat”, oi Pârtha, se on arvoton tässä sekä kuoleman jälkeisessä elämässä.

Näin loppuu Bhagavad Gîtân kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunteimista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shiri Krishnan ja Arjunan välisessä vuoropuhelussa seitsemästoista keskustelu, jonka nimi on:

Uskon kolmeen laatuun jakamisen jooga.

Kahdeksastoista keskustelu

Lunastuksesta ja kieltäytymisestä

Kolmenlaista on kieltäytyminen eli luopuminen. Sellainen, mikä tapahtuu itserakkaudesta siten, että luopumisella halutaan saada parempaa kuin on se, mistä luovutaan; todellinen kieltäytyminen rakkaudesta korkeimpaan; siinä ei minkäänlaisesta ”luopumisesta” voi olla puhetta, koska siinä ei ole enää mitään persoonallista toivomusta, vaan ihmisellä on tietoisuus korkeimman omistamisesta. Kolmas on tekemättä jättäminen mielettömyydestä.

1. *Arjuna*:

Oi Hrishikesh, opeta minua kieltäytymisen (Sannyasa) todellista olentoa ja luopumista (Tyâga) tuntemaan, oi Keshinisudana¹.

2. *Siunattu Herra* puhuu:

Viisaat käsittävät kieltäytymisellä luopumista kaikesta siitä, mistä ihminen pitää ja mikä johtuu millaisesta himosta tahansa. Valaistuneet sanovat tuota heidän toimintojensa hedelmistä luopumista ”suureksi kieltämykseksi”.

”Täydellisesti pyhitetyn toiminta on persoonatonta; hänen yksilöllinen persoonallisuutensa on ainoastaan näennäinen. Hänen toimintansa synnyttää suurimman autuuden; mutta tämä tapahtuu sielun sisimmässä. Se valtakunta, jossa tällainen ihminen asustaa, on autuas; hän luo yhdessä silmänräpäyksessä enemmän ikuista hyvää, kuin mitkä ulkonaiset toiminnat hyvänsä, jotka koskaan ovat tulleet tehdyiksi.” (Eckhart)

”Suuri kieltäytyminen on: sitten kun boddhisattva on voittanut olotilan eli oikeuden nirvânassa oloon – hän ei sinne astu, vaan siitä luopuu voidakseen vielä kauemmin ihmiskunnan hyväksi toimia.” (Ks. *Lotusblüten* (lootuskukkia), II.)

¹ Demoni keshin tappaja.

3. ”Ei mitään enää pidä tehdä, koska kaikki toiminta on pahasta”, vakuuttavat monet. ”Ei saa luopua hyvien töiden tekemisestä, uhraamisesta, almujen annosta ja katumuksen teoista”, sanovat toiset.

”Se on loppumaton läksy, että ihminen kasvattaa kaikkia henkisiä voimiaan niin, etteivät ne enää mitään muuta toimi eivätkä voi muuta toimia kuin ainoastaan jumalallisten asioiden hyväksi. Kaikki luonnontaipumukset pitää taivuttaa sielun perustassa eläväksi tulleen pyhyden periaatteen kuuliaisiksi välineiksi eli välikappaleiksi.” (Eckhart)

4. Kuule siis minun päätökseni kieltäytymisestä, oi paras bhatalaisista, sillä kieltäytyminen, oi urhoollinen, on kolmenlainen.

5. Uhraaminen, almujen anto ja katumus eivät saa lakata, vaan niitä pitää suorittaa. Niiden avulla viisas puhdistuu.

”Siveydenharjoittelu puhdistaa hengen. Kun ihminen ensin on luopunut kaikista esineistä sekä irtautunut omasta itsestään, silloin hän toiminnassaan kulkee omaa varmaa tietään ja vasta silloin hän saattaa esineistä saada nautintoa ja niistä kieltäytyä ilman että ne häntä enää estäisivät.” (Eckhart)

6. Mutta oi Pârtha, myös nämä toiminnat tulee täyttää kiintymyksettä ja niiden hedelmistä välittämättä. Tämä on Minun korkein ja järkähtämätön käskyni.

”Jumaluus toimii ainoastaan itsessään ja kaikki sen toiminta virtaa siihen takaisin; vaikka siitä virtaa ulos, jää kuitenkin paljon enemmän siihen. Samoin pitää ymmärryksen toimia. Sen ei tarvitse itsestään lähteä, sen pitää sulkeutua kaikelta ulkonaiselta.” (Eckhart)

Samalla tavalla vaikuttaa aurinkokin voimallaan maahan, ilman että se ottaa osaa maan toimintoihin.

7. Sellaisen laiminlyöminen, jota velvollisuus vaatii, ei ole oikea. Joka sen laiminlyö, tekee sen mielettömyydestä; sellainen kieltäytyminen tapahtuu pimeyden vaikutuksesta.

Kaikki inhimillinen tekeminen ja tekemättä jättäminen katsottuna ikuisen näkökannalta on pelkkää hulluutta, koska ihmisen elämä itsekkin on hulluutta ja tietämättömyyden seurausta. Inhimilliseltä näkökannalta katsottuna on toiminta ja toimimatta jättäminen suoranainen välttämättömyys; sillä vaikka ihmistä piirittävät harhat, hänen pitää, koska hän itsekkin on pettymys, sopeuttaa itsensä tämän illusorisen, petollisen olemassaolon vaatimuksiin ja ehtoihin. Se joka omasta tahdostaan laiminlyö jonkun toiminnan, ei itse toimi vähempää kuin sekään, joka toimii omasta tahdostaan.

8. Se, joka jotakin laiminlyö tai jostakin luopuu sen tähden, että se hänelle tuottaisi tappiota tai että se antaisi hänelle liian paljon vaivaa, toimii pimeyden ominaisuudessa eikä siinä mitään voita.

9. Mutta se, joka sen, minkä tapahtuman pitää, oi Arjuna, tekee siksi, että sen täytyy tulla tehdyksi, kiintymättä siihen ja kieltäytyen sen hedelmistä, hän on sattvan ominaisuudessa.

Todella viisaalla ei ole mitään himoittavaa, koska hän jo omistaa kaiken. Hänellä ei ole myöskään mitään kieltäytymistä; sillä kieltäytymisen ehto on itsensä kieltäminen ja kun hän oman ”itsensä” tunnustaa ja tuntee tyhjäksi, niin hänessä ei ole enää mitään sellaista, mistä pitäisi kieltäytyä. Sen tähden sanoo Johannes Scheffler: ”Kuinka voi sinulla, oi ihminen, vielä jotakin vaatimusta olla? Itseesi-hän suljet jumalan ja koko maailman.”

10. Se joka ei tunne mitään vastahakoisuutta sen tekemisessä, mikä ei hänelle tuota mitään etua, ja jolla ei ole mitään vaatimusta siitä, mikä hänelle olisi edullista; se joka on ymmärtäväinen ja jossa ei asu epäluulo, se kieltäytyä omistaa sattvan.

Tässä ei ole puhe sokeasta kaiken samantekevänä pitämisestä, vaan ainoastaan jumalallisesta tyyneydestä kaikissa elämänkohtaloissa.

11. Ei yksikään ihminen maisen elämänsä aikana voi kokonaan luopua kaikesta toiminnasta. Mutta sitä, joka luopuu töidensä hedelmien palkasta, sanotaan luopujaksi.

Vaikkapa sisäinen elämä itsessään onkin parempi, niin on toisinaan ulkonainenkin parempi. Jos ruumiillinen apu on jossakin näyttäytynyt tarpeelliseksi, on parempi antaa nälkäiselle ruokaa, kuin samaan aikaan vajota sisäiseen mietiskelyyn ja tarkasteluun.

12. Niiden, jotka eivät töidensä hedelmistä luovu, työt kuoleman jälkeen ovat kolmenlaisia: hyviä, pahoja ja näistä kummastakin johtuneet; joka kokonaan luopuu kaikesta palkinnosta, sille ei myöskään ole mitään palkintoa.

Puhtaat sielut iloitsevat devachanissa² hyvien töidensä hedelmistä; pirulliset tuovat tullessaan rikoksiensa kärsimykset; mutta ne, joissa hyveen voima on korkeampi kuin paheen mutta eivät kuitenkaan ole kuluttaneet pois kaikkia epäpuhtaita himojaan, jäävät kâma-lokaan, so. he ovat himojensa (kâma) johdosta vielä sidotut alempaan luontoon, eivätkä voi astua devachaniin ennen kuin ovat päässeet vapaiksi näistä epäpuhtaista elementeistä. Tästä luonnonmukaisesta toiseikasta on syntynyt katolisen kirkon käsite kiirastulesta.

”Kun sielu erkanee ruumiista ja haluaa uskollisessa rakkaudessa ja lujassa tahdossa kaikki tehdä jumalan tähden ja jättää kaikki syntiset himot, niin hänellä on suuri tuska ja kärsimys siitä, että hän ei enää voi tuota toivomustaan toteuttaa, ja hän odottaa sitä päivää, jolloin jumala hänet armahtaa. Se, jolle taas ikuisuuden valo, puhtain jumalan ilmennys on tullut osaksi, ei saavu tähän väli-tilaan.” (Eckhart)

13. Opi Minun selityksestäni, oi pitkäkäsi-vartinen, nuo viisi ehtoa, jotka ovat välttämättömät jokaisen työn täyttämiseksi.³ Ne ovat:

14. Ruumis; toimija; toiminnan välikappaleet erinäisine osineen; itse toiminta ja jumalallinen osa.

Tahto, ihminen, ruumis aisteineen, tahtoineen ja ajattelukykyineen, toiminta ja laki.

² Dêvâchan (sanskrit.), jumalien asunto. Välitila kahden maisen ruumiillistumisen välillä. Tämän pituuden määrää kunkin ihmisen karma. ”Taivas”, ”paratiisi”.

³ Sankhya-opin järjestelmä.

15. Kaikki, mitä ihminen tekee, olkoon se ruumiillisen työn, puheen, ajattelun (manas) avulla, olkoon se väärä tai oikea, kaikki tapahtuu näiden viiden syyn johdosta.

Nämä viisi syytä tunki ja selvitti jo Teophrastus Paracelsus⁴. (Liber Paramirum. ”De Entimus Morborum”)

16. Sillä, joka ainoastaan itseään pitää toimijana, ei ole selvää ymmärrystä (buddhi). Hän on sokea, eikä näe.

17. Se joka on vapaa itsekkyydestä, ja jonka ymmärrys (buddhi) ei ole sekava, ei tapa eikä sido itseänsä, vaikka hän tappaisikin nämä viholliset.

18. Tunteminen, tunnettava ja tunteva ovat kolme toiminnan syytä; välikappale, toiminta ja toimija; nämä kolme yhdessä ovat tekemisen elementit.

19. Sanotaan, että tunteminen, toiminta ja toimija kolmenlaisen ominaisuutensa mukaisesti, voisivat tulla jaetuiksi kolmeksi. Kuule, mitä ne näiden ominaisuuksiensa mukaisesti ovat:

20. Tiedä, että se tunteminen, joka nähdään ainoan ikuisen kaikissa jakamattomissa sekä jakautuvissa muodoissa, syntyy sattva-ominaisuudesta.

Todellinen olento, joka tuntee oman itsensä, näkee, että kaikissa ihmisissä on Itse yksi ja sama. Se on ikään kuin yksi ainoa yleismaailmallinen ihminen, vaikka siihen kuuluu monta ihmisyksilöä, jotka muodostavat ikään kuin tuon universaalin ihmisen elimet, joiden avulla ja kautta hän tulee ulkonaisen maailman yhteyteen ja sen kanssa tekemisiin.

⁴ Philip Aureolus Theophrastus von Hohenheim synt. 1493 Schwyzissä. Lääkäri ja luonnontutkija. Hänestä käytetään toisinaan nimeä Bombastus, toisinaan Paracelsus. Vaikutti uudistavasti monilla aloilla. Kuoli 1541 Salzburgissa.

21. Tiedä, että se katsantokanta, joka kaikissa esineissä, kappaleiden moninaisuuden tähden, näkee monia eri elämiä, johtuu himosta.

Tämä takaperoinen katsantokanta syntyy siitä, ettei tunneta ihmisen todellista olentoa, ja noista eri muodoista johtuneesta tajunnasta, huomioionottamisista ja himoista.

22. Vaan se, joka kiinnittyy yhteen erityiseen esineeseen, niin kuin se olisi kokonaisuus, yksin oleva, eikä tunne kaikkien kappaleiden pääperustaa, ei omaa totuutta ja hänen ymmärryksensä on rajoittunut, se kuuluu pimeyden ominaisuuksiin.

”Sellainen ihminen uhrautuu tyhjälle muodolle, näennäiselle, ulkopuoliselle varjolle, so. hän yksilöllistyy väärän käsitteen kanssa, olkoon se sitten hänen oman itsekkyytensä tai muun kohteen kanssa. Siinä, ettet rakasta yhtä ihmistä, teet oikein ja hyvin. Ihmiskuntaa pitää rakastaa ihmisissä. Se joka ei lähimmäissessään näe muuta kuin jumalan ja Kristuksen, näkee sillä valolla, joka syntyy jumalasta.” (Angelus Silesius)

23. Välttämätön teko ilman kiintymystä tai vastenmielisyyttä minkäänlaiseen, ja kun ei siitä odota itselleen minkäänlaisia etuja, luetaan sattvan ominaisuudeksi.

”Täydellisesti pyhitetty ihminen ei oman olentonsa puolesta ole mitään erinäisempää, mutta itse absoluuttinen olento on sitä.” (Eckhart)

24. Sellainen toiminta, jonka joku täyttää saavuttaakseen sitä, mitä hän toivoo, tai jos se tapahtuu itsekkyydestä, on syntynyt himosta.

Jumala tahtoo ainoastaan sitä, että hänelle annetaan rauhallinen sydän; silloin hän toimii sielussa niin, ettei siihen pysty mikään eläimellinen eikä saa siinä minkäänlaista alaa.

25. Mutta jos joku toimii ymmärtämättömyydestä, ajattelematta vahinkoja tai tappioita tuottavia seurauksia, hänen tekonsa syntyy pimeydestä.

Ainoastaan ihmisen todellinen olento voi tuntea totuuden, so. yhdistyä sen kanssa.

”Tuntemisen ehtona on samanlaatuisuus tuntevan ja tunnettavan välillä. Jo aistillinen huomioonottaminenkin edellyttää todellista yhdistymistä huomioonottavan ja huomioonotettavan välillä.” (Eckhart)

26. Sitä toimijaa, joka on vapaa itsekkyydestä ja kiinnittymisestä, jolla on kestävyyttä sekä voimaa, ja jota ei tekonsa menestyminen tai epäonnistuminen liikuta, nimitetään puhtaaksi (sattva).

27. Intohimoinen tekijä on sellainen, joka kilvoittelee saavuttaakseen tekojensa hedelmiä, joka on ahne, loukkaava, epäpuhdas aikomuksissaan ja joka tuntee iloa tai murhetta.

28. Taitamaton, välinpitämätön, itsepäinen, liehakoiva, huolimaton, laiska, epäilevä ja päättämätön toimija – hänen työnsä ovat pimeydestä.

29. Mutta, oi Dhananjaya, kuule nyt myös mikä on ymmärryksen toiminnan kolmenlaatuinen erottaminen; sen tahdon sinulle selvittää perusteellisesti:

30. Se ymmärrys, joka tuntee niin hyvin toiminnan kuin levonkin sekä tietää, mikä tapahtuu ja mikä ei tapahdu, joka tietää pelon ja pelkäämättömyyden, sen, mikä sitoo ja mikä ei sido, sen ymmärrys (buddhi) on puhdas (sattva);

31. se ymmärrys, joka ainoastaan epäselvästi käsittää, mikä on oikein ja mikä väärin⁵ tai mitä on tehtävä ja mitä jätettävä tekemättä, se ymmärrys, oi Pārtha, on himoluontoinen.

⁵ Dharma ja adharmia, oikea ja väärä, laajimmassa merkityksessään laillisuus ja laittomuus.

Pelkästään siitä syystä omalla itsellään täytetty ihmisen ymmärrys ei koskaan voi tuntea totuutta kokonaisuudessaan.

”Sielu saattaa silloin vasta jumalaa todella tuntea, kun hän itse tulee jumalaksi.” (Eckhart)

32. Senkaltainen, joka pimeyden verhoamana pitää oikeut-
ta (dharma) vääryytenä (adharna) ja näkee kaiken nurinpäin, oi
Pârtha, on syntynyt ymmärtämättömyydestä (tamas).

33. Se ahkeruus, joka johtuu sydämen (manas) toiminnasta,
jonka elämänhengitystä ja aistimuksia ei häilyvä nöyryys horjuta,
oi Pârtha, se on todellinen ja puhdas (sattva).

Sisäisen elämän pitää hallita ulkonaista, eikä päinvastoin.

34. Se pysyvyys, joka kiinnittää sielun toivomiinsa ja haluamiin-
sa kohteisiin ja jonka hedelmistä se ikävöi nautintoa, oi Arjuna, on
himosta.

35. Se itsepintaisuus, jonka avulla sielu koettaa edelleenkin py-
syä harhassa, pelossa, ahneudessa, pikkumaisuudessa ja tyhmyy-
dessä, oi Partha, puhkeaa ymmärtämättömyyden yöstä (tamas).

36. Mutta kuule nyt myös kolmenlaisesta ilon laadusta nimit-
täin sellaisesta, joka tuottaa ilon ja karkottaa murheen.

37. Sitä mikä ensin tuntuu myrkyltä, mutta lopulta maistuu
nektarilta, kutsutaan todelliseksi onneksi: se johtuu Itsen siunatus-
ta tuntemisesta.

”Niin kauan kuin sydämessäsi tunnet kärsimystä, olkoonpa se vaikka synnin
tähten, niin kauan olet vielä siteissä, synnytystuskissa. Kun synnytys päättyy,
loppuu myös kaikki kipu ja täydellinen ilo alkaa.” (Eckhart)

38. Mikä alussa ilmestyy nektarina, koska aistit sitä rakastavat,
mutta lopulta myrkkynä, se ilo johtuu himosta.

39. Mutta se ilo, joka alussa ja seurauksissaan perustuu itsen harhauttamiselle ja hengen eksyttämiselle, johtuu pimeydestä (tamas).

40. Ei ole mitään tässä maailmassa tai ”jumalienkaan” taivaassa (devachanissa), mikä olisi vapaa näistä kolmesta ominaisuudesta (gunas), jotka johtuvat aineesta (prakriti).

41. Brahmiinien, kshatriyoiden, vaishyjen ja shûdrojen velvollisuudet, oi Parantapa, ovat heillä heidän luonteensa ominaisuuksien (gunas) mukaiset.

42. Bramiinien (hengelliseen säätyyn kuuluvan) velvollisuudet johtuvat hänen omasta luonteestaan (karma); ne ovat mielen levollisuus, itsehillintä, uhraus, kärsivällisyys, oikeudentunne, totuuden tunteminen, tieto ja uskonnollisten tapojen tunteminen.

43. Kshatriyan (sotilaan) tehtävät johtuvat hänen omasta luonteestaan (karma) ja ovat rohkeus, vahvuus, taistelussa kestävyys ja taitavuus, oveluus, päättäväisyys, jalomielisyys ja hallitsijamieli.

44. Vaishyan (maamiehen) toiminnat johtuvat hänen oman olentonsa laadusta. Hänelle kuuluu maanviljelys ja karjanhoito sekä kauppa. Shudran (palvelijan) tehtävät johtuvat hänen oman luonteensa ominaisuudesta: hänen tehtävänsä on kuuliaisuus ja palvelevaisuus.

45. Se, joka kaikessa tekemisessään, olkoon se mitä tahansa, saavuttaa todellisen tyytyväisyyden, hän saavuttaa täydellisyyden. Kuule, kuinka hän sen voi saavuttaa.

46. Hän saavuttaa sen siten, että hän omassa toiminnassaan rakastaa, kunnioittaa ja yli kaiken ylistää Sitä, joka on kaiken Lähde ja joka läpäisee koko maailmankaikkeuden.

”Ei mitään muuta pahaa löydy kuin ainoastaan paha tahto, jonka ilmennysmuoto on synti. Tuon pahan tahdon olento on katoavaisen rakastaminen, itsekkyyden jumaloiminen. Loppuvainenkin on jumalan tahto; mutta ei siten, että se täydellistyisi. Lopullisen pitää alituisesti hajota, ja palata jälleen jumalalliseen olentoon” (Lasson, *Mestari Eckhart*).

Oman tahdon kuolettamisen avulla ihminen saavuttaa rauhan ja levollisuuden.

47. Parempi on, vaikka heikoillakin voimilla täyttää oman velvollisuutensa kuin toiselle määrätty toimi, olkoon sen toimittaminen kuinka helppoa tahansa. Se joka täyttää sen velvollisuuden, jonka hänen oma luonteensa hänelle määrää, ei tee syntiä.

Joka seuraa luontonsa lakia, ei tee syntiä, Mutta se, mikä eläimessä on hyvä avu, saattaa ihmisessä tulla synniksi, koska ihmisellä on kahdenlainen luonto, ja hänen pitää seurata ainoastaan korkeamman suuntaa. Mutta syntikään ei ole absoluuttisesti paha; sillä se on olemassa ainoastaan opiksi ja ojennukseksi, samoin kuin kaikki fyysiset kärsimykset ja heikkoudet opettavat ihmisen panemaan arvoa terveydelle ja sitä todella arvostella.

48. Älä, oi Kuntinpoika, jätä tekemättä sitä, minkä (korkeampi) luontosi panee tehtäväksesi; älä silloinkaan kun sen täyttäminen näyttää sinusta vaikealta; sillä kaikkea tekemistä ympäröivät vastenmielisyyden tunteet aivan kuin savu tulta.

”Sen tähden on jumala asettanut synnin juuri niille, jotka hän on kutsunut suuriin tehtäviin; synnin kokemuksen ja oman rakkautensa avulla heidän pitää saavuttaa sitä suurempi tunteminen. Jos jumala, millä tahansa tavalla, tahtoo, että minä myös syntiä tekisin, niin minä en tahtoisikaan olla sitä tekemättä; sillä näin jumalan tahto tapahtuu taivaassa kuin maan päällä, so. hyvän tekemisessä. Samoin ei pitäisi senkään, jonka sydän on oikeassa olotilassaan, ollenkaan toivoa sitä, että hänen taipumuksensa synnilliseen poistuisi, sillä synnintunnotta olisi ihminen horjuvainen kaikissa asioissa; kaikissa toiminnoissaan hän olisi epävarma, ilman määräpäätä; hän joutuisi surusta vapaaseen varmuuteen; häneltä puuttuisi kiusausten voittamista varten taistelun kunnia ja voiton tahto.” (Eckhart)

49. Kun sydämesi (buddhi) ei ole mihinkään ulkopuolellasi olevaan kiintynyt; kun sinä joka asiassa itsesi hillitset, eivätkä sinua kiusaa kaikkinaiset himot, silloin saavutat täydellisen vapauden kaikesta karmasta, suuren kieltäytymisen avulla.

50. Kuule nyt lyhyesti, oi Kaunteya, kuinka sellainen, joka on saavuttanut täydellisyyden, yhdistyy ikuiseen. Tämän suurimman viisauden Minä opetan sinulle.

51. Se, joka puhtaalla sydämellä (buddhi) on Minulle kokonaan alistunut, joka lujalla päättäväisyydellä itsensä hillitsee, joka ei enää kuule ulkonaisia eikä sisäisiä ääniä, ja joka kaiken sen, mikä kuuluu aistilliseen, on jättänyt, joka kaiken kiinnittymisen ja kaiken vihan on hylännyt,

52. joka omaa itseään tarkastelee yksinäisyydessä, on kohutuullinen kaikissa asioissa, ja on niin hyvin kielensä, ruumiinsa kuin mielensäkin (manas) mestari ja alituisesti syventyy sisäisen tarkkailuun,⁶ sekä on vapautunut kaikista haluista, toiveista ja pyyteistä,

53. ylpeydestä, väkivallanteosta, turhuudesta, kaikenkaltaisesta omanvoitonpyynnistä ja tavaran haluamisesta, itsekkyydestä sekä on saavuttanut sydämen rauhan, hän voi yhdistyä *ikuiseen*.

”Tämä yhdistyminen tapahtuu henkisen uudestisyntymän kautta. Sen tähden on jumala luonut sielun, että hänen ainoa poikansa siinä saattaisi syntyä. Siitä syystä ainoastaan ovat kaikki kirjoitukset tulleet kirjoitetuiksi ja jumala on luonut enkelien lauman, että jumala voisi syntyä sielussa. Jumala ei tee mitään muuta kuin ainoastaan synnyttää oman poikansa. Tässä toiminnassa hän kuluttaa kaikki voimansa. Isä ei rakasta mitään muuta kuin omaa poikaansa ja sitä mitä hän pojassa löytää; ainoastaan sen tähden että jokainen meistä voi tulla täksi pojaksi on hän meitä iankaikkisuudesta asti rakastanut. Jumalan poika on sielun poika; jumalalla ja sielulla on samanlainen poika, ja se on jumala.” (Eckhart).

⁶ Muutamat sanovat sitä ”dhyana-joogaksi”, meditaation joogaksi.

”Se on toisin sanoen: jumala tuntee ainoastaan todellisen olemuksensa. Niin kuin peilikuva ei ole erinäköinen kuin katsojan kasvot, samoin henkinen elämä (jiva) kuvastuu valaistuneen (buddhi) sielun peilissä. Minä itse olen silloin yhtä ikuisuuden hengen (âtman) kanssa.” (Hastamalaka)

54. Yhdyttyään ikuiseen löytää ihmisen henki iankaikkisen elämän. Häntä ei mikään saa murheelliseksi eikä hänellä ole mitään vaatimuksia. Hän on kaikille olennoille samanlainen ja saavuttaa korkeimman nöyryyden Minussa.

55. Tämän yhdistymisen johdos hän saavuttaa Minun tosiolemukseni, Minun totuuteni, Minun olemukseni, Minun suuruuteni (joka sitten on hänenkin) ja kun hän Minut totuudessa täydellisesti tuntee, samalla hän on myös täydellisesti Korkeimmassa (TAT).

”Sielu on niin kuin kaiku, joka antaa vastaanotetun huudon samalla tavalla jälleen kaikua. Sanassa, jonka isän, hänen luontonsa mukaisesti, täytyy puhua, hän puhuu minun ja sinun ja joka ainoan ihmisen hengessä yhdenmukaisesti sanan kanssa. Tässä puheessa olet sinä ja minä jumalan luonnon mukainen, samoin kun tuo sanakin. Isä ei tunnusta mitään muuta, kuin ainoastaan tämän sanan; sillä siinä hän tuntee oman itsensä, koko jumaluutensa luonnon ja kaikki esineet, ja mitä hän siinä tuntee, se on samanlainen kuin sana; hän on luonnoltaan ja totuudessa sen sanan kaltainen. Tässä tuntemisessa antaa jumala sinulle oman elämänsä, oman olentonsa.” (Eckhart)

56. Vaikkapa hän (ihmisenä) edelleenkin täyttää toimiaan, hän saavuttaa kuitenkin katoamattoman päämaalinsa Minun armoni kautta, jos hän panee turvansa Minuun.

”Tämä on yhteinen syntymä *kaikille*, jotka saapua siihen tahtovat ja sitä innokkaasti haluavat sekä ovat siihen valmistautuneet. Mutta ainoastaan tämä haluaminen on se, jonka sen sielun, joka tuohon syntymään itseään valmistaa, pitää täyttää. Siihen vaaditaan vapaa, murheeton ja mistään riippumaton sielu, jossa ei saa löytyä mitään muuta kuin yksistään jumala, se ei mistään muusta saa huolia kuin yksistään jumalasta.” (Eckhart)

57. Pane kaikki, mitä teet, henkisesti Minun ratkaistavakseni; Minulle alistuneena ja Minuun turvautuneena (buddhi-jooga) aseta kaikki ajatuksesi alituisesti Minuun.

”Syntyminen tapahtuu ihmisen sisimmässä olennossa, ymmärryksen kipinässä. Se tapahtuu yli ajan ja iankaikkisuuden, ts. yli sen, mistä ei yhdelläkään täällä eikä nyt ole käsitystä eikä ajatusta. Kaikki sielun voimat havaitsevat sen jumalallisen huomioonottamisen avulla. Ruumiskin on silloin hiljaisessa levossa, niin ettei sen yksikään jäsen liiku; sillä ikuisen Sana syntyy samalla aikaa ruumiissa kuin hengessäkin. Ei mikään sielun voima silloin käytä ruumista mihinkään toimintaan, kaikki ne ovat silloin sielun sisimpään keskittyneet. Tuo valon ylitsevuotava yltäkylläisyys, joka syntymässä tulee sielun perustaan, levittää itsensä myös ruumiille, ja kirkastaa sen. Syntymisen kanssa syntyy suurin tunteminen.” (Eckhart)

58. Minua ajatellen sinä voimani kautta voitat jokaisen vaikeuden, mutta jos itsekkyytesi tähden et tahdo kuulla, niin joudut perikatoon.

59. Jos sinä turvautuen omaan itserakkauteesi ajattelet: ”minä en tahdo taistella”, niin päätöksesi on turha, sillä luonto pakottaa sinut taisteluun.

60. Sidottuna velvollisuutesi kautta, joka omasta olennostasi (karma) johtuu, sinä olet pakotettu sitä, mitä sokeudessasi et tahdo tehdä, vastoin tahtoasikin tekemään.

61. Kaikkien olentojen sydämissä asuva Herra, oi Arjuna, alituisesti jälleentuottaa kaikki esineet kaikkivoipaisuutensa avulla ja iankaikkisten horjumattomien lakien mukaisesti.

62. Turvaa koko olennollasi häneen, oi Bhârata. Silloin Hänen armonsä kautta saavutat korkeimman levollisuuden, jumalallisen olemassaolon.

63. Näin olen nyt sinulle ilmoittanut kaikkein korkeimman salaisuuden. Punnitse sitä ja toimi kuulemasi mukaisesti.

Tahdon vapaus ei ole siinä, että ihminen toimii hänen itserakkautensa mukaisesti; sillä tässä tapauksessa on hänen tahtonsa itserakkautensa avulla sidottu. Tahto tulee sen johdosta vapaaksi, että se vapauttaa itsensä niistä alemmista sielunvoimista, jotka ihmistä hallitsevat.

”Jos olisimme sitä, mitä meidän pitäisi olla, jumala toimisi siten niin kuin me tahtoisimme. Ei kukaan muu kuin ainoastaan sinä itse voi sinua estää, ja sen tähden on tämä armo kaikkialla lähellä ja oikeastaan se onkin jo kaikissa.” (Eckhart)

Taivaan valtakunta on kunkin ihmisen sisimmässä. Ensin se lähestyy ihmistä; sitten hän sen, totuuden tuntemisen avulla, saavuttaa.

64. Kuule vielä kerran Minun korkeimpia, salatuimpia sanojani. Sinä olet Minulle hyvin rakas, ja sen tähden tahdon sanoa, mikä sinulle on autuudeksi.

65. Vihi sydämesi (manas) Minulle. Rukoile Minua. Uhraa itseäsi Minulle. Aseta oma tahtosi Minun tahtooni. Siten sinä tulet Minun luokseni. Tämän lupaan sinulle, sillä sinä olet Minulle rakas.

66. Jätä kaikki äärimmäisyydet (dharma). Tule ainoastaan Minun luokseni, ainoaan pakopaikkaasi. Älä sure, Minä tahdon pelastaa sinut kaikesta synnistä.

67. Tätä oppia ei kuitenkaan ole aiottu niille, jotka eivät harjoittele itsehillintää, eivät Minua rukoile, eivätkä Minun ääntäni tahdo kuulla. Ei se ole itsekkäille eikä pilkkaajille.

Jotta Bhagavad Gitää oikein luettaisiin ja ymmärrettäisiin, siihen riittää yhtä vähän uteliaisuuden virvatulille suunnattu järki kuin suitsuttava itsekkäälle ”uskonnolle” perustettu kirkonvalo. Sen ymmärtämisen luo sisäisen valon synnyttämä valaistus, joka tulee niiden harvojen osaksi, jotka rakastavat viisautta ja sille alistuvat, koska juuri tämä valo on viisauden auringon jumalallisen rakkauden viisaus, joka hyvän tahdon avulla tulee jumalalliseksi tajunnaksi ihmisessä.

68. Se joka tätä korkeinta salaisuutta opettaa niille, jotka Minua kunnioittavat, ja tämän, kaikista töistä parhaimman, uhraa Minulle, epäilemättä saapuu Minuun.

69. Ei ihmisten joukossa löydy ainoatakaan, joka mitään parempaa voisi Minulle toimittaa, kuin senkaltainen; hän on Minulle kaikkein kallein.

70. Ja sen, joka tulee tutkimaan tätä pyhää keskustelua meidän molempien välillä, pitää Minua kunnioittaa viisauden tietämisen uhrilla. Se on Minun sääntöni.

71. Joka uskossa, pilkatta vastaanottaa tämän opin, se synnistä puhdistuneena tulee menemään autuaitten maailmoihin.

72. Oletko sinä, oi Prithanpoika, tämän käsittänyt huomioonottavaisella sydämellä? Onko ymmärtämättömydestäsi syntynyt murhe nyt kadonnut, oi Dhananjaya?

73. *Arjuna* sanoi:

Murheeni on kadonnut. Armosi kautta, oi Ainoa Kuolematon, minä olen saanut tiedon tästä pyhästä opista. Olen tehnyt järkkämättömän päätökseni. Epäilykseni ovat paenneet. Minä tahdon toimia sanojesi mukaisesti.

74. *Sandjaya* sanoi:

Tämä on tuo ihmeellinen keskustelu Vâsudevan ja jalon Pârthan välillä. Sen kuultuani nousivat hiukseni pystyyn.

75. Vyâsan suosiolla sain kuullakseni tämän salaisuuden ja korkeimman joogan, jonka joogan Herra, itse Krishna, on opettanut minun silmiäni edessä.

76. Oi Kuningas, lakkaamatta riemuitsen ajatellessani tätä Keshâvan ja Arjunan välillä tapahtunutta ihmeellistä keskustelua.

77. Ja aina kun muistan ja muistelen Harin ihmeellistä muotoa, minut täyttää suuri ihmetyksen ja autuuden tunne.

78. Missä Krishna, joogan Herra, ja Partha, jousella ampuja, ovat yhdessä, siinä aivan varmasti on onni, voitto ja vapaus. Se on tosi.

Näin loppuu *Bhagavad Gîtân* kunniakkaissa Upanishadeissa *Ikuisen* tunteista, joogaa koskevassa kirjoituksessa Shri Krishnan ja Arjunan välisessä vuoropuhelussa kahdeksastoista keskustelu, jonka nimi on:

Kieltäytymisen kautta vapautumisen jooga.

Rauha kaikille maailmoille!

Teosofisen Seuran sinetti

Symboli on jonkin käsitteen näkyvä vertauskuva. Tällaiset vertauskuvat ovat yhtä vanhoja kuin ihmiskuntakin.

Jokaisella tieteellä, kauppahuoneella ym. laitoksella ovat omat vertauskuvansa.

Symbolin tarkoituksena on lyhyen ja helposti tajuttavan merkin avulla esittää jokin käsite niillekin ihmisille, jotka puhuvat eri kielitä. Niinä aikoina, jolloin kirjaimet ja kirjoitustaito vielä olivat tuiki tuntemattomat, olivat tällaiset vertauskuvat erittäin suuresta arvosta. Silloin käytettiin niin paljon symboleja, että niistä aikaa voittaen kehittyi kokonainen symbolikirjoitus. Kaikki vanhat muistomerkit ja muinaisajan jäännökset todistavat tätä; näinä aikoina oli jokaisella käsitteellä oma vertauskuvansa. Erittäinkin olivat nämä symbolit hyvin yleiset uskonnoissa. Se syvä uskonto, joka jo silloin oli olemassa, vaikka ani harvat sen tunsivat siitä syystä että ihmiset eivät olleet siinä määrin kehittyneet ja kypsyneet että he kokonaisu-

nessaan olisivat olleet valmiit vastaanottamaan ”viisauden oppia”, oli ympäröity ikään kuin jollakin suojamuurilla, jonka symbolit tekivät. On sanottu, että jokaisen symbolin avaamiselle eli tuntemiselle löytyy seitsemän avainta, tämä kuvaa luonnon ja ihmisen seitsemänkertaisuutta. Sellaisia ovat fysiologiset, tähtitieteelliset, kosmiset, sielulliset, älylliset, henkiset ja jumalallisen eli välittömän vastaanottamiskyvyn avaimet. Mutta yhtäläisyyden lain mukaisesti pitää myös jokaista avainta kääntää seitsemän kertaa ennen kuin symboli voi tulla avatuksi, tunnetuksi.

Sellaisia symboleja ovat ympyrä, kolmio, risti, viisikärkinen tähti ym. joiden selvitystä en nyt voi ruveta esittämään. Puhun ainoastaan Teosofisen Seuran sinetistä, joka myös on symbolikuva. Tähän seuraan kuuluu monenlaisia kansoja ja heimoja. Jos kelle on tällainen symboli tarpeen vaatima, on se juuri tälle seuralle. Sen tähden on seura ottanut ylläolevan vertauskuvan omaksi tunnusmerkikseen; sen kautta ja avulla tuntevat kaikki totuudenetsijät toinen toisensa, vaikka he toistensa kieltä eivät laisinkaan ymmärtäisi.

Teosofisen Seuran merkki on tähän painettu. Ottakaamme siis selvää siitä mitä tuo kuvio merkitsee.

Siinä on seitsemän eri kuviota, liitettynä yhdeksi merkiksi. Ne ovat:

1. kaksi yhteenliitettyä kolmiota,
2. kaksi yhteenliitettyä kolmiota,
3. niiden keskellä risti, nk. Crux ansata;
4. pyrstöään pureva käärme,
5. käärmeen pään yläpuolella ”svastika”,
6. ympäryskirjoitus (Seuran tunnuslause) sekä
7. kuvion yläpuolella sana AUM.

Kuvion synty. Tämä johtuu siitä sinetistä, jota yksi Seuran perustajista, H. P. Blavatsky, käytti ennen Teosofisen Seuran perustamista. Se muodosti kuusikärkisen tähden, jota ympäröi käärme; kuviossa oli rouva Blavatskyn nimikirjaimet, ansata-ristin asemesta, ja kreivillinen kruunu Veda-sanan paikalla.

Kolmiot. Kaikki ilmennys maailmassa on kolmenlaisesta alkuaineesta: henki, aine ja se, mikä niitä yhdistää, ”*Fohat*” eli elämänvoima. Tätä kolminaisuutta osoittaa kolmio. Kaksi kolmiota osoittavat makro- ja mikrokosmosta: yksi niistä on valkoinen, toinen musta; nämä yhdessä muodostavat kuusikärkisen tähden. Euroopassa sitä kutsutaan ”Salomonin sinetiksi;” Intiassa ”Vishnun merkiksi”. Ylempi, valkoinen kolmio merkitsee henkeä, ja alempi, tumma kuvaa ainetta. Kolmion yläkärki kuvaa hengen pyrkimystä ikuisen henkeen; kaksi muuta valkoista kärkeä kuvaavat hengen laskeutumista aineeseen. Kolmiot ovat yhteen liitetyt siitä syystä että ilmenneen luonnon kaksinaisuutta ei voi osittaa. Jokaisessa aineen atomissa on myös sen henkinen atomi. Sen tähden kolmiot kuvaavat myös luonnon kahta vastakkaisuutta: hyvää ja pahaa, päivää ja yötä, pimeyttä ja valkeutta, miehistä ja naisellista, vapauden ja orjuuden, kuuman ja kylmän periaatteita, eli kaikkia niitä vastakkaisuuksia, joita ilman ei minkäänlainen kehitys ole mahdollinen. Kaikki on olemassa ainoastaan sen vastakkaisuuden takia: valo pimeyden, vapaus vapaudettomuuden ja hyvä pahuuden kautta. Jos tämä maailmankaikkeuden kaksinaisuus tulisi häirityksi, lakkaisi kaikkeus olemasta. Niin kuin Eliphas Lévi sanoo: ”Jos kiusaajan kilpi ei vastustaisi arkkienkeli Mikaelin keihästä, niin enkelin voima katoaisi tyhjään avaruuteen; ja jos vastakkaisessa tapauksessa Mikaelin jalka ei pitäisi kiusaajan voimaa alamaisuudessa

silloin kun se yrittää nousta ylös, niin kiusaaja karkoittaisi jumalan ja itsekin häviäisi Korkeimman käsittämättömään avaruuteen.”

Tämä on länsimaalaisten kansojen käsitys. Itämaalaisten Purânat selvittävät sen näin: tämä kuvaa makrokosmoksen kahdenlaista kolminaisuutta ts. yhdeltä puolen henkeä, ainetta ja paikkaa; toiselta puolen luovaa, ylläpitävää ja hävittävää voimaa. Ylemmän kolmion kolme sivuviivaa kuvaavat:

Ensimmäinen yleismaailmallista Henkeä, järkeä ja valoa; toinen aineen peruselementtejä; ja kolmas kaikki läpäisevää iankaikista, ääretöntä avaruutta. – Kaikki kolme ovat olemassa yhteytenä, ykseytenä ilman alkua ja loppua; ne sisältyvät ja läpäisevät toinen toisensa. Näin ne kuvaavat viisaudenopin kolminaisuutta. Tumman kolmion kolme sivua kuvaavat ilmenneen aineen kolmea pääominaisuutta, nimittäin

”rajas”, toimintaa ja himoa,

”sattva”, viisautta, hyvyyttä, puhtautta, valoa ja henkisyyttä sekä

”tamas” tietämättömyyttä, epäpuhtautta, pimeyttä ja katoamista.

Nämä ovat nuo luovat, ylläpitävät ja hävittävät mutta samalla jälleen uudistavat voimat, joita Puranoissa esitetään kolmena jumaluuden persoonallisuutena: Brahmâ, Vishnu ja Shiva.

Tähden kuusi kärkeä kuvaavat universumin eli paikan kuutta pääsuuntaa: pohjoinen, etelä, itä, länsi, korkea ja matala; eli edessä, takana, oikealla, vasemmalla, ylhäällä tai alhaalla olemista. Nämä kaikki yhdistyvät keskipisteessä, jolla ei ole ulottuvuutta, vaan sillä on mahdollisuus kaikkiin ulottuvuuksiin.

Kolmioita piirittävä ympyrä kuvaa ”Mahakalpaa” eli ”suurta aikaa” johon loppumaton makrokosmoskin sisältyy.

Kuusi kärkeä ovat nähtävissä; seitsemättä ei voi nähdä; mutta

sittenkin täytyy löytyä seitsemäskin piste, vaikka se ei ole ilmentynyt, sillä keskipisteettä ei voi olla mitään kuusikärkistä tähteä, yhtä vähän kuin mitään muutakaan kuviota. Tämä näkymätön keskipiste symboloi näkymätöntä jumaluutta, joka on olemassa omassa itessään iankaikkisuudesta iankaikkisuuteen; syyttömänä kaikkien syiden syynä.

Tuon kuusikärkisen tähden sisällä on kuusi pientä kolmiota. Kuusisataakuusikymmentäkuusi on mystinen luku: Joh. Ilm. 13:18. Eräässä vanhassa kirjassa selvitetään, että nämä kolmiot kuvaavat ”Herraa Jumalaa”, joka kohottaa päänsä ja levittää käsivartensa valtameren (aineen) yli.

Tumman kolmion yläosan ajatellaan olevan veden yläpuolella; se on hiukan vaaleampi, niin että kolmiot varjostavat toinen toistaan. Tällä kuvataan sitä, kuinka päivä muuttuu yöksi ja paha tulee hyväksi. ”Meissä”, sanoo Paavali, ”on luonnollinen ja henkinen ihminen ainaisessa taistelussa keskenään, niin että sitä, mitä meidän pitää tehdä, emme voi, ja mitä me emme halua tehdä, sitä vaatii luonnollinen ihminen meitä tekemään”.

Kolmioiden varjo kuvaa myös lausetta: ”niin kuin alhaalla, niin ylhäällä”.

Valkoinen risti Crux ansata kuvion keskellä kuvaa uudestisyntyneitä, totuutta etsivää ihmistä. Makrokosmoksen keskellä yhdistyy menneiden ajanjaksojen henki ja aine valaistuneessa uudelleensyntyneessä ihmisessä, joka tuntee kaiken ilmenneessä maailmankaikkeudessa, jonka keskellä hän nyt on. Hän riemuitsee kuoleman yli ja omistaa ”elämän ristin”.

Käärme on ikuisuuden symboli. Niin kuin ikuisuus on aluton ja loputon, samoin on sekin kehä, jota käärme kuvaa tässä asennos-

sa, omaa pyrstööän purevana. Se kuvaa ikuisuuden eli ”luomisen” suurta kehityskautta (manvântaraa). Se symboloi jälleensyntymistä eli reinkarnaatiota, sillä niin kuin käärme aikakaudellisesti vaihtaa nahkaansa, samoin saa ihminenkin uuden ruumiin joka kerta kun hän ilmestyy maailmaan.

Käärme kuvaa myös viisautta. Kaikkina menneinä aikoina oli käärme pyhitetty viisauden voimille; Isiksen päätä kaunisti kyykäärmeen kuva. Sitä sanotaan myös lohikäärmeeksi. Joh. Ilm. 20:2, on kirjoitettu: ”Hän otti kiinni lohikäärmeen, tuon muinaisaikojen käärmeen.” Nämä sanat kuvaavat ”langenneita enkeleitä”, jotka laskeutuivat maan päälle, eli toisin sanoen: meidän henkistä Minäämme, joka yhdistyy aineeseen (ihmisruumiiseen).

Käärmeen nahkaa peittävät suomut; ne kuvaavat erinäisiä uskontoja, filosofioita ja taiteita, jotka ovat ainoastaan pieniä muodostelmia eli säteenheijastuksia yhdestä ainoasta muuttumattomasta totuudesta.

”*Svastikaa*” kutsutaan myös hermeettiseksi ristiksi, gnostilaiseksi ristiksi, jainaristiksi, Thorin vasaraksi ja hakaristiksi. Tämä risti kuvaa kehityksen kulkua. Kohtisuora halkasija kuvaa laskeutuvaa henkeä, joka jakaa aineellisen vaakasuoran viivan kahtia. Sitten kun tämä on täytetty, alkaa sisimmän ympyrän kiertokulku eli kehitys. Svastikaa ympäröi kaksi ympyrää: ulkopuolinen loppumaton, kaikki täyttävä ja sisäpuolinen välttämättömyyden ympyrä, joka ympäröi neljää tunnettua alkuainetta. Ympyröiden välissä on kolme ”arupaa”, eli kolme muodotonta, henkistä alkuainetta, jotka ovat meille vielä salassa. Jos ympyrät poistetaan, svastika kuvaa sukupuolipalvelusta.

Makrokosmisesti svastika symboloi ”Luomisen vasaraa”. Sen

neljä käsivartta ovat käännettyt vasemmalle kulkevinä hakasina ja osoittavat kosmisten voimien lakkaamatonta liikettä. Eräässä salaperäisessä kirjassa kerrotaan, että tuo oikea, ylöspäin kohotettu käsivarsi kuvaa sanaa: ”Solve” (vapahda minut) ja vasen käsivarsi sanaa ”Coagula” (maasta).

Svastikaa kutsutaan itämaisissa kirjoissa ”Lain pyöräksi”. Tällä merkillä kuvataan vielä paljon muutakin, mikä tässä tulisi pitkäksi luetella. (Ks. lähemmin H. P. Blavatsky, Salainen oppi, II osa, sivu 114.)

Satyät nästi paro dharma; suomeksi: *Totuus on uskontoja korkeampi* on Teosofisen Seuran tunnuslause. Se on Benaresin maharaja-suvun ikivanha vaalilause.

Tämä lause sekä sen yläpuolella oleva sana AUM eli AVM omistettiin Seuran vaalilauseeksi vuonna 1879. ”AUM” merkitsee avuksihuutoa, siunausta, vakuutusta ja lupautusta. Intiassa sitä ei saa lausua ääneen. Sen kolme kirjainta kuvaavat kolmea voimaa: tulta, vettä ja ilmaa (elämää, henkeä ja ainetta). Salaisten oppien mukaan nämä kolme kirjainta merkitsevät ”kolmea pyhää tulta”; sitä, mitä tämä merkki vielä symboloi, on selitetty tässäkin kirjassa.

Seuran sinetin yläpuolella merkitsee tavu ”AUM” ”valon lähde”, henkistä aurinkoa, joka valaisee ”meidän aistiemme ja himojemme vankilaa”. Tuo valon lähde on TOTUUS.

Suomentajan loppulause

Täten jätän tämän teoksen Suomen verrattain harvojen totuuden etsijöiden käsiin. Tämä teos ei ole suoranainen suomennos saksalaisesta teoksesta, niin kuin kansilehdellä mainitaan ja niin kuin ensin oli aikomukseni, vaan olen siinä myös seurannut, – koska tohtori Hartmannin kirja oli mielestäni vanhentunut, se kun painettiin jo v. 1897 – Mrs. Annie Besantin v. 1904 ilmestyneen englanninkielisen käännöksen tekstiä. Tässä työssäni on minua auttanut eräs englanninkieltä taitava teosofi, joka vertasi saksankielellä runomittaan kirjoitetun, englanninkielestä suuresti poikkeavan, XI laulun runomittaiset säkeet, sekä Neiti G. S-berg, joka väsymättömällä auliudella opasti suomentajaa englanninkielen mysteereissä. Iloni on lausua heille suurimmat kiitokset vaivannäöstään.

Samoin olen tähän kirjaan liittänyt saksalaisesta niteestä puuttuvia vaikeatajuisimpien säkeiden selityksiä salaisten oppien mukaan, vaikka se on jäänyt useassa paikassa mainitsematta. Olen ilmaissut ainoastaan lähteen, josta olen ammentanut.

Tätä kirjaa suomentaessani olen viettänyt elämäni nautinnollisimmat hetket. Parasta olisin tahtonut kansalleni tarjota: mutta siitä huolimatta olen vakuuttunut ja tiedän, että paljon puuttuu niin hyvin kielellisessä kuin käännössuhteissakin. Vaan siitpä syystä rohkenenkin pyytää asiaa ymmärtäviä, että he suvaitsisivat, niin paljon kuin mahdollista, korjata tätä teostani, että kun vastaisuudessa joku rupeaa toista painosta tekemään saisitte kahta ehomman suomennoksen.

Kauan on vanha Intia elänyt niin kuin vahtivuorollaan nukkunut sotilas; kauan ovat ”kadonneen salaisuuden” vartijat odottaneet uusia taistelijoita sotakentälle; nyt ne ovat astuneet taistelevien riviin ja vanhojen sotilaiden täytyy ehdottomasti joko tulla mukaan tai auttamattomasti jäädä takapajuisiksi. Jokaiselle kuuluu huuto ”anna aarteesi ihmisten hyödyksi ja heidän käytettäväkseen.” – – –

Lopuksi sallikoon Kaikkien Voimien Voima että kukin tämän kirjan lukija, jokainen totuudenetsijä saisi siitä evästä matkan varrelle, evästä, joka jäisi hänelle pysyväksi ravinnoksi, sillä sitä evästä tämä kirja sisältää ja tarjoaa jokaiselle mitä suurimmassa määrin.

Helsingissä marraskuun 8. pnä 1905

Suomentaja